

HARLEQUIN® *Historická romance*™

Meg Alexanderová

Přátelství z vášně

Název originálu:
The Passionate Friends

První vydání:
Mills & Boon, 1998

Překlad:
Daniel Hofbauer

Odpovědný redaktor: Růžena Skálová

© 1998 by Meg Alexander
© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo
Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2007
Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin
Enterprises Sp. z o.o., Warszawa
Tento titul vychází v edici Historická romance
ISSN 1730-3664.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho
částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises B. V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými
osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou
známkou.

Cover: Studio Q, Warszawa
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 95 Kč/95 Sk

ISBN 978-83-238-4866-0

PRVNÍ KAPITOLA

Rok 1802

Elizabeth Wentworthová zděšeně vyhrkla: „To nemůžeš myslet vážně, Judith! Chceš říct, že souhlasila s tím, že se provdáš za Truscotta? Tomu nemůžu uvěřit!“

Tlumené odkašlání třetí dámy v salonu na okamžik zastavilo Elizabethin výbuch.

Elizabeth vyslala ke své švagrové úpěnlivý pohled, ale lady Wentworthová ji záměrně ignorovala.

Dvanáct let manželství Prudence naučilo rozvaze a sebekontrolu. Ukvapená slova se nedala vzít nazpět, i kdyby jich člověk sebevíc litoval.

Ted' počtvrté těhotná se snažila sedět zpříma na pohovce a usmívat se na jejich hosta.

„Kdy se to stalo, Judith? To je ale překvapení! Vůbec jsme netušily...“ Mluvila mírným hlasem a její tvář byla laskavost sama.

Její snaha otupit hrot Elizabethiných příkrých slov se však minula účinkem. Švagrová prudce vstala a rázně začala přecházet po místnosti.

„Proč jsi na to přistoupila?“ vyhrkla. „Ach Judith, nebudeš s ním šťastná. Vždyť ten chlap je obyčejný šarlatán! Zrovna ted' dští síru na všechny strany, ale sám nevěří ani slovu z toho, co káže. Přes všechny ty řeči o pekelném ohni a zatracení je nejčastěji vidět ve společnosti, kterou naoko opovrhuje.“

„To už přeháníš, Elizabeth!“ ozvala se Prudence. „Nech Judith, aby se k tomu vyjádřila, a prokaž jí tu laskavost a neztracuj její úsudek.“

Elizabeth se zatvářila zarputile a zamračeně se posadila do křesla.

„Nic jí nevyčítej, Pru,“ řekla Judith tiše. „Věděla jsem, že vás to obě zaskočí. Koneckonců, reverend Truscott mi nikdy nezavdal příčinu, abych se mohla domnívat, že o mě stojí... až v několika posledních týdnech.“

Elizabeth se napjala a vypadalo to, že se chystá něco říct, ale Prudence ji zarazila výhrůžným pohledem. Obě věděly, co si ta druhá myslí. Byl to sotva měsíc, co se Judith dozvěděla o svém nečekaném dědictví po matčině bratrovi. Od toho zatvrzelého samotáře nikdo nic nečekal. O to víc překvapil londýnskou společnost tím, že odkázal své rozsáhlé jmění své jediné neteři.

„Samotnou mě to překvapilo,“ pokračovala Judith tiše, když věnovala svým přítelkyním nesmělý úsměv. „Nejsem žádná kráska, jak dobře víte, a nejsem ani žádná skvělá společnice. Dělá mi problémy navazovat hovor s cizími lidmi, a pokud jde o důvtip...“ Protáhla obličej při představě všech svých nedostatků.

„Nejdražší Judith, zbytečně se podceňuješ,“ zvolala Elizabeth netrpělivě. „Jen si přiznej, že máš osobitý smysl pro humor. A vzpomeň si, kolikrát jsme se při tvých příhodách všichni nasmáli.“

„To je proto, že vás tak dobře znám. Vaše rodina se ke mně vždycky chovala velmi laskavě... Pořád se mi moc stýská po paní vévodkyni.“

„I ona tě měla moc ráda,“ ozvala se Elizabeth a opět přešla do útoku: „Zajímalo by mě, co by tomu řekla, kdyby viděla, co se chystáš udělat.“

„Vždycky mi přála, abych se vdala,“ podotkla Judith mírně. „Byla tak šťastná, když se její synové rozhodli pro tebe a Prudence. Přála si, aby mě potkalo stejné štěstí.“

„To bylo něco úplně jiného!“ pronesla Elizabeth pevně. „Judith, chceš nám snad namluvit, že k tomu muži něco cítíš?“

Judith se začervenala. „Každá žena nejspíš nemůže doufat, že ji potká stejné štěstí jako vás dvě... že potká někoho, za koho by byla ochotná obětovat život.“

„Tak s tím ještě počkej!“ vykřikla Elizabeth zoufale. „Jsi ještě mladá. Jistě se pro tebe najde spousta lepších mužů, než je Truscott. Zbytečně se chceš vzdát své šance na štěstí.“

„Už je mi skoro pětadvacet a kolik mužů se o mě doposud ucházelo? Ne, nenamáhej se mi odpovídat. Prostě si mě nikdo nevšímá.“

„To proto, že jsi tak tichá. Nedáš nikomu šanci, aby tě poznal. Drahoušku, my všichni tě máme rádi. A kdysi jsme doufali, že ty a Dan.“

„Elizabeth, tohle už opravdu přeháníš!“ Při zmínce o jejím adoptovaném synovi Prudence došlo, že je načase utnout Elizabethiny prostořeké poznámky.

Před šesti lety i ona doufala, že by se Judith s Danem mohli dát dohromady. Byla nakloněna tomu silicímu přátelství mezi oběma mladými lidmi, které se tolik lišilo od jejího vášnivého vztahu se Sebastianem i od bouřlivých námluv mezi Elizabeth a Perrym.

Judith s Danem spolu dokázali sedět celé hodiny, a přitom spolu prohodili sotva pár slov. Přesto však spolu byli rádi. Dan vymýšlel plány na zdokonalení královské flotily a Judith zaznamenávala své myšlenky na papír.

Jenom její nejbližší přátelé ji dokázali přesvědčit, aby své zápisky přečetla nahlas, ale rozhodně to stálo za vynaložené úsilí. Její jadrné povídky, jimiž se strefovala do neduhů soudobé společnosti, pokaždé dokázaly její nepočetné posluchače nadchnout a rozesmát.

Ted', při zmínce o Danovi, sebou Judith trhla a odvrátila hlavu. Na okamžik se jí ve tváři objevil bolestný výraz, ale rychle ho zapudila.

„Jak se má vůbec Dan?“ zeptala se vyrovnaným tónem. Ani náznakem nehodlala prozradit jejich bolestný rozhovor před šesti lety. Její drahé přítelkyně se nikdy nesměly dozvědět, jak trpce litovala svého rozhodnutí odmítnout muže, kterého ze srdce milovala.

Ony ho měly rády a nikdy by jí to neodpustily.

„Konečně je zase doma,“ řekla Elizabeth spokojeně. „Samozřejmě se změnil – je z něj urostlý, vysoký muž – ale v jádru je to pořád ten starý dobrý Dan.“

Judith se stáhlo hrdlo. Nesmí se s ním setkat, zvláště ne teď, když se rozhodla pro sňatek s reverendem Truscottem. To by bylo čiré bláznovství. Prudce vstala a vykročila ke dveřím.

„Prosím zůstaň!“ zvolala Elizabeth. „Muži tu budou co nevidět. Perryho a Sebastiana by mrzelo, kdybyste se minuli, a Dana jsi neviděla už celé roky.“

„Judith má třeba nějaké povinnosti,“ vložila se do toho Prudence. Moc dobře totiž věděla, co se před lety stalo. Celé měsíce musela naslouchat nešťastnému Danovi. Jak se jen snažila vymyslet mu různá rozptýlení, ale nic z toho ho nedokázalo utěšit. Nakonec to byl Sebastian, kdo navrhl přijatelné řešení. Dan byl přijat jako lodivod při plavbě k protinožcům. Rozloučit se s chlapcem, kterého poznala jako devítiletého vystrašeného nalezence, pro ni bylo velmi těžké, ale Dan ten návrh s radostí přijal, proto nakonec souhlasila.

Judith byla neoblomná. Natáhla si co nejpomaleji rukavice a pak pohlédla do ustaraných tváří svých přítelkyň.

„Mé drahé, o mě si nedělejte starosti,“ řekla klidně. „Jsem přesvědčena, že tohle bude nejlepší řešení. Získám svůj vlastní domov a snad i rodinu. A to už přece něco znamená...“ Její úsměv se na okamžik zachvěl.

Elizabeth při pohledu na přítelkyni bodlo u srdce. Vroucněji objala.

„Něco mi slib,“ řekla naléhavě. „Nepřistupuj na žádné pevné datum. Ponech si ještě čas na rozmyšlenou.“

„Už jsem si to rozmyslela,“ opáčila Judith. „Svatba bude za čtyři týdny...“

„Ach ne –!“ Ať už se Elizabeth chystala dodat cokoliv, její břitká poznámka byla přehlušena klapnutím dveří, které se prudce otevřely, a do salonu vešli tři muži.

Na první pohled bylo patrné, že dva z nich jsou bratři. Podoba Sebastiana, lorda Wentwortha, a mladšího Peregrinea byla nepřehlédnutelná. Oba muži byli nadprůměrně vysocí a urostlí, i když Peregrine svého bratra o pár centimetrů převyšoval. Měli stejné temné oči, ostře řezané rysy a vyzařovala z nich autorita. Možná to způsobovala jejich ústa nebo pevně sevřené rty, které jako by nepřipouštěly žádné námitky.

Ted' se však oba usmívali, jak vedli svého společníka vstříc Judith.

„Tady náš starý přítel tě přišel pozdravit,“ pronesl Peregrine zvesela. „Tolik nám vyrostl, že bych se nedivil, kdybys ho nepoznala.“

Judith strnule natáhla rozechvělou ruku, ale nedokázala mu pohlédnout do očí. Pak se jí před očima mihla ta známá rezavá kštice, když sklonil hlavu, aby ji políbil na konečky prstů. Byla to jen obvyklá zdvořilost, ale i ten letmý dotek způsobil, že se jí rozbušilo srdce.

Prudce odtáhla ruku, jako by ji něco uštklo, ale zdálo se, že Dan si toho ani nevšiml.

„Doufám, že se máte dobře, slečno Avetonová,“ pronesl formálně.

Elizabeth se zatvářila překvapeně. „Dobré nebe, Dane, co to má být? Zdá se, že ti protinožci ti nějak zamotali hlavu. Tohle je přece tvoje drahá Judith. Copak jsi na ni už zapomněl?“

„Na nic jsem nezapomněl,“ řekl bezbarvě, ale Judith jeho slovům porozuměla. Ta rána byla příliš hluboká a stále živá. Pochopila, že se jí nedostane příležitosti něco vysvětlovat, a nejspíš to tak bylo nejlepší. Byly jim souzeny rozdílné cesty a s tím se nedalo nic dělat, ačkoliv představa její budoucnosti ji často naplňovala zoufalstvím.

Později se nemohla upamátovat, jak se vlastně dostala ven a do svého kočáru. Matně si uvědomila, že příslibila další návštěvu, ale svět se jí přitom houpal před očima. Nezbyvalo jí tedy, než se zdvořile rozloučit, posbírat všechny síly a zmizet.

Když za ní zaklaply dveře, Peregrine pohlédl na svou manželku.

„Nuže, drahá, nechceš nám o tom všem povyprávět? Tenhle tvůj výraz dobře znám. Něco tě muselo rozrušit.“

„Judith se bude vdávat,“ prohodila Elizabeth nehnutě.

Sebastian se na ni usmál. „Tak to je snad důvod ke gratulaci, nemyslíš?“

„Ne, není!“ zvolala Elizabeth. „Ach Perry, tomu nebudeš věřit. Má si brát toho příšerného chlapa, reverenda Truscotta!“

„Má drahá, doufám, žeš jí nesdělila, co si o tom myslíš. Jistě to bylo uvážené rozhodnutí a ty jí do toho nemáš co mluvit.“

„Jistěže mám, Judith je má přítelkyně. Nesnesu pomyšlení, že by se měla vrhnout do náruče toho... hada!“

„To jsou silná slova, Elizabeth,“ Sebastianův úsměv se vytratil. „Ten muž je uznávaný kazatel. Co se ti na něm tak nezamlouvá?“

Elizabeth pohlédla na svého manžela a uvědomila si, že musí opatrné volit každé slovo. Perry byl stejně prchlívé povahy jako ona. Nesměla se mu zmínit o chlípných pohledech, kterými ji kazatel vždy vítal, vábivých slůvcích, které jí špítal do ucha, ani o tom, že ji při pozdravu reverend Truscott vždy držel déle, než vyžadovala etiketa.

„Sama nevím,“ zamumlala. „Cítím z něj zlo. Je na něm cosi temného.“

„To musí být výplod tvé fantazie, má nejdražší.“ Perry ji vzal za ruku. „Mám dojem, že se o svou přítelkyni nechceš s nikým dělit.“

Sebastian pohlédl na Prudenci. „Jsi dnes velmi tichá, lásko. Nemáš k tomu co říct?“

Prudence se v tu chvíli potýkala se svými vlastními pocity. Zнала totiž Danovo srdce téměř stejně dobře jako to své.

Dan na okamžik strnul, když předtím uslyšel Elizabethina slova, ale když se teď na něj Prudence podívala, vypadal naprosto klidně.

„Judithina zpráva nás všechny zaskočila,“ řekla nenučeně. „Neměly jsme ponětí, že si na ni pan Truscott myslí. Nebo ona na něj. Nikdy jí neprojevoval žádnou zvláštní náklonnost.“

„Dokud nezdělala to jmění,“ vyhrkla Elizabeth ohnivě. „Chcete snad pochybovat o pravém důvodu jeho nečekaného zájmu?“

„Má drahá, tohle není fér,“ namítl Perry. „My všichni Judith obdivujeme pro její výjimečné vlastnosti. Já se jen divím, že se nevdala už mnohem dříve.“

Tentokrát bylo na Danovi, aby se omluvil, když cosi nepřesvědčivě zamumlal o zapomenuté schůzce. Najednou tak pobledl, že se mu na tváři jasně vyrýsovaly temně rudé pihy a v jeho hlubokých modrých očích se objevil zvláštní výraz.

„Všichni se dnes chovají nějak divně,“ postěžovala si Elizabeth. „Co je to s Danem? Řekla jsem snad něco nevhodného?“

„Možná ho jen nebaví poslouchat naše řeči,“ konejšila ji Prudence. „Pořád je ještě tak trochu mimo a nezná všechny ty lidi, o kterých se bavíme.“

„Ale zná přece Judith. Myslela jsem, že by ho mohlo zajímat, za koho se chce provdat. Ach Prudence, myslíš, že teď když je Dan zpátky, tak by si to mohla ještě rozmyslet?“

„Pochybuj. Vypadala dost odhodlaně.“

„V tom případě musíme něco podniknout, abychom ji přesvědčili. Vsadím se, že v tom má prsty ta její příšerná macecha. Ta ženská se neměla vůbec narodit!“

Prudence na to nedokázala nic namítnout. Moc dobře věděla, že paní Avetonová se před lety postavila proti Danovi a způsobila mezi mladými milenci hluboký rozkol. Záměrně vyprovokovala vlnu nenávisti, když roznesla mezi lidmi, že Dan je jen obyčejný nalezenec pocházející ze spodních vrstev průmyslového severu Anglie.

Její jedovatý jazyk udělal své. Dan byl některými členy ‚smetánky‘ nadobro zatracen. Jeho přátelé ho postupně opouštěli a Prudence s údivem zjistila, že už není zván na společenské akce, kam do té doby chodil téměř denně.

Dala si tu práci, aby zjistila, co se děje, a když odhalila pravdu, tak si s paní Avetonovou od plic promluvila. Byl to nepříjemný rozhovor, při kterém se jí Judithina macecha dušovala, že nic takového neprovedla, ale Prudence byla tehdy tak rozlíčená, že ji přinutila všechny ty pomluvy veřejně odvolat.

Do té doby už se však všechno pokazilo a Judith to nadále nedokázala unést. Ačkoliv jí to drásalo srdce, odmítla Danovu nabídku a zároveň se zapřísáhla, že žádný další muž, na kterém by jí záleželo, nesmí být vystaven takovému ponížení.

Dan se ze všech sil snažil její rozhodnutí zvrátit, ale ona byla naprosto neoblomná. V sázce byly jeho čest a jeho dobré jméno.

Ani v nejmenším se nespolehala na to, že by paní Avetonová svůj slib dodržela. Pletichy její macechy by se staly jen o to rafinovanější, ale rozhodně byla připravena v nich pokračovat.

Ted' když už se Judith vrátila do domu, kde bydlela se svými dvěma nevlastními sestrami a jejich zlomyslnou matkou, trpce litovala popudu, který ji ten den přivedl do Mount Street. Prudence s Elizabeth byly šokovány zprávou o jejím zasnoubení. To bylo zřejmé. Jak jim měla vysvětlit, co ji k tomu rozhodnutí přimělo?

Zpráva o jejím dědictví způsobila v rodině Avetonových řádný poprask, ačkoliv celé jmění jí mělo připadnout až po svatbě. Pravda,

mohla pobírat libovolnou rentu, ale samotného kapitálu se nesměla dotknout.

Paní Avetonová se bez skrupulí pokusila vůli změnit. A když jí Judithini advokáti vysvětlili, že to nepřipadá v úvahu, začala si vylévat zlost na své nevlastní dceři. Zašlo to tak daleko, že z toho Judith začala ztrácet hlavu.

Nic s tím však nemohla dělat. Žena jejího věku se nemohla osamostatnit, i když na to měla prostředky. A neustálé hádky ji nutily stáhnout se ještě více do sebe. Až dodnes se domnívala, že se jí podařilo potlačit všechny pocity natolik, že se jí nemohlo nic dotknout.

Přesto však nepřijala reverendovu nabídku z čirého zoufalství. Dojal ji jeho upřímný zájem i to, jak ji hájil proti její maceše.

Dokonce to vypadalo, jako by se ho paní Avetonová trochu bála. Kazatel svým vzrůstem a temným vzezřením rozhodně budil respekt. Vždy se oblékal do černého, a když zaníceně hřímal z kazatelny, tak jeho temné oči plály odhodláním buditele.

Ale k Judithinu údivu paní Avetonová její výběr nápadníka bez výhrad schválila. Možná že uvítala příležitost zbavit se dcery, která jí neustále jenom popouzela.

Judith prošla halou, aby co nejrychleji zmizela v útočišti svého pokoje. Potřebovala si utřídit myšlenky. Pohled na Dana jí připomněl bolest, kterou před lety prožívala. Marně si celou tu dobu namlouvala, že na něj dokázala zapomenout. Bolest, kterou teď pociťovala, nebyla o nic menší než ta, která ji sužovala před šesti lety.

Cestu jí zastoupil lokaj, dřív než stačila dorazit ke schodišti.

„Madam vzkazuje, slečno, že za ní máte zajít, hned jak se vrátíte.“

Judith se došourala do salonu, kde našla paní Avetonovou za stolem.

„Konečně jsi tady.“ V těch slovech nezazněla ani špetka přívětivosti. „Zase myslíš jen na sebe! Copak tě nenapadlo, že bys mi mohla pomoci psát pozvánky?“

„Omlouvám se, paní. Kdybyste se mi o tom zmínila, zůstala bych doma.“ Judith zděšeně pohlédla na stoh popsaných lístků. „Tolik? Myslela jsem, že jsme se dohodli na malé svatbě.“

„Nesmysl! Reverend Truscott je člověk, který je středem pozornosti. Jeho svatba nemůže být něco pokoutného. Obřad proběhne v jeho kostele a prý vás bude oddávat samotný biskup.“

„On tu dnes byl?“

„Ano, a nebyl zrovna nadšený, že tě tu nenašel. Člověk by řekl, že na něj budeš čekat. To jsi celá ty. Nestaráš se o uspořádání slavnosti, nezajímá tě hostina, hudba, dokonce ani tvá výbava.“

„Spokojím se s málem,“ hlesla Judith a pak tiše dodala: „Kdo tohle všechno zaplatí, paní? Nechci, abyste za mě utrácela tolik peněz.“

Paní Avetonová se nepatrně začervenala. „Náklady jdou přirozeně na vrub nevěsty a její rodiny. Až se vdáš, tak kontrola nad tvým majetkem připadne tvému manželovi. Věřitelé nám do té doby počkají.“

„Chápu.“ Judith si v tu chvíli uvědomila, že celá slavnost bude uhrazena z jejích peněz. „Můžu dokončit ty pozvánky?“

„Můžeš pokračovat. Bože, je tu tolik práce. Aspoň že moje holčičky jsou spokojené se svými šaty.“

Judith zamyšleně pohlédla na seznam jmen na papíře a ze rtů jí unikl výkřik.

„Co je zas?“ zeptala se macecha popuzeně.

„Wentworthovi, paní? Lady Wentworthová čeká dítě. Sotva bude moct přijmout naše pozvání.“

„To já přece dobře vím. To ale není důvod, abychom ji nepozvali. Já tu ženskou nesnáším i tu její namyšlenou švagrovou, ale nemůžeme opominout rodinu lorda Wentwortha. Připsala jsem tam i hraběte a hraběnku Brandonovy. Má drahá Amelie naše pozvání jistě neodmítne.“ S těmito slovy rychle opustila místnost.

Jak později Judith stoupala do schodů, neubránila se trpkému úsměvu. Moc dobře věděla, že Amelia, hraběnka Brandonová, by byla vzteky bez sebe, kdyby slyšela, jak důvěrně o ní macecha hovoří. Paní Avetonová pro ni byla obyčejný patolízal a trpěla ji jenom proto, že měly společnou zálibu v klevetách.

Judith si povzdechla. Měla ráda hraběte Brandona. Vzhledem k tomu, že byl hlavou rodiny Wentworthových a významným členem vlády, znala ho pouze povrchně, ale pokaždé se k ní choval vlídně a zdvořile. Jeho žena pro něj byla křížem, který nesl na svých bedrech s chrabrostí a bez sebemenšího reptání.

Sundala si plášť a čepec a pak se vrátila do salonu. Tam zůstala chvíli zasněně sedět. Její život mohl být tak jiný, kdyby se s Danem tehdy vzali. Ale teď už bylo na všechno příliš pozdě.

„Dobré nebe, Judith! Vždyť ty jsi ještě nezačala.“

Dveře se otevřely a do místnosti vešli reverend Charles Truscott s paní Avetonovou.

„Ale paní, přece nebudete plísnit mou spanilou nevěstu. Když jí odpustím já, tak byste taky mohla.“ Kazatel zlehka položil dlaň na Judithiny vlasy, jako by jí žehnal.

Musela se hodně přemáhat, aby se od něj neodtáhla. Vstala a otočila se k němu čelem, ale úsměv se jí vykouzlit nepodařilo.

„Jsi tak zasmušilá, má láska. Ale to je pochopitelné. Manželství je vážný krok, ale bylo nám dáno Pánem zejména na plození dětí. Koneckonců, jak se říká, pořád je lépe se oženit než uhořet.“

Judith přepadl zvláštní dojem, že si při těch slovech téměř olízl rty. Náhleji zaplavil nepřekonatelný odpor. Jak mohla připustit, aby se jí dotkl? Při té představě jí naskočila husí kůže. Na chvílku ji napadlo, že vykřikne, že to celé je omyl, že si to rozmyslela a nikdy si ho nevezme, ale reverend s paní Avetonovou se mezitím vzdálili. Tiše spolu rozmlouvali u okna a Judith se marně snažila zaslechnout, o čem se baví.

„Naše dohoda platí?“ zeptala se paní Avetonová tiše.

„Dal jsem vám své slovo, drahá paní. Jakmile budou peníze v mých rukou, tak dostanete svůj podíl.“ Kazatel kradmo pohlédl na svou nastávající. „Já si své peníze budu muset taky zasloužit. Vaše nevlastní dcera je to nejzvláštnější stvoření, jaké jsem kdy potkal. Většinou nemám ponětí, co se jí honí hlavou.“

„To vás nemusí znepokojovat, pane. Dopřejte jí dostatek dětí, ať má jiné starosti, ale nejdřív musíte tvrdě potlačit některé její bláhové nápady. Ráda čte a nejspíš taky trochu píše.“

„Což jsou pro ženu nanejvýš nevhodné činnosti, ale já už ji naučím, aby takové nesmysly pustila z hlavy.“ Reverend Truscott opět pohlédl na svou snoubenku. Bylo toho mnohem víc, co ji chtěl naučit. Judith nebyla žádná kráska. Její hnědé vlasy, šedé oči a bledá plet' se mu vůbec nezamlouvaly, ale její postava byla naprosto skvostná. Byla vysoká a štíhlá s vosím pasem. Ale její oblé boky a úchvatné poprsí byly příslibem nevídaných slastí.

Oči se mu při té představě chtivě zaleskly, ale vyhlídka na získání jejího jmění v něm probouzela ještě mnohem větší nadšení. Rychle zamaskoval svůj chlípný výraz a pohlédl na seznam svatebních hostů, který ležel na stole. Okamžitě si všiml, že nejsou odškrtnuta jména členů rodiny Wentworthových.

„Mé drahé dítě, nesmíš zapomenout pozvat své přátele.“ pokáral ji mírně. „Vím, jak ti na nich záleží, a já bych je také rád lépe poznal.“

„Bez dam té rodiny bych se snadno obešla,“ utrousila paní Avetonová. „Lady Wentworthová je dost prostořeká, a pokud jde o ctihodnou paní Peregrine Wentworthovou...? K tomu se mi nedostává slov!“

„Možná je trochu moc... rozverná? To je výsada patřící k jejímu postavení. Koneckonců, musíme svým bližním prokazovat jistou shovívavost. A vy sama se přece přátelíte s hraběnkou Brandonovou, není-liž pravda?“

„Ta si o nich nemyslí nic lepšího než já...“

Judith se marně pokusila skrýt úsměv. Tahle nevraživost byla rozhodně vzájemná.

„Konečně se nám podařilo naši drahou Judith rozesmát! Věř mi, lásko, že tví drazí přátelé budou v našem domě vždy vítáni.“

Judith se na něj vděčně podívala. Možná že k ní bude skutečně laskavý. Ještě štěstí, že nedokázala číst jeho myšlenky. Reverend Truscott rozpoznal nepřítele, když na nějakého narazil, a Prudence, lady Wentworthová mu dala jasně najevo, co si o něm myslí.

Všiml si jejího znechucení, když procházel mezi věřícími. Na ženy vrhal chtivé pohledy a mužům se falešně podbízel. Překvapila ho, když jednou zatlačil jednu z mladých farnic do přítmi sakristie. Tehdy zašel příliš daleko a děvče vypadalo skutečně vystrašeně.

Paní hraběnka tehdy neřekla ani slovo, ale její vražedný pohled mluvil za vše, proto se raději rychle vytratil a nechal děvče, aby si upravilo šaty a vrátilo se k ostatním.

Paní Peregrine Wentworthová, to byla úplně jiná káva. Byla nádherná a on dobře tušil žár, který doutnal pod tím Madoniným vzezřením. Nenáviděla ho a opovrhovala jím. To bylo zřejmé. Výraz jejích velkých temných očí ho o tom nenechával na pochybách. Ale její odpor jenom podněcoval jeho chtíč. Dokázal už takovéhle ženy dobýt svými sladkými slovy o lásce a spasení. Bylo by příjemné přidat i tuhle k seznamu svých obětí.

Zvedl hlavu a uviděl se v zrcadle. Opět se při tom neubráníl obvyklému pocitu sebeuspokojení. Jediné, za co vděčil své matce herečce a neznámému otci, byl právě jeho vzhled.

Nebyl poslední dobou nějak pohublý? Nejspíš ne. Jeho vysoká, štíhlá postava, tmavé vlasy a uhrančivé oči dokreslovaly celkový dojem fanatika. Nebylo to k zahození. Tohle vzezření se mu vlastně velmi hodilo ke zvolené profesi. Kdo by mu dokázal odolat, když z kazatelny hřímal svá zaručená poselství?

Vycítil, že ho Judith sleduje.

„Odpusť, má drahá,“ řekl zlehka. „Neměl jsem za tebou chodit v tomhle stavu. Mé povinnosti mě zdržovaly celý den mezi farníky. Musíš si o mně myslet, že jsem hrozně neupravený, ale nedokázal jsem odolat pokušení, abych tě alespoň nepoždravil.“

„Judith si nic takového nemyslí,“ odvětila za ni paní Avetonová. „Je od vás laskavé, že jste se ještě zastavil, když tady to bláhové děvče předtím nebylo.“

„Možná má za to, že odloučení jenom zvyšuje vzájemnou touhu,“ zasmál se kazatel. Potom s mnoha sliby oddanosti a lásky odešel.

„Měla bys pokračovat v psaní pozvánek, Judith. Do svatby už moc času nezbyvá a ještě musíme něco udělat s tvými svatebními šaty. Zítra se spolu nejspíš vypravíme do Bond Street.“

Judith mlčky přikývla.

Ale příští den macecha ztratila veškerou trpělivost, když Judith nejevila sebemenší zájem o róby, které si prohlížely ve vyhlášeném krejčovství.

„Soustřed' se konečně!“ křikla zostra. „Nic z tebe neudělá krasavici, ale dlužíš svému nastávajícímu aspoň to, aby ses pokusila vypadat úctyhodně.“

„Slečna má skvělou postavu,“ řekla švadlena povzbudivě. „Bude vypadat dobře v jakýchkoliv šatech.“

„Drž jazyk za zuby!“ obořila se na ni paní Avetonová. Obě její dcery byly malé a zavalité. „To já rozhodnu, co bude mít na sobě.“ Nakonec jí vybrala fádni šaty levandulové barvy, které jí vůbec nešly k pleti.

„Tohle ti bude stačit! Příšerně mě rozbolela hlava díky tvé hlouposti. Ostatní věci si vyber sama, kdy chceš. Já nemám čas s tebou zase někam chodit.“

Judith na to neřekla ani slovo, ale pocítila úlevu. Výmluva, že musí jít nakupovat, jí pomůže uniknout z domu, kde musela neustále čelit nepřetržitým výtkám a kritice. Musela si s sebou vzít komornou, ale to děvče bylo v celé domácnosti jejím jediným přítelem a spojencem a dobře své tiché paní rozumělo.

Ani tahle skutečnost však neunikla pozornosti paní Avetonové a už o tom stačila promluvit i s reverendem Truscottem.

Hned příští den udeřila na Judith.

„Příliš ses s tím děvčetem sblížila,“ řekla přísně. „Měla bys jí dát jasně najevo, aby se poohlédla po jiné práci. Tvůj manžel ti jistě nebude trpět, aby ses přátelila se služkou.“

„Doufala jsem, že u mě bude moct zůstat. Je to dcera správce domu mého otce a znám ji už odmalička.“

„Tvůj otec je už tolik let mrtvý, měla jsem ji už dávno propustit.“

Judith se sevřelo hrdlo, ale nic dalšího už k tomu neřekla. Její nastávající snad bude k tomu děvčeti přívětivější.

Paní Avetonová vyhlédla z okna. „Vypadá to na déšť,“ utrousila. „Dnes budu potřebovat kočár. Ty můžeš do Bond Street dojít pěšky. Cestou už se někde schováš, když bude třeba.“

Judith bylo jedno, jestli začne pršet. Naopak, mohla to použít jako výmluvu, že se venku zdrží tak dlouho, jak jen bude potřebovat. Vytratila se z domu co nejrychleji a za chvíli už kráčela po ulici ve společnosti Bessie.

„Slečno Judith, pěkně se nám rozpršelo. Budete celá promočená. Opravdu musíte dnes na nákupy?“

„Nejspíš ano, Bessie. Máš ten seznam?“

„Dala jsem si ho do kapsy, slečno, ale prší pořád víc. Nechcete se schovat v tamhletom průchodu?“

Vítr jim už bičoval tváře prudkými poryvy deště a obě dívky se rozběhly k nedalekému úkrytu. Napůl oslepena sprškou si Judith nevšimla blížící se drožky, dokud u nich nezastavila. Vtom ji silná mužská ruka popadla za loket.

„Nastup!“ řekl Dan. „Chci si s tebou promluvit.“

DRUHÁ KAPITOLA

Judith byla příliš zaskočená na to, aby se mu vzepřela. Teprve když si uvědomila, že sedí v rohu drožky, tak pochopila, jakou udělala hloupost.

Zvedla hlavu a chystala se něco namítnout, ale Dan se usmíval na Bessie.

„Doufám, že se ti dobře daří,“ řekl laskavě. „Jsi Bessie, vid’? Pamatuješ se na mě?“

„Vůbec jste se nezměnil, pane Dane. Poznala bych vás kdekoliv.“

Usmál se. „Jak mě někdo jednou potká, tak už na mě nikdy nezapomene? To bude tou zrzavou hřívou.“

„Dane, prosím! Promiň, ale máme dnes spoustu práce. Musíme zajít do Bond Street. Bessie má seznam...“ Judith cítila, že jen žvatlá hlouposti. Co záleželo na nákupech?

„V tom případě za tebe může nakoupit Bessie. Myslím, že máš dobré jméno, takže ti to může objednat domů...“

„Ne, nemůže! Chci říct, to by nešlo. Já si to musím aspoň sama vybrat...“ Zlomil se jí hlas.

„Bessie, uděláš to pro nás? Musím si s tvou paní promluvit.“

„Ne, nesmíš! Bessie, zakazuju ti...“

Bessie nevěnovala jejímu naléhání nejmenší pozornost. Hltala očima Dana, pro něhož měla vždycky slabost.

„Moc ráda to pro vás udělám, pane Dane.“

„V tom případě tě vyzvedneme na rohu Piccadilly, řekněme tak za dvě hodiny?“

„Dane, já nemůžu! Prosím, nech nás vystoupit. Budou nás postrádat a budou z toho zbytečné potíže...“

„Nesmysl! Prudence mi prozradila, že takové nákupy trvají celou věčnost. Krom toho nemůžu věčně postávat před vašimi dveřmi a doufat, že tě jednou zastihnu samotnou.“

„Mohli jsme se setkat zase v Mount Street,“ namítla.

Věnoval jí potutelný úsměv. „Včera jsem měl dojem, že se tam nechceš hned tak vrátit.“

Dorazili na Bond Street a Dan zabušil do střechy drožky, aby dal signál kočímu. Bessie vyskočila z kočáru, ale když se ji Judith pokusila následovat, tak jí Dan rukou zatarasil cestu.

„Vyslyš mě!“ řekl naléhavě. „Aspoň tohle pro mě udělej.“

Judith vycítila jeho odhodlání a odevzdaně poklesla zpět na sedadlo. Rozhodně nechtěla dělat scénu na ulici, a kdyby se vydal za nimi a uviděl je někdo z jejích známých, tak by z toho mohly být zbytečné řeči.

„Tohle je bláznovství!“ řekla tiše. „Neměl’s za mnou chodit.“

„Bláznovství?“ Danův úsměv se vytratil. „A jak říkáš tomu, co chceš udělat? Co vůbec víš o tom chlapovi, kterého si chceš vzít?“

Judith odvrátila tvář. „Je ke mně laskavý a dokáže vyjít s paní Avetonovou. V jeho přítomnosti ke mně nikdy není tak zlá.“

„A to ti stačí? Nezeptala ses někdy sama sebe, proč spolu tak dobře vyjdou? To je ale páreček! Ten chlap je monstrum, Judith! Je to šarlatán... dokaž.“

„Dost!“ Judithiny nervy byly napjaté až k prasknutí. „To nesmíš... nemáš žádné právo říkat takové věci...“

„Kdysi dávno jsem měl pocit, že mám právo říct ti všechno, co mám na srdci. To už je pryč, já vím. Nepopírám, že se naše vzájemné pocity musely změnit, ale pořád se snad můžu považovat za tvého přítele?“

„Dokazuješ to ale velmi podivným způsobem. Poslaly tě za mnou Prudence s Elizabethou? Ujišťuju tě, že nestrpím, aby se moje záležitosti přetřásaly za mými zády.“

„Nikdo mě neposlal. Přišel jsem jenom kvůli sobě. Mluvily o tobě, samozřejmě...“

„A zjevně i o panu Truscottovi. Obě jsou proti němu zaujaté, ačkoliv vůbec netuším proč.“

„Možná že na rozdíl od tebe vidí odvrácenou stránku jeho povahy. Ty ho znáš z té lepší stránky, ale jak dlouho to potrvá? Pokud se staneš jeho ženou, tak nad tebou získá absolutní moc.“

„Dane, ty z něj děláš úplného netvora. Víím, že to myslíš dobře a jsem ti vděčná za...“

„Nestojím o tvou vděčnost,“ zamumlal. „Jako každému tvému příteli mi jde jen o tvé štěstí.“

„V tom případě mi věř, že už nesmíš říct ani slovo. Vrátil ses do Anglie teprve nedávno. Jak chceš soudit člověka, kterého sotva znáš?“

„Důvěřuju Prudenci a také Elizabeth. Obě tě mají upřímně rády, Judith. Opravdu si myslíš, že by stály v cestě tvému štěstí? Mají zlaté srdce. A ani jedna z nich by proti tomu muži nebyla zaujatá bez důvodu.“

„Já už se rozhodla,“ opáčila neochvějně.

„Opravdu? Anebo to někdo rozhodl za tebe? Odpuť mi, netvrdím, že by ses nechala snadno ovlivnit. Na to tě znám příliš dobře. Vždycky děláš jen to, co považuješ za správné.“

„Tak proč mi tedy nevěříš?“

Dan se uvelebil na sedadle a svěřil ruce do klína. „Ještě jsi mi neřekla, proč si chceš vzít právě Truscotta. Bylo mi řečeno, že celá londýnská smetánka je z něj u vytržení, ale je mi jasné, že na tohle ty nedáš. Ulovit ho by snad byla vzácná trofej pro nějakou jinou ženu, ale rozhodně ne pro tebe.“

„Aspoň že tímhle se mě nesnažíš urazit.“

„Tak šlo tedy o laskavost a ochranu před tvou macechou? To mi připadá jako chabý důvod pro svatbu.“

Judith tentokrát povolily nervy. „Co ty víš o mém životě? Jak bys mohl něco vědět? Bylo to dost zlé i předtím, ale strýčkovy peníze mi udělaly ze života peklo. Slyšel jsi o mém dědictví?“

Dan přikývl.

„Myslela jsem, že z toho zešílím,“ podotkla prostě. „Neměla jsem ani chvilku klidu, dokud jsem nepřistoupila na to, že se pokusím tu vůli změnit. Ale nedalo se s tím nic dělat. Pak se všechno ještě zhoršilo. Sňatek se zdál být jediným východiskem.“

Dan jí soucitně přikryl ruku dlaní, ale ona se mu ihned vysmekla.

„Nestojím o tvůj soucit,“ vykřikla bolestně. „Tím všechno jenom zhoršuješ...“

„Ach Judith, copak se nenašel někdo jiný? Někdo, kdo by tě dokázal učinit šťastnou?“

Judith by na něj nejradši zakřičela. Jistěže tu *byl* někdo jiný. Copak to neviděl? Ale teď byla v úplně jiné situaci. Před lety, když byli oba chudí, tak nemohli na sňatek ani pomyslet. Teď by mu

mohla nabídnout celé jmění. Ale byla to planá naděje. Zнала ho dost dobře na to, aby věděla, že peníze by mezi ně postavily ještě větší hráz, i kdyby ji dosud miloval.

Ale on už ji nemiloval. Nezmínil se snad o tom, že se jejich city musely během toho několikaletého odloučení zákonitě změnit? Jeho současný zájem pramenil pouze z úcty k jejich dávnému přátelství, a ještě byl nepochybně podněcován Prudencí a Elizabethou, navzdory jeho zapírání.

Nemohla tušit, jaký rozhovor se včera večer u Wentworthových odehrál. Prudence se svým přímočarým způsobem bez okolků pustila do Dana, aby se co nejdříve vypravil za Judith.

„Nepokoušej se mi něco namluvit!“ zvolala. „Já vím, že ji pořád miluješ. Prozradil ses dnes odpoledne. To chceš zůstat stát stranou a dopustit, aby se vrhla do náručí muže, který jí udělá ze života peklo?“

„Pru, já nemůžu. Chápala by to ode mne jako neomalenost a měla by pravdu.“

„Třesky plesky! Myslím, že by ses měl aspoň pokusit ji přesvědčit, aby to ještě uvážila. Zdá se, že dělá všechno pro to, aby se zničila.“

„A ty si myslíš, že já s ní něco pořídím?“

„Miluje tě, Dane. Vždycky tě milovala. Já ji znám dobře. Jakmile k někomu něco pocítí, tak se to už nezmění. Kdyby ses o ni teď ucházel, tak by mohlo být všechno v nejlepším pořádku.“

Zaskočilo ji, když uviděla nezvyklou trpkost v jeho jinak veselé tváři.

„Mám to snad přidat na vrub své beztak poskvrněné pověsti? Chceš, aby se i o mně šušovalo, že mi jde jen o její peníze?“

„Takže radši obětuješ lásku své hrdosti? To jsem o tobě měla lepší mínění. Jedovatá slova paní Avetonové jsou už beztak dávno zapomenuta.“

„Ale rychle bychom si je zase připomněli, kdybych udělal, co navrhuješ. Judith trpěla i tehdy. A tentokrát nevím, jestli by dokázala snést všechny ty nadávky a ponižování. Nevypadala moc dobře.“

„Protože není šťastná, Dane. Aspoň za ní zajdi. Když už nic jiného, aspoň bys ji mohl přesvědčit, aby odložila obřad. Mezitím by

snad mohla vyjít najevo Truscottova pravá tvář.“ Prudence vstala a opřela si dlaně o bolavá záda. Dan jí věnoval starostlivý pohled.

„Neměla by sis přidělovat starosti,“ řekl. „Nesvědčí ti to, obzvlášť v tomto stavu. Udělám, co říkáš, pokud tě to uklidní, i když si myslím, že se mýlíš. Judith už na mně nezáleží.“

Prudence to přešla mlčky. Žádná slova by ho v tu chvíli nedokázala přesvědčit o opaku. Musel na to přijít sám. Vděčně se na něj usmála.

„Mám pocit, že to budou dvojčata,“ řekla žertem. „Nikdy předtím jsem takovéhle břicho neměla.“

„V tom případě na sebe musíš být o to opatrnější. Zůstaneš na porod v Londýně?“

„Ještě nevím. Nejspíš tu bude přes léto příliš velké horko. Sebastian si myslí, že bychom se měli vypravit na jih do Hallwoodu.“ Natáhla k němu ruku. „Nejdražší Dane, tolik jsi mi chyběl. Jsem tak ráda, že jsi zase doma. A pokud jde o Judith, věděla jsem, že mě nezklameš.“

„Moc si od toho neslibuj,“ varoval ji. „Mé přesvědčovací schopnosti se s tvými zdaleka nemohou měřit.“

A teď zjistil, že měl pravdu. Judith se nedala zviklat. „Aspoň ten obřad odlož,“ řekl naléhavě. „Ať máme čas zjistit, co je Truscott zač.“

Její hlas byl najednou studený jako led. „Chceš snad říct, že máš v plánu špehovat mého snoubence?“

„Judith, ten chlap se tu objevil z ničeho nic. Nemůžu najít nikoho, kdo by mi o něm dokázal říct něco bližšího.“ Odmlčel se a pohlédl do její odhodlané tváře. „Odpusť! Zrovna já asi nemám právo něco takového vůbec vypustit z úst. I můj původ je s posměchem a opovržením přetřásán smetánkou.“

Vtom Judith vybuchla. „Doufám, že se za svůj původ najednou nestydíš. Tvoji rodiče byli dobří lidé z venkova, jak Prudence se Sebastianem brzy zjistili.“ Poprvé od začátku rozhovoru mu věnovala nepatrný úsměv. „Tvé vlohy musejí mít někde kořeny...“

„Bohužel mi zatím nepřinesly moc štěstí, ale, Judith, o mě tu teď nejde...“

„Věř mi, Dane, já už nechci mluvit o svých záležitostech. Určitě je už pozdě. Nemáme už náhodou vyzvednout Bessie?“

„Ještě ne. Ještě nám chvilka zbývá. Slíbíš mi jedno?“

„Jestli to bude v mých silách...“

„Nestraň se v příštích týdnech svých přátel. Přijď do Mount Street. Změna ovzduší ti jen prospěje. Bude to jako za starých časů.“

„Jsem unavená,“ řekla rozechvěle. „Nedokážu bojovat se svými přáteli a zároveň s paní Avetonovou.“

„V tom případě neřeknou nic, čím by tě rozrušili. Máš mé slovo. Slibuješ, že se tam objevíš?“

„Pokusím se.“ Ze všech sil se trochu sebrala. „Ale vůbec jsi mi neřekl, jak se ti vede. Byla ti ta plavba v něčem prospěšná?“

Dan moudře přistoupil na změnu tématu.

„Hodně jsem se toho naučil o zacházení s plachetnicí i s jinými plavidly. Každá loď je totiž vystavěna pro jiné klimatické podmínky a sílu větru.“

„A co tvé vlastní návrhy? Vždycky jsi něco vymýšlel.“

„Mám jich pořádný svazek. Některé z nich jsem poslal zpět do Anglie k posouzení pánům z admirality, ale nedostal jsem žádnou odpověď.“

„A co hrabě Brandon, nezmínil se o tvé práci?“ zeptala se nesměle. „Kdyby ho lord Wentworth požádal...“

„Já nechci žádného zastánce. Má práce se musí prosadit sama o sobě, anebo vůbec.“

„Jednoho dne se ti to jistě podaří,“ řekla povzbudivě. „Máš spoustu času.“

„Opravdu?“ Ohrnul ret. „Už je mi dvacet šest.“

„Tak to už jsi tedy v letech,“ popíchla ho.

„Pitt byl mladší, když se poprvé stal poslancem...“

Judith se čtverácky usmála. „Nevěděla jsem, že máš ambici stát se politikem.“

Doufala, že ho rozveselí, a odměnou jí byl jeho úsměv.

„Víš dobře, že nemám.“

Judith se na něj také usmála. „Jaká úleva! Už jsem se začínala třást o osud země. Podívej, tamhle je Bessie! Musím jít.“

„Ještě ne!“ zaprosil.

Pokusil se ji vzít za ruku, ale potřásla hlavou. S povzdechem dal signál kočímu, aby zastavil, a uvolnil místo Bessie.

„Radši půjdeme pěšky,“ řekla Judith chvatně. „Už přestalo pršet.“

„Ani nápad. Bessie, nastup si!“ Znovu zabušil na střechu drožky, a ta se ihned rozjela. Když dorazili na roh ulice, kde je objevil, Judith se k němu otočila.

„Prosím, nech nás tady vystoupit,“ řekla. „Jestli mě s tebou někdo uvidí, tak budou potíže.“

Když se Dan vrátil do Mount Street, nezbývalo mu než oznámit nezdar své mise.

„Tedy, pokud jde o mě, tak já to rozhodně nevzdám,“ zvolala Elizabeth. „Přijde dnes Judith k nám?“

„O tom pochybuju. Obává se, že zase přejdeš do útoku.“ Danův úsměv zbavil ta slova urážlivého nádechu.

„A to taky udělám.“

„Ne, neuděláš, drahá,“ Perry věnoval své ženě láskyplný pohled. „Tady je třeba postupovat opatrně. Tohle nemůžeš řešit po svém.“

Jeho slova vyvolala všeobecné veselí.

„Postupovat opatrně? A odkdy se tímhle řídíš, Perry?“

Perry přijal Sebastianovu bodrou výtku se ctí.

„Dokážu být nevyzpytatelný, když na to přijde,“ prohodil bezstarostně. „Možná vás jednou překvapím.“

„To už se ti povedlo. Ještě nikdy jsem nebyl tak ohromený. Pověz mi, jak máme podle tebe tuhle choulostivou záležitost vyřešit?“

„K tomu jsem ještě nedospěl, ale určitě něco vymyslím.“

„Perry, máme tak málo času.“ V Elizabethiných očích se zračila úzkost. „Dny tak rychle letí a Judithina svatba tu bude dřív, než se nadějeme.“

Sebastian pohlédl své ženě do očí, a když promluvil, bylo znát, že pečlivě zvažuje každé slovo.

„Podívejme se na tu věc rozumně. Nemáme žádný důkaz, který by nasvědčoval tomu, že reverend Truscott není tím, za koho se vydává.“

„Mohli bychom se ho pokusit najít,“ namítl Dan rychle.

Sebastian ale pozvedl ruku, aby ho umlčel. „Poslouchejte mě. Prudence s Elizabethou mu obě nedůvěřují. Možná že mají pravdu, ale pokud ne, tak si uvědomte, že je tu v sázce Judithino štěstí. Jakýkoliv zásah z naší strany by mohl mít vážné následky.“

„My jí rozhodně nechceme ublížit, Sebastiane,“ odvětila Prudence smířlivě.

„To já samozřejmě vím, drahá, ale Judith si od smrti otce vytrpěla své. A my si musíme dát pozor, abychom teď všechno ještě nezhoršili.“

„Ale všechno se ještě zhorší, pokud si vezme to monstrum!“ vyhrkla Elizabeth bojovně.

„Ticho! Ted' mluví věstec!“ Perry položil ukazovák na Elizabethiny rty.

Sebastian se tomu zasmál.

„Já nejsem žádný věstec, ale nesmíme udělat nějakou hloupost.“

„A co tedy *můžeme* udělat? Co když Judith kráčí slepě vstříc nešťastnému životu? Já nehodlám stát opodál a dopustit, aby se to stalo.“ Dan si pročísl rukou svou ohnivě rudou kšticí. „To ji radši unesu.“

„Nic takového neuděláš!“ Sebastianův hlas zazněl jako prásknutí biče. „Chceš jí zničit pověst? Rozvrátit jí život? Společnost by se k ní obrátila zády. Nemohla by se vídat se svými přáteli a nikdo by s ní nechtěl nic mít. Tenhle nesmysl už nikdy nevyslovuj.“

„Není třeba se takhle rozčilovat, přáteli. Co tedy navrhuješ?“

„Jistě neuškodí, když se trochu poptáme. Zjistím, co se v té věci dá udělat.“

„A já ti s tím pomůžu,“ přidal se Perry zvesela. „Nepotrpím si sice na chození do kostela, ale myslím, že projednou dokážu splynout s reverendovými ovečkami, abych se mezi nimi nenápadně poptal.“

„S tvým vyhlášeným taktem?“ podotkl jeho bratr ironicky. „Už vidím, jak budeš něco ‚nenápadně‘ zjišťovat. Nejspíš to bude vypadat asi takhle: ‚Myslíme si, že váš kazatel je lump. Nevíte, jestli je to pravda?‘“

Dokonce sám Perry se tomu musel zasmát.

„Asi máš pravdu,“ připustil. „Bude lépe, když to nechám na tobě.“

„To si myslím. Nemělo by mi to zabrat víc než pár dnů.“

„Nebud’ si tak jistý,“ varovala ho Elizabeth. „Ten had se dokáže skvěle přetvařovat.“

„Přesto i hadi se dají dopadnout a zničit, drahá.“

A s těmito Sebastianovými slovy se všichni museli spokojit.

Elizabeth nevědomky uhodila hřebík na hlavičku a vůbec netušila, že minulost kazatele, kterou se tak zoufale snažil utajit, byla právě v tu chvíli ve velkém nebezpečí vyzrazení.

Truscotta to ráno shodou okolností navštívil zubožený výrostek.

„Ven!“ Kazatel s odporem hleděl na toho rozedraného chlapce, který vypadal jako hastroš. „Tady žádnou almužnu nedostaneš.“

„Já žádnou nechci, pane. Dostal sem zaplácino předem. Mám vám dát tohle.“

Chlapec mu podal pomačkaný cár papíru, ale přitom nespouštěl z kazatele oči. Udržoval si odstup, jako by se obával rány.

„Co tam je?“

„Nevím. Ale prej máte jít se mnou.“

Tiché odkašlání upozornilo kazatele na skupinku žen, která se k nim blížila hlavní chrámovou lodí.

„Náš vzácný pane, copak vy nikdy neodpočíváte?“ zeptala se jedna z nich starostlivě. „Doufaly jsme, že byste s námi dnes zašel na čaj. Dáváme dohromady sbírku na založení nemocnice pro sirotky.“

„Bůh vám žehnej! Bohužel, tento mládenec má jisté potíže.“ Reverend Truscott zauvažoval o tom, jestli nemá položit svou laskavou dlaň na mladíkovu ježatou kšticí, ale raději od toho upustil.

„Eště ste si to nepřčet,“ ozval se chlapec vyčítavě.

„Můj mladý příteli, ještěs mi k tomu nedal příležitost.“ Před zvědavými zraky přítomných dam rozložil lístek. Ztracený spratek! Kdyby spolu byli sami, tak by mu dal co proto za jeho drzost.

Ve vzkazu byla spousta pravopisných chyb a zjevně ho psala nevzdělaná osoba, ale jeho význam byl přesto nad slunce jasný. Když si plně uvědomil, co tam stojí, rázem celý pobledl. Zakymácel se a zůstal stát jen díky tomu, že se přidržel opěradla nejbližší lavice.

„Špatné zprávy? Pane Truscotte, prosím, posaďte se. Donesu vám sklenku vody.“

Nejradši by tu ženskou udeřil pěstí. V tu chvíli by potřeboval sklenku brandy, a ne vodu. Kdyby tak tyhle příšerné ženské chtěly vypadnout! Dlaní si zakryl oči.

„Děkuji vám, prosím, nedělejte si starosti,“ zamumlal. „Je to jen chvilková slabost.“

„Je to vyčerpání, pane. Příliš se přepínáte. Tohle dítě už vás dnes nesmí obtěžovat,“ řekla jedna z dam a zamračila se na chlapce. „Vaše nastávající vám jistě vyhubuje.“

„Nechte ho být. Je to vůle Hospodinova. Doprovodím toho chlapce. Obávám se, že je to kvůli rozhřešení.“

Kéž by to tak byla pravda, pomyslel si zoufale. Tolik jeho problémů by se tím vyřešilo. Se statečným úsměvem na rtech vyprovodil dámy z kostela. Pak se vrátil do sakristie, aby si oblékl dlouhý temný plášť a narazil si do čela široký klobouk.

Chlapec ho ani na okamžik nespustil z očí. Pěkné děťátko! V jeho pohledu se zračil cynismus a prohnalost, které, jak reverend dobře věděl, pramenily z drsného života na ulici.

Nepocíťoval k tomu chlapci žádný soucit. Silní přežívali a slabí měli smůlu. On měl štěstí. Ne, tak to nebylo. Štěstí v jeho vzestupu nehrálo žádnou roli. Spíše šlo o nelítostný boj na ostří nože, který ho posouval od úspěchu k úspěchu.

A teď měl prohrát? Tahle otázka ho páčila v mysli jako rozžhavené železo.

„Můj přítel o tobě našel zmínku v novinách, Charlie. Je načase, abys dopřál svý starý mámě její podíl. Chlapec tě za mnou zavede. Radši přid', nebo budeš litovat.“

Nebyl tam podpis, ale ten nebyl třeba. Ten dopis byl naprosto jednoznačný. Jenom jeho matka znala jeho pravé jméno.

„Je to daleko?“ vyštěkl na chlapce.

„Ani ne. Dycky to chodím pěšky, ať prší nebo svítí slunko.“ Výrostek si ho prohlédl zkušeným zrakem. „Rači ty hodinky a řetěz schovejte, pane. Jinak vo ně určitě přidete.“

Kazatel nic neřekl. Nikdy nevycházel ven bez své dýky s dlouhým tenkým ostrím. Už jako dítě se naučil postarat sám o sebe. Opopvržlivě ohrnul rty. Na něj si nějaký darebák jen tak nepříjde.

Ted' spíš hrozilo, že se zadusí vzteky. Byla to pouhá shoda nešťastných náhod, že ho ted' objevili. *Gazette*, v níž vyšlo oznámení o jeho zasnubách, by se za normálních okolností jen stěží dostala do rukou jeho matky. Krom toho ani neuměla číst. Připadal si v bezpečí. A přesto nějakým krutým žertem osudu se očividně dala dohromady s někým, kdo byl bystřejší než ona.

Rozhlédl se kolem sebe a nebyl překvapen, že ho chlapec vede k farnosti svátého Jiljí. Dobře to tam znal, ale netušil, že se tam ještě někdy vrátí.

Hlavou mu táhly černé myšlenky, které se točily kolem hrozby obsažené v dopise, takže si vůbec nevšiml, že ho někdo sleduje. I tak si přitáhl plášť výše k bradě a v jeho záhybech ukryl spodní polovinu tváře. Obezřetně se rozhlédl, než vstoupil do změti uliček, které vedly hlouběji do části Londýna, které se říkalo ‚Rookery-Doupě‘.

Dan se chtěl pustit hned za ním, když vtom mu zastoupil cestu podsaditý chlapík s pomačkaným kloboukem a rozedraným kabátcem.

„Tam ne, pane, jestli vám můžu radit. Odtamtud byste se nevrátil živý.“

Dan na něj zůstal zírat. Bylo to nevábně vyhlížející individuum. Jeho přeražený nos a otlučené uši napovídaly, že se dříve živil jako boxer. A když se usmál, jeho vyražené zuby to jenom potvrdily.

„Ustup mi z cesty, chlape!“ obořil se na něj Dan netrpělivě. Reverend Truscott však mezitím stačil zmizet v davu.

„Takže, pane, jistě nechcete dostat facku, což bych musel udělat, kdybyste neráčil přijít k rozumu. Mám své rozkazy od jeho lordstva...“

„Kdo jsi?“

„Nejspíš vrabčák, pane.“

„Chceš říct, že jsi najatý špeh?“

Muž zvrátil oči v sloup a zatáhl Dana do temného podloubí. „Ne tak nahlas!“ šeptl naléhavě. „Chcete, aby mě tu podřízli jako dobytče?“

„Půjdu s tebou.“

„Ne, nepůjdete, mladý pane. Jenom byste mi překážel. Tohle není místo pro vás. A teď buďte tak hodný a nechte to na mně.“ Říkal to s patričnou úctou, ale důrazem.

Dan zvažoval, že se kolem něj protáhne, ale špeh byl stále ve střehu, připravený čelit jakémukoliv nečekanému výpadu. „Marníme tu čas,“ řekl významně.

„Tak já tu tedy na tebe počkám.“

„Radši běžte zpátky do Mount Street, pane. Nejspíš mi to chvíli potrvá.“ Rychle se obrátil a zmizel ve spleti špinavých uliček.

Dan se zaťatými zuby vyrazil na zpáteční cestu. Díky tomu zdržení se jeho kořisti podařilo uprchnout.

Zatracený Sebastian! Proč musel být vždy o krok před ním? Vzápětí se trochu uklidnil. Aspoň že jeho lordstvo neztrácelo čas a dalo pátrání do pohybu. Ten špeh vypadal celkem schopně. Už svým zjevem bezvadně zapadal do toho zločineckého prostředí.

Sám Dan byl neozbrojený. Nenapadlo ho, že by si s sebou měl brát zbraň. A teď si zpětně uvědomil, že ten špeh měl pravdu, když mu nedovolil pokračovat ve sledování.

Oblast kolem Church Lane byla vždycky chudá farnost, která v minulém století klesla na samé dno, obývaná pouličními prodavači, žebráky a zloději. Každý druhý dům byla špinavá krčma, kde se zavšivení obyvatelé brlohu co chvíli zpíjeli do němoty, do sladkého zapomnění, za pár měďáků. Otupení alkoholem dokázali aspoň na chvíli zapomenout na své zapáchající, polorozpadlé příbytky, kde žili v těch nejnuznějších podmínkách.

Křivolaké uličky a chabě osvětlené dvory odjakživa lákaly londýnskou galerku. Ulice a domy byly často přecpané až k prasknutí a díky tomu se tu dokázali beze stopy vytrazit i ti nejtěžší zločinci, kteří bez problémů splynuli s lomožícím davem. Vynořili se z něj, jen když chtěli oloupit nějakou neopatrnou oběť, a vražda tu také byla na denním pořádku.

Dan se otrásl. Měl sice pro strach uděláno, ale beze zbraně by proti davu neměl nejmenší šanci. Bylo bláhové myslet si, že by se do toho doupěte mohl vydat úplně sám. Už jen jeho vzhled z něj dělal

lákavý terč. A kdyby ho někdo napadl, mohl by být rád, kdyby vyvázl jen se zraněním. A pak by byl Judith sotva nějak prospěšný.

Reverend Charles Truscott mezitím pronikl do samého srdce ‚Doupěte‘.

Jako dítě byl zvyklý kolem sebe vídat polorozpadlé chatrče, hromady zahnívajících odpadků přímo na ulici a všudypřítomný zápach.

Ale teď už byl řádně zhýčkaný a i proto se mu nad tím odporným zápachem náhle zvedl žaludek. Právě v té chvíli jeho průvodce strčil do dveří, které hlasitě zavržaly na zrezivělých pantech, a pokynul mu, aby vešel dovnitř.

„Tamhle!“ Chlapec ukázal na rozviklané schodiště a rychle se vytratil.

Kazatel ucítil, jak se mu úzkostí sevřel žaludek, a stáhlo hrdlo. Byl v pokušení otočit se a utéct, ale neodvažoval se dát v sázku všechno, co si tak těžce vydobyl.

Nasadil blahosklonný výraz, vyšel do schodů a zabušil na dveře, před nimiž se ocítl.

Dveře se samy otevřely a reverendovi v první chvíli připadalo, že tam nikdo není. Znechuceně se rozhlédl po místnosti. Kdysi býval zvyklý na špínu, ale tohle bylo i na něj příliš. Nad otlučenou mísou se zbytky jídla kroužil roj much, a když se podíval důkladněji, zjistil, že v jídle jsou nakladená vajíčka. Pokoj byl úplně holý kromě jediné židle bez opěradla a rozbité dřevěné truhly. Na podlaze ležela hromada špinavých hadrů, ale nikde nebyla žádná postel ani matrace.

„No tak, Charlie, jak se ti tu líbí? Úplnej palác, co říkáš?“ Z hromady na něj vykoukla ženská tvář.

Kazatel zůstal zírat na svou matku bez sebemenší stopy soucitu.

„Co tu děláš?“ zeptal se. „Myslel jsem, že už jsi dávno pryč.“

„V dřevěné truhle? To by se ti hodilo...“

Plně s jejími slovy souhlasil, ale nemohl si dovolit ji popudit.

„Chtěl jsem jen říct, že jsem si myslel, že sis už dávno našla něco lepšího.“

„JÓ? Koukni na mě, Charlie!“ Jediným pohybem odhrnula hadry a vyškrábala se na nohy. Okamžitě ho uhodil do nosu pronikavý zápach vyčpělého ginu.

„Ty jsi opilá,“ řekl vyčítavě.

„Opilá za penny a za dvě úplně namol,“ ušklíbla se. „Tak, drahý synku, jak se ti líbí, že jsme se zase setkali?“ Naklonila se k němu tak blízko, že ho ten zápach téměř porazil.

Neviděl ji už léta a teď ho její ztrhané rysy zaskočily. Nellie Truscottová bývala kráska. Její půvab byl to jediné, co kdy mohla nabídnout. A teď byla nepřírozeně pohublá s šedivými, rozčuchanými vlasy a nezdravě opuchlou zarudlou tváří.

Bez úspěchu se pokoušel zastřít své pocity a jeho výraz ji nadzdvihl.

„Stal se z tebe uhlazenej džentlmen, co? Stydíš se za svou ubohou mámu? Neudělals nic, abys mi pomohl, Charlie. A teď je čas, abys mi to splatil.“

„Nebud' blázen,“ utrl se na ni hrubě. „Jsem jen chudej pastor.“

„Ze kterýho se brzo stane bohatej. Tys byl vždycky mazanej, hochu. A teď mi na oplátku pomůže tvá bohatá nevěstinka.“

Jeho tvář potemněla a v očích se mu nebezpečně zablýsklo. Stařena se před ním polekaně přikrčila.

„Tu necháš na pokoji,“ pronesl tiše. „Nebo ti mám připomenout, jak jsem se vypořádal s těmi, co se mi opovážili postavit?“

Chabě se ho pokusila uchlácholit. „Neudělám nic proti tvý vůli, ale potřebuju prachy, Charlie. Ani zdejší chlapi mě už nechcou, jsem nemocná...“

Kazatel se ji už chystal popadnout za ruce, aby jí připomněl, že si s ním není radno zahrávat, ale teď se odtáhl. Díkybohu, že se jí nedotkl. Nebyl problém uhodnout chorobu, která ji sužovala. Byla to obvyklá příčina smrti většiny prostitutek.

„Tady!“ Hodil na truhlu hrst mincí. „To je všechno, co tu mám.“

„To není moc, Charlie. Můžeš se zastavit zítra?“

„Ne, nemůžu.“ Chtěl k tomu něco dodat, když vtom do místnosti vešli muž a žena.

„To nevadí, Nellie. Zejtra zajdem do města, abysme si poslechli reverendovu řeč. Prej je to úžasnej zážitek.“ Žena se zasmála a muž vedle ní se také jízlivě ušklíbl. Měli ho ve své moci a velmi dobře to věděli.

Kazatel zatnul zuby, ale v tu chvíli věděl, že prohrál. Jeho matka si dokázala ve své vrozené prohnanosti najít „přátele, kteří jí měli pomoci dostat se k penězům jeho nastávající. Jistě jim musela slíbit tučný podíl.

„Přijdu ve stejnou dobu,“ řekl podmračeně.

TŘETÍ KAPITOLA

Judith byla na rozpacích. Slíbila reverendu Truscottovi, že ho doprovodí na charitativní akci, která byla pořádána na podporu sirotků. Když se neobjevil, usoudila, že si nejspíš musela špatně vyložit jeho pokyny. Nakonec tam šla sama a teprve na místě zjistila, že byl odvolán v naléhavé záležitosti některým ze svých farníků.

Příštího dne zůstala na žádost své macechy doma, aby vyčkala na jeho obvyklou návštěvu, ale on se opět neobjevil. Tentýž večer obdržela dopis, ve kterém jí vysvětloval, že teď bude pár dní pryč v jisté rodinné záležitosti. Příliš jí to nezarmoutilo. Vlastně jí to přineslo jistou úlevu, že nebude muset přitakávat jeho pompézním proslovům.

V duchu se za tu hanebnou myšlenku vyplísnila. Nikdo nebyl dokonalý, ani ona, a pokud její snoubenec občas působil poněkud okázale, tak se to dalo snadno omluvit jeho řečnickým posláním. Byl to dobrý člověk. Tomu věřila z hloubi duše.

Celé dopoledne v pokoji přemýšlela o svých vlastních nedostacích. Nebyla ke svému nastávajícímu zcela upřímná. Co by asi řekl na to, kdyby zjistil, že píše román? Sotva se to dalo považovat za vhodnou činnost pro kazatelovu ženu, ale ten příběh přímo žadonil o napsání. Každý den se přistihla, že v duchu rozvíjí dialogy a vymýšlí další dějový plán.

Nebylo jí však přáno, aby zůstala dlouho v klidu. Ten den při obědě jí paní Avetonová dala jasně najevo svou nelibost.

„Musím ti všechno říkat stokrát?“ vykřikla. „Ještě jsi nenakoupila ani polovinu z toho, co máš na seznamu. Už mi s tebou dochází trpělivost, Judith. Do tohoto domu se nevrátí klid, dokud nebudeš pod čepcem.“

Judith o tom silně pochybovala, protože dcery paní Avetonové byly stejně zlostné jako jejich matka a často se domem rozléhal jejich křik, jak hystericky ječely na služebnictvo. Ani o jednu z dívek se dosud nikdo neucházel. Neměly žádné velké věno ani příjemnou povahu, která by to mohla vynahradit.

„Mám zajít znovu do Bond Street, madam?“ zeptala se s nadějí v hlase. Pokaždé s radostí uvítala příležitost vytrhat se z domu.

Dostalo se jí sarkastické odpovědi: „Nevidím jiný způsob, jak nakoupit, co je třeba.“

„A můžu si vzít kočár?“

„Nejspíš ano. Aspoň se vrátíš dřív, než když jsi nakupovala naposledy. Měla bys přestat s tím věčným lelkováním, Judith. To ti manžel určitě nebude trpět.“

Judith pocítila nepatrný záchvěv vzdoru. Byly snad všechny její dosavadní zájmy odsouzeny po svatbě k zániku? Zatvářila se zasmušile. Nakoupí těch pár věcí, jak nejrychleji to jen půjde. A pak zajde na návštěvu do Mount Street. Možná to bylo bláznovství. Nejspíš ano, ale v tuto chvíli toužila být s těmi, kdo ji opravdu milují.

S Bessie po boku rychle vyřídila všechny nákupy, aniž by si příliš lámala hlavu s výběrem. Konečně měla všechno nakoupeno a letmým pohledem na hodiny v Bond Street zjistila, že má nejméně hodinu času, než ji macecha začne postrádat. Bylo pro ni trpkým zklamáním, když zjistila, že Perry s Elizabeth nejsou doma a Prudence měla ten den nařízený klid na lůžku.

„Lord Wentworth vás přijme, madam. Teď právě hovoří s doktorem, ale pokud by vám nevadilo chvílku počkat...?“

Sluha otevřel dveře do salonku, ale Judith odmítavě zavrtěla hlavou.

„Nebudu ho rušit. Prosím, pozdravujte ode mne paní Wentworthovou. Zastavím se někdy jindy v příhodnější dobu.“

Otočila se a chtěla odejít, když vtom se rozlétly dveře a z knihovny se k ní přihnal Dan.

„Zdalo se mi, že jsem zaslechl tvůj hlas, Judith, neutíkej, prosím. Pojď si se mnou promluvit.“

Zaváhala a zatvářila se rozpačitě, ale Dan jí věnoval povzbudivý úsměv.

„Neboj se! Hodlám dodržet své slovo. Neřeknu nic, co by tě zarmoutilo.“

Měl znepokojivé zprávy, ale na Sebastianovo naléhání si je prozatím musel nechat pro sebe.

Špeh sledoval reverenda Truscotta až k jeho cíli, přímo do srdce Doupěte. A když kazatel odešel, zabušil na stejné dveře, z nichž se předtím reverend vynořil, pod záminkou, že hledá vyhlášené skladiště kradených věcí, ale muž, který mu otevřel, ho rychle odbyl.

„Běž si ty svoje cetky nabízet někam jinam,“ zavrčel. „V krčmách najdeš spoustu těch, který tvý krámy koupí bez zbytečného vypyřádání.“

Špeh se pak stáhl, aby si rozmyslel další krok. Nemusel ho dlouho zvažovat, protože z barabizny se brzy vynořil onen muž se dvěma ženami. Pustil se za nimi a sledoval je až do krčmy, kam po chvíli zamířili.

Rozhodně ho ani v nejmenším nepodezírali, tím si byl jistý. Koneckonců, ten muž mu sám doporučil právě tohle místo na vypořádání svých nekalých obchodů.

Přívětivě se na ně usmál a usadil se poblíž té otrhané trojky. Odpověděli mu mírným pokývnutím.

Doufal, že se mu je podaří zatáhnout do hovoru, ale starší z obou žen se už dohadovala s krčmářem.

„Už nic na dluh, Nellie. Jestli nemáš žádný prachy, tak ti už nenaleju.“

„Sklapni!“ Žena pleskla mincí na pult. „Takových budu mít brzo spoustu. A teď mi podej láhev!“

Krčmář kousl do mince a překvapeně hvízdł.

„Přišlas k penězům, co? A kdepak je ten nebožtík, co mu to patřilo?“

Stařena tu poznámku ignorovala. Sebrala láhev a vrátila se ke svým kumpánům. Ti tři ji rychle vyprázdnili a koupili si další.

Špeh vyčkával. Podle toho, jakým tempem pili, se dalo očekávat, že se jim brzy rozváže jazyk. Zjevně ale podcenil jejich výdrž, přestože starší žena sem už dorazila ve značně podroušeném stavu. Teprve když postavila třetí vypitou láhev na stůl a hřbetem ruky si otřela rty, opilecký se rozhihňala.

„Měli ste vidět, jak se tvářil!“ vysvětlovala svým kumpánům. „Je na sebe pyšnej jako sám ďábel, ale teď ho máme v hrsti.“

„A už bylo načase!“ přitakal muž. „Ten mizera ti moc ublížil, zlato.“

Špeh znejistěl. Byla snad ta žena mladší, než původně předpokládal? Ale tomuto rudolícímu stvoření přece muselo být dobře přes šedesát. Pozorně se na ni zahleděl. Něco mu na jejích rysech připadalo povědomé... snad nos, nebo ty hluboké oči?

Nebyl si jistý, nakolik se její tvář podobá té reverendově, ale jeho podezření každopádně rostlo.

„My se známe?“ obořila se na něj mladší z obou žen. „Na co tak civíš?“

„Jen se rozhlížím. Asi vyrazím o dům dál. Nevidím tu nikoho, kdo by mi mohl pomoci...“ Zamračil se a vyšel z krčmy.

Později ve svém hlášení Sebastianovi věrně popsal celou situaci, a tím rozdmýchal v Danovi novou naději.

„Vypadá to, že jim dal peníze,“ prohlásil Dan dychtivě. „Proč by to dělal?“

„Mohl to udělat z mnoha důvodů... co třeba dobročinnost?“

„Ale tohle přece není jeho farnost,“ namítl Dan. „Proč by se pouštěl takhle daleko? Navíc se zdálo, že to místo dobře zná, aspoň podle toho, co jsme právě slyšeli. A jakto, že se tam mohl jen tak procházet? Tvůj člověk mě důrazně varoval, abych se do takových končin v žádném případě nepouštěl.“

„Zapomínáš, že reverend Truscott je služebník boží. To samo o sobě je pro něj dostatečnou ochranou.“

Dan se ušklíbl. „Byl tak zahalený v plášti, že nebylo poznat, čím služebník vlastně je.“

„Možná ho v téhle čtvrti znají,“ podotkl Sebastian vážně.

„Možná ano,“ přitakal Dan mnohoznačně. „Ale já se s tímhle rozhodně nespokojím. I tomu tvému člověku se na tom něco nezdálo. Nemluvil snad o jisté podobě mezi reverendem a tou ženskou?“

„A co z toho? I kdyby to byla pravda, nemáme žádný důkaz. Byl to jen pouhý dojem...“

„Ale přesto to nezní zrovna vábně,“ vložil se do toho Perry, který do té chvíle se zájmem naslouchal. „Farnost svátého Jiljí je ta nejodpornější londýnská stoka. Nechtěl bych tu narazit na své příbuzné...“

„Člověk nesmí být posuzován podle svých blízkých,“ prohlásil Sebastian pevně.

„Ale Sebe, v tom doupení žijí jen sami zločinci a hrdlořezové. Víš přece, jakou má to místo pověst. A pokud jde o tamní ženy...“

„Znovu musím zopakovat, že nemáme žádný důkaz. Můj člověk se může mýlit. Truscottova návštěva mohla být jen projevem čiré křesťanské dobročinnosti.“

„Poslední dobou mi čím dál víc připomínáš Fredericka,“ ušklíbl se Perry. „Myslím, že se co nevidět vypravíš za naším starším bratrem do vlády.“

„To ne!“ zvolal Sebastian a s úsměvem potřásl hlavou. „A mimochodem, Perry, pokud vím, Frederick ti dost pomohl. Bez jeho zásahu bys býval přišel o Elizabeth.“

„Já vím. Vděčím mu za mnohé. Tehdy mě dost překvapil. Vždycky jsem si myslel, že je ukázkovým případem obezřetnosti, ale dokázal, že v nebezpečí dokáže rychle a pohotově jednat.“

„A já udělám totéž.“

Dan se rozzářil. „Takže to nepustíš k vodě?“

„Ne! To rozhodně ne!“ Sebastian pohlédl na svého adoptovaného syna. „Prudence s Elizabethou si dělají starosti a já nedopustím, aby se má žena v tomhle období něčím trápila.“

„Chceš jim o tom něco říct?“

„Jenom že naše pátrání úspěšně pokračuje.“

„Takže nemám Elizabeth prozrazovat, co tvůj špeh zjistil?“

„Jistěže ne. Zjistili jsme jen to, že reverend Truscott zavítal do nechvalně známé londýnské čtvrti. Všechno ostatní jsou jen pouhé domněnky. Myslíš, že by tohle Elizabeth uspokojilo?“

Perry se na bratra usmál. „Znáš ji dobře. Má žena se ničeho nebojí. Dokonce ani tvůj protřelý špeh by ji nedokázal zastavit, kdyby se rozhodla navštívit Doupe.“

„Přesně!“ Sebastian pohlédl na své společníky. „Tahle věc musí zůstat jen mezi námi. Dám vám vědět, až zjistím něco nového.“

S tím se jeho posluchači museli spokojit, ačkoliv Dana teď trápily zlé pochybnosti. Z nich tří jen on viděl na vlastní oči kazatelovo podivné chování, které vůbec nenasvědčovalo, že by se jako sluha boží ubíral za nějakým ušlechtilým posláním.

Odvedl Judith do knihovny a celou dobu se tvářil, jako by ji chtěl jen přátelsky pozdravit.

Pohlédla na stohy lejster, které byly rozložené na velkém psacím stole.

„Ale já tě ruším od práce,“ namítl.

„A já jsem moc rád.“ Věnoval jí rozpustilý úsměv. „Aspoň tě budu moci seznámit se svými nápady...“

„Opravdu?“ Opětovala jeho úsměv a pohlédla na nákresy. „Bitevní loď, Dane? Válka s Francií je přece u konce. Copak nebyla před měsícem v Amiens podepsána mírová smlouva?“

„Hrabě Brandon to považuje za pouhou přestávku ve válce. A Sebastian s Perrym s ním souhlasí.“

„A co si myslíš ty?“

„Já si myslím, že budeme brzy zase ve válce. Napoleon stále touží stát se vládcem Evropy, a nejen jí. Naše flotila je to jediné, co ho doposud dokázalo zadržet.“

„Ale co ta současná dohoda?“

„Ta mu dá dostatek času, aby zmobilizoval své síly a vystavěl nové loďstvo. Na moři dosud utrpěl nejtěžší porážky, a proto nás nejdříve musí zničit právě tam.“

„A jsou francouzské lodě lepší než ty naše?“

„Jsou rychlejší a také lehčí. Naše jsou zase hodně pevné. Nejdůležitější úloha válečné lodě je ta, aby dokázala dopravit výzbroj do bitvy, a horní paluba přitom musí udržet tíhu děl.“

„Chápu. Musí to být těžké určit přesnou rovnováhu mezi silou a rychlostí.“ Judith to okamžitě zaujalo.

„To je přesné. Věděl jsem, že tomu porozumíš. Příliš mnoho zbraní a nákladu omezuje plavební vlastnosti lodí. Musí se vzít v úvahu spousta věcí.“

„Jako například?“

„Plavby schopnost, údržba, ovladatelnost, stabilita, různé povětrnostní podmínky...“

„Takový seznam!“ zasmála se.

„Copak je, Judith?“

„Ani nevím. Napadlo mě, že ses za ty roky možná změnil, ale teď vidím, že jsi pořád stejný.“

Tázavě povytáhl obočí, ale Judith jen potřásla hlavou a znovu se zasmála. „Chtěla jsem jen říct, že tě stále ještě fascinují technické věci. Přesně takhle si na tebe pamatuju.“

„Opravdu?“ zeptal se mnohoznačně.

Judith pochopila, že se pouští na tenký led.

„Jistě,“ ujistila ho jakoby nic. „Vzpomínám si na naše první setkání, když jsi visel vzhůru nohama na tom podivném plavidle na řece Kew. Všichni jsme si mysleli, že se chceš pod něj potopit, abys prokoumal trup.“

Zasmál se.

„Pamatuju si, že Perry si pak ze mě utahoval. Stálas při mně, i když se ode mě ostatní odvrátili. Proč jsi to dělala?“

„Bylo mi s tebou dobře,“ zamumlala. „Nechals mě, abych si v klidu přemýšlela o svých věcech. Nenaléhal jsi, abychom spolu rozmlouvali.“

Dan se ušklíbl. „Musela sis o mně myslet, že jsem pěkný křupan, který se zaobírá jen svými zájmy. Perry mi tehdy dokonce řekl, že bych se s tebou mohl alespoň někdy o něčem pobavit.“

„Nebylo třeba,“ namítla rychle. „Ticho bylo velmi uklidňující.“ Natáhla k němu ruku. „Myslím, že už budu muset jít.“

„Ještě ne!“ vzal ji za ruku, ale nepustil ji. „Můžu ti ukázat, na čem teď pracuju?“

Judith byla v pokušení. Zbývalo spoustu času, než se bude muset vrátit domů, a když jí přistrčil židli, tak se vedle něj nakonec posadila, aby si prohlédla jeho náčrtky. Spoustě věcí nerozuměla, ale její otázky byly přesto trefné a promyšlené. Povzbuzen jejím zájmem se Dan záhy přistihl, že se zcela ponořil do svého oblíbeného tématu. Také si uvědomil, že se Judith s narůstajícím zájmem postupně uvolnila, až její napjatý výraz úplně vymizel.

Když však hodiny odbíjely pátou, polekaně vyskočila.

„Dobré nebe! To už jsem tady tak dlouho?“ vykřikla. „Pozdravuj ode mě Prudence a Elizabeth.“ Chystala se rozběhnout ke dveřím, když jí věnoval tak okouzlující úsměv, až se jí zatočila hlava.

„Zase jsi mě podporovala v mé sobeckosti, má drahá,“ obvinil ji. „Celou hodinu jsem tu mluvil o sobě a tys mi vůbec neřekla, jak se ti daří.“

Judith opětovala jeho úsměv. „Nedostala jsem se ke slovu,“ řekla škádlivě.

„Ale pořád píšeš, vid’? Zase povídky?“

Judith zaváhala. „Ne...“

„Tak tedy co?“ Dan se zahleděl do její zjihlé tváře a v očích se mu zablýsklo. „Takže ses dala nakonec do psaní toho románu? Vždycky jsi ho chtěla napsat.“

Začervenala se.

„Nevím, jestli je to k něčemu. Je to jen... no... chtěla jsem napsat něco ze života a pomáhá mi, když zapisuju své myšlenky na papír.“

„Ale to je báječné!“

„Asi je to dost jednoduché.“

„Ne, tomu nevěřím. Jsi bystrá žena. Kolik toho už máš?“

„Jen pár kapitol,“ zamumlala. „Možná že jen marním čas. Obávám se, že nejsem nejlepší soudce své vlastní práce.“

„V tom případě se opovážím velké troufalosti. Dovolíš mi, abych si to přečetl?“

Potěšeně se zapýřila. „Budu ráda, když se dozvím názor někoho jiného,“ přiznala. „Vždycky jsi četl mé věci a tvé připomínky mi hodně pomohly.“

„V tom případě jsme domluveni. Kdy mi přineseš rukopis?“

„To nevím.“ Judith pohasly oči. „Víš, já... mám teď jiné závazky...“

„Ach tak, rozumím.“ Dan se zatvářil odtažitě a poprvé se mezi nimi rozhostilo ticho, ačkoliv oběma jim táhlo hlavou zakázané téma sňatku.

Judith už to ticho nedokázala snést, proto vysmekla ruku z jeho sevření a pokusila se odejít.

„Pozdě!“ ozval se veselý hlas ode dveří. „Chytili jsme tě a teď tě hned tak nepustíme.“ Do místnosti vešla Elizabeth se skupinkou povykujících dětí.

Judith se musela usmát, když se jí tři Sebastianovi chlapci zdvořile uklonili. Očividně se nemohli dočkat, až se budou moct rozběhnout za Danem.

Pak vešel do místnosti Perry se svou starší dcerou po boku a mladší v náručí. A hned propustil úzkostlivou vychovatelku i ustaranou chůvu.

„Ne, nechte je být!“ vyzval je. „Tady ta dáma se o ně ráda postará. Judith, vadilo by ti, kdyby sis je na chvílku vzala na starost?“

„Jistěže ne!“ Judith se na děti vřele usmála a vzala si Perryho starší dcerku na klín.

„Potkali jsme je, když se vraceli z procházky v parku,“ vysvětlovala Elizabeth. „Když je tu Judith, tak bychom měli připravit malé pohoštění. Co třeba čaj v salonu?“

Chlapci přijali ten návrh s hlasitým nadšením a Perry se zasmál.

„Jak si přeješ, lásko.“ Zazvonil na zvonek a vydal příslušné pokyny. „Kazíš je, má drahá. Prudence by ti dala co proto! Pamatuj na její koberce...“

„Budeme opatrní, strýčku Perry.“ Jedenáctiletý Thomas se ohradil proti tomu nespravedlivému nařčení. „Henry nic neupustí.“

„Ani já ne.“ Nejmladší z chlapců se zamračil na svého nejstaršího bratra.

„Ale jo, vždycky ti něco upadne a pokaždý to spadne namazanou stranou na zem.“ Thomas vrhl vyčítavý pohled na Crispina.

„Ale dnes se mu to nestane.“ Judith natáhla ruku k malému Crispinovi. „Bavil ses dnes dobře?“

„Byli jsme v Toweru podívat se na divoká zvířata.“ Chlapci se rozzářily oči. „Měli tam lvy, víš?“

„A byli moc zuřiví?“

„Nelíbilo se mi, když řvali.“

„Zacpal si uši,“ řekl Thomas pohrdavě.

„Myslím, že bych udělala totéž,“ prohlásila Judith mírně. „Takový řev dokáže člověku nahnat hrůzu...“ Podívala se na Henryho. „A co se z dneška nejvíc líbilo tobě?“

Henry byl jejímu srdci nejbližší. Nebyl tak temperamentní jako jeho bratři, měl spíše klidnější povahu. Založili své přátelství na důvěře, dlouhém mlčení a občasných rozhovorech, při kterých jí chlapec vyrazoval své nejtajnější myšlenky.

„Líbilo se mi všechno,“ odpověděl. „Udělal jsem si pár náčrtků zvířat. Všechno to bylo tak zvláštní a nové. Chtěla bys je vidět?“

„Moc ráda, Henry, ale už musím domů. Snad někdy příště?“

„Ne, Judith, na to zapomeň.“ Elizabeth byla v mžiku na nohou. „Poslední dobou tě vídáme tak zřídka. Musíš s námi alespoň povečeřet.“

„Ale má drahá, to nejde. Čekají mě. V každém případě nejsem na takovou večeři vhodně oblečena.“

„Ani já se tedy nebudu převlékat do večerních šatů. Koneckonců večeříme jen v úzkém rodinném kruhu. Nejdražší Judith, nemůžeš poslat vzkaz k vám domů, že se zdržíš?“

„Ano, prosím!“ Zvolali všichni tři chlapci téměř současně a přitom ji obestoupili. „Ještě jsme ti neukázali dárky, které nám přivezl Dan ze svých cest.“

„Judith možná očekává svého snoubence,“ podotkl Dan odměřeně.

„Ne! Ten je teď pryč,“ vyhrkla Judith bez rozmyslu.

„V tom případě nevidím žádné překážky.“

„Překážky v čem?“ Do místnosti vešel Sebastian a vmísil se do hovoru.

„V tom, aby s námi Judith povečeřela. Jak je Prudence, Sebastian?“, Elizabeth na něj upřela starostlivý pohled.

„Skvěle. Vlastně pořád lépe. Dokonce prý sejde dolů na večeři.“

„Vidíš!“ Elizabeth se obrátila na Judith. „Teď už to nemůžeš odmítnout. Prudence bude tak ráda, když tě uvidí.“

Judith váhala. Pokušení setrvat v přátelské atmosféře téhle skvělé rodiny bylo téměř neodolatelné, ale přesto ještě nebyla úplně rozhodnuta.

„Paní Avetonová dnes nevečeří doma,“ zamumlala. „Bude potřebovat kočár...“

„Tak ho pošleme nazpět se zprávou, že se u nás trochu zdržíš.“ Elizabeth tleskla rukama. „Potom tě doprovodíme domů, a když paní Avetonová bude u známých, tak tě ani nebude postrádat.“

Všechny ty prosebné tváře kolem ji nakonec přesvědčily.

„Tak tedy dobrá,“ přitakala nakonec. „Moc ráda tu s vámi zůstanu.“

Elizabeth se celá rozzářila. „Napíšu ten vzkaz,“ nabídla se. „Aspoň proti tomu nebude moct nikdo nic namítnout.“

„Jistěže ne,“ podotkl Perry suše. „Kdo by dokázal odolat nezlomné vůli mé ženy?“ Obrátil se k Judith. „Ani osm let manželství a dvě děti nedokázaly z mé ženy udělat bázlivou květinku, s jakou jsem se vždycky přál oženit.“

Elizabeth se tomu zasmála. „A žes mi o tom nic neřekl, když jsme se poprvé setkali, drahý.“

Jeho láskyplný pohled byl naprosto odzbrojující. „Ne!“ přitakal. „Miluju totiž výzvu a tys mě nezklamala. Pořád mě dokážeš překvapovat něčím novým.“

Judith pohlédla dolů, protože ucítila ve své dlani malou ručku.

„Jsem rád, že tu s námi zůstaneš,“ ujistil ji Henry. „Aspoň ti můžeme ukázat, co nám Dan přivezl.“

Thomas si stoupl vedle bratra. „Já dostal dýku z Indie. Má drahokamy vykládanou rukojeť. Zatím ji ještě nemůžu nosit, ale až vyrostu, tak určitě budu.“

„A co tvůj dárek?“ obrátila se Judith k Henrymu.

„Dostal jsem vyřezávanou masku. Dan říká, že dokáže zahnat zlé duchy.“

„To je užitečná věcička.“ Perry mrknul na synovce. „A rozhodně se bez ní žádná domácnost neobejde.“

„Perry, já si myslím, že závidíš,“ řekla Judith s úsměvem.

„Rozhodně. Dokonce jsem chtěl poslat Dana zpátky, aby mi přivezl něco podobného.“

Dvě malé ručky se dotkly jeho tváře. „To neuděláš, vid', tati? Mám Dana moc ráda. Nechci, aby odjel...“

Perry objal dcerku. „Dělám si legraci, zlatíčko. Dan už nikam neodjede.“

„Nejspíš ne, obzvlášť po takovém čestném uznání, jakého se mu dostalo.“ Sebastian se zatvářil pobaveně. „A teď už běžte, chlapci. Chce s vámi mluvit maminka. S Judith si popovídáte později.“

Sebastian se uvelebil v křesle a Judith přišla o svou schovanku, když jí děvčátko seskočilo z klína a uvelebil se na koleně strýčka.

„Tentokrát to bude dcera, Sebastiane?“ zeptal se Perry s úsměvem.

„Jen aby byla tak krásná jako tady naše malá Kate.“ Jeho bratr políbil děvčátko do vlasů a pak náhle zvažněl. „Je mi to jedno, hlavně když budou Prudence s dítětem v pořádku.“

Judith rychle vycítila jeho obavu. „Bojíš se o ni? Doufám, že doktor měl pro tebe jen samé dobré zprávy.“

„Prudence je zatím v pořádku, ale nemůžu ji přesvědčit, aby si odpočinula. Byl bych rád, Judith, kdybys s ní promluvila. Je zvyklá pořád něco dělat, ale ty na ni máš vždycky tak uklidňující vliv.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ ujistila ho.

„Tak ji pojďme navštívit hned teď.“ Elizabeth vyskočila z křesla. „Ježíši, úplně jsem zapomněla! Objednali jsme si čaj do salonu. Kluci budou hladoví jako vlci...“ Natáhla se pro dcerku a vyšla do haly.

Pod bedlivým dohledem jejich otce byli chlapci velmi hodní a k Elizabethině očividné úlevě zůstaly všechny koberce netknuté. Její dcerky jedly jen málo a byly očividně unavené po dlouhé procházce v parku.

„Je čas jít na kutě,“ prohlásila jejich matka pevně. „Pojď, Judith, pomůžes mi je vykoupat?“

Byla na své děti zjevně pyšná a Perry se jenom usmál, když celá švitořící skupinka opustila místnost.

„Judith je takové zlatíčko,“ pronesl vřele. „Dnes jí to nějak výjimečně sluší, nemyslíte?“

„S dětmi je vždy nejšťastnější,“ přitakal Sebastian. „Překvapilo mě, když jsem ji tu dnes uviděl. Kdy vůbec dorazila?“

„Muselo to být někdy před pár hodinami.“ Danův pokus o lhostejnou odpověď nevyzněl příliš přesvědčivě.

„Cože, ty lišáku, tak ty sis ji schovával pro sebe? Přemýšlím, co by na to asi řekl obávaný reverend Truscott?“

„Řekla mi, že odjel...“

„Nadobro, doufám?“

„Takové štěstí zase nemám.“ Dan vyslal ke svým společníkům významný pohled. „Prý musel náhle odjet v nějaké naléhavé rodinné záležitosti.“

„Napadá mě, jestli jsme ho náhodou nevyplašili?“ Perrymu se najednou rozzářily oči. „Zvláštní chování... to, že se tak najednou vypařil. Nemyslíš, Sebastiane?“

Jeho bratr se zamračil. „Může k tomu mít dobrý důvod. Proč si z toho musíš vždycky vyvodit ten nejhorší závěr?“

„Prostě se mi ten chlap nelíbí.“

„Nevěděl jsem, žes ho někde viděl. Ty přece nechodíš s Elizabeth na kázání...“

„Jen mě napadlo, že se na něj zajdu podívat ten večer, co se nám donesly ty novinky.“

„Tos trochu přehnal, Perry! Nevaroval jsem tě snad, aby ses nepouštěl mezi jeho farníky?“

„Nic takového jsem neudělal,“ Perry se zatvářil dotčeně. „Stál jsem vzadu v kostele a sledoval jsem ho, jak řeční z kazatelny.“

„V tom případě mi prokaž službu a dál nic nevyšetřuj.“

„Nedozvěděl ses něco nového?“ zajímal se Dan a obrátil se na Sebastina.

„Ne, ale neustále je pod dohledem mého zvěda.“ Sebastian se zahleděl do stropu. „Souhlasím, že jeho zmizení je trochu divné, obzvlášť teď, ale budeme si muset dát velký pozor, abychom ho nevyplašili.“

„Proč?“ zeptal se Dan nejistě.

„Musím vysvětlovat vašim horkým hlavám, že pokud se jeho úmysly ukáží jako čestné, tak bychom se mohli snadno dostat do pozice těch, kteří se neprávem zamíchali do jeho záležitostí?“

„A pokud nejsou čestné?“

Sebastian zaváhal a opatrně vážil každé slovo. „Naše kořist by se mohla vyplašit a vzít do zaječích.“

„Skvělá představa!“ zvolal Dan horlivě. „Tím líp pro Judith.“

„Ne, Dane. Přemýšlej! Pokud je opravdu takový padouch, za jakého ho máš, myslíš, že by si nechal mezi prsty proklouznout šanci dostat se k jejím penězům?“

Dan zbledl.

„Chceš říct... chceš říct, že Judith se může ocitnout ve velkém nebezpečí?“

„Je to možné. Mnoho dívek před ní bylo přinuceno k sňatku s různými padouchy. A jakmile se jejich manželé dostali k penězům, tak se vypařili neznámo kam.“

Perry vyskočil z křesla a začal přecházet po místnosti. „To nesmíme připustit!“

„Souhlasím!“ přitakal jeho bratr s kamennou tváří. „Oba teď jistě chápete, že musíme postupovat s co největší obezřetností.“ Sebastian se spokojeně uvelebil v křesle. Byl rád, že konečně svým společníkům objasnil celou situaci. Pořád ho ale sužovaly pochybnosti, jestli opravdu uhodil hřebík na hlavičku.

Hrozba vydírání nedala reverendu Truscottovi spát. Když pak odeznělo úvodní zděšení, dal se rychle dohromady a začal promýšlet další postup. Pořád netušil, že je sledován, když podruhé navštívil zločineckou čtvrť Doupe, aby odevzdal matce a jejím kumpánům obsah pokladny s milodary. Bylo to k vzteku, protože tyhle peníze obvykle končily v jeho kapse. Ale aspoň že už začal sprádat plány na pomstu.

Jak předpokládal, ty peníze byly považovány jen za určitý závdavek. Jeho matka se svými kumpány ho očividně chtěli zruinovat. Na rty se mu vloudil ponurý úsměv. Ještě ho pořádně neznali.

S příslibem dalších peněz na konci týdne jim vysvětlil, že se teď musí pár dnů věnovat práci na farnosti. A rozhodně neměl v úmyslu ten čas promarnit. Judith se musí spokojit s krátkým vzkazem, ve kterém jí vysvětlí, proč musí na pár dnů zmizet. Musel teď zařídit spoustu věcí.

Potom si to namířil do chudinské čtvrti Seven Dials. Jeho cílem bylo obydli z červených cihel, které se nikterak nelišilo od ostatních domů. Odemkl si svým vlastním klíčem, a když vešel dovnitř, spokojeně se rozhlédl kolem sebe. Tohle bylo tajné místo pro jeho nejzásadovější farnice. Nešetřil na něm peníze a považoval to za mnohem prospěšnější investici než plýtvání prostředky na sirotky bez domova.

Nikdo tam nebyl a jeho tvář potemněla vzteky. Kde k čertu vězí ta ženská? Měla mu být stále k dispozici.

Když zaslechl její kroky venku na schodišti, ukryl se za dveřmi, a hned jak vešla dovnitř, tak ji popadl zezadu. Zabořil jí prsty do vlasů a otočil si ji tvář k sobě. Usmál se, když zakňourala bolestí.

„To bolí!“ vykřikla.

„A bude tě to bolet ještě víc, ty děvko, jestli nebudeš poslouchat mé rozkazy! Neříkal jsem ti snad, že nemáš chodit z domu? Chceš mě doběhnout, co?“ Zesílil sevření a přinutil ji kleknout.

„Nechtěla jsem to udělat.“ Do očí jí vhrkly slzy strachu. „Šla jsem jenom pro chleba.“ Ukázala na košík. „Nečekala jsem tě. Nedals mi vědět, že se tu objevíš.“

„Kdo říká, že bych měl?“ zeptal se výhružně. „Mám ti snad dát příležitost k nějakým vylomeninám?“ Vytáhl ji zpět na nohy.

Pohled na její utrpení ho vzrušil. Jediným prudkým pohybem z ní strhal šaty, povalil ji na postel a vrhl se na ni.

Už se stmívalo, když konečně ukojil svůj chtíč. Se zamručením ji od sebe odkopl.

„Přiveď své bratry!“ nakázal jí. „Mám pro ně nějakou práci.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Příštího rána v části Londýna, která byla velmi vzdálená od chudinské čtvrti Seven Dials, se Judith chystala k rozhovoru s macechou.

„V tuhle hodinu?“ zeptala se komorné překvapeně. Paní Avetonová totiž nebyla zrovna ranní ptáče.

„Řekla ihned, slečno Judith. Je ve své ložnici.“

Judith za chvilku vešla do pokoje, kde paní Avetonová na posteli usrkávala ze šálku horkou čokoládu.

„Nuže, slečno, užila sis příjemný večer s přáteli?“

Ta otázka Judith zaskočila. Její macecha se dosud nikdy příliš nezajímala o její blaho.

„Ale jistě, madam, děkuji za optání. Doufala jsem, že vám to nebude vadit, když jste sama večerela mimo domov. A kočár k vám snad dorazil s dostatečným předstihem.“

Macecha jí odpověděla krákoravým smíchem. „To rozhodně; i s tím nestoudným vzkazem od paní Peregrine Wentworthové.“ Hodila dopis k Judith.

„Nestoudným, madam?“ Judith rychle přelétla dopis pohledem. „Vždyť tu jen vysvětluje mé pozvání a ubezpečuje vás, že mě pak vyprovodí domů.“

„Nepřipadá ti snad divné, že mi paní Peregrineová neposílá žádné pozdravy a ani se neptá na mé zdraví?“

„Šla jsem jenom pro chleba...“ Ukázala na košík. „Nečekala jsem tě. Nedals mi vědět, že se tu objevíš.“

„Kdo říká, že bych měl?“ zeptal se výhružně. „Mám ti snad dát příležitost k nějakým vylomeninám?“ Vytáhl ji zpět na nohy.

Pohled na její utrpení ho vzrušil. Jediným prudkým pohybem z ní strhal šaty, povalil ji na postel a vrhl se na ni.

Už se stmívalo, když konečně ukojil svůj chtíč. Se zamručením ji od sebe odkopl.

„Přived' své bratry!“ nakázal jí. „Mám pro ně nějakou práci.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Příštího rána v části Londýna, která byla velmi vzdálená od chudinské čtvrti Seven Dials, se Judith chystala k rozhovoru s macechou.

„V tuhle hodinu?“ zeptala se komorné překvapeně. Paní Avetonová totiž nebyla zrovna ranní ptáče.

„Řekla ihned, slečno Judith. Je ve své ložnici.“

Judith za chvílku vešla do pokoje, kde paní Avetonová na posteli usrkávala ze šálku horkou čokoládu.

„Nuže, slečno, užila sis příjemný večer s přáteli?“

Ta otázka Judith zaskočila. Její macecha se dosud nikdy příliš nezajímala o její blaho.

„Ale jistě, madam, děkuji za optání. Doufala jsem, že vám to nebude vadit, když jste sama večeřela mimo domov. A kočár k vám snad dorazil s dostatečným předstihem.“

Macecha jí odpověděla krákoravým smíchem. „To rozhodně; i s tím nestoudným vzkazem od paní Peregrine Wentworthové.“ Hodila dopis k Judith.

„Nestoudným, madam?“ Judith rychle přelétla dopis pohledem. „Vždyť tu jen vysvětluje mé pozvání a ubezpečuje vás, že mě pak vyprovodí domů.“

„Nepřipadá ti snad divné, že mi paní Peregrineová neposílá žádné pozdravy a ani se neptá na mé zdraví?“

„Nevěděla, že churavíte, ani já ne. Promiňte mi to. Takže jste nemohla jít na tu večeři s přáteli?“

„Večeřela jsem s nimi a musím říct – díkybohu že jsem tam šla. Dozvěděla jsem se totiž další znepokojující zprávy.“

„Madam?“

„No tak, nehraj na mě neviňátko! Vždycky jsi byla prohnaná, tajnůstkářské stvoření, ale teď už konečně znám celou pravdu...“

„Nechápu.“

„Že ne? Možná mi tedy vysvětlíš, proč jsi mi neřekla, že se k Wentworthovým vrátil ten žebrák Ashbum.“

Judith ztuhla, ale její hlas se ani nezachvěl, když ze sebe nakonec vysoukala odpověď. „Nemyslela jsem si, že by vás to mohlo zajímat.“

„Pokud se nemýlím, tak to zajímá tebe, má zlatá. Takový podvod! Moc dobře jsi věděla, že kdybych to byla tušila, tak bych ti zakázala k nim chodit!“

Judith se roztřáslý ruce. Ukryla je tedy v kapsách pláště. „Musím vám snad připomínat, madam, že jsem zasnoubená s panem Truscottem?“

„Překvapuje mě, že si to vůbec pamatuješ. Zahazovat se s tímhle individuem, to už je příliš. Copak ses už dostatečně nepoučila, co je zač?“

Judith byla vzteky bez sebe. „Za těch několik posledních let jsem se poučila až až,“ řekla tiše. „A myslím, že jste opominula skutečnost, že pan Ashburn je adoptivní syn lorda Wentwortha.“

Macecha si opovržlivě odfrkla. „A to stačí, aby se dítě z ulice zařadilo mezi londýnskou smetánku? Ty jsi ale bláhová! Aristokracie si může dovolit jisté výstřelky. Ale ty to snad nemusíš napodobovat.“

„Nic takového jsem neměla v úmyslu. Pan Ashburn trhnout. Vidím, že jsi neztratila svůj unikátní smysl pro humor. Jak přesně se ti podařilo vystihnout všechny slabosti a neduhy dnešního světa.“

„Možná že nejsem moc shovívavá...“

„Alespoň jsi upřímná. Tvůj nadvhled mě trochu děsí. Budu si muset dávat dobrý pozor na to, co před tebou říkám.“

Judith se zasmála. „Ty ne!“ namítla. „Nemám v úmyslu strefovat se do svých přátel.“

„Ne, ne, tak jsem to nemyslel! Tvé postavy nejsou konkrétní, ale moc mě pobavily tvé poznámky a postřehy k některým slabostem naší společnosti. Jsi nebezpečná žena!“ Svým úsměvem zcela otupil ostří svých příkrých slov.

„V tom případě mě nesmíš prozradit. Nikdo jiný mou knihu nečetl.“

„Ale Judith, tohle přece musíš vydat! Byl by to skvělý úspěch.“

„Ne, to nemůžu. Představ si ten skandál!“

„Jakýpak skandál? I jiné ženy se přece staly úspěšnými spisovatelkami. Je to více než sto let, kdy paní Aphra Behnová vydala své hry a romány, a co třeba proslulá Fanny Burneyová?“

„Madam d'Arblay? To bylo něco jiného. Její otec byl také spisovatel a podporoval ji. Ale i tak psala v počátcích pod pseudonymem.“

„Můžeš přece udělat totéž.“

Judith potřásla hlavou.

„Představ si, že by to prasklo. Myslím, že zapomínáš, že se mám provdat za pastora. A tohle by bylo považováno za něco nepatřičného.“

„Nezapomínám,“ řekl zostra. „To je jen další důvod, proč by sis ho neměla brát.“

„Ach, Dane, slíbils mi, že o tom nebudeme mluvit. Vrat' mi ten rukopis. Napsala jsem to jen pro své vlastní potěšení, ale mám radost, že ti to přijde zábavné.“

„Je v tom mnohem víc než to, má drahá. Nemůžu si ho pár dní ponechat?“ Dan se snažil rozptýlit chmury, které se objevily na jejím ušlechtilém čele. „Chci vědět, jak to bude dál.“

„Tak dobrá, ale musí to zůstat jen mezi námi. A teď mi pověz, jak pokračuje tvá práce.“

„Nevzdávám to.“ Věnoval jí smutný pohled. „Ale někdy mě přepadnou pochybnosti, jestli to bude vůbec někoho zajímat.“

„Ale bude,“ ujistila ho. „Pořád si stojíš za tím, že nevyužiješ své známosti?“

„Nestojím o žádný soucit.“

„Ale tak by to přece nebylo. Pokud se ve svých nápadech nemýlíš, a já věřím že ne, pak se měly využít. Koneckonců, ani tvůj nejlepší přítel by nepodpořil návrh, který by vedl k vybudování nezpůsobilého loďstva.“

„Naši pánové z admirality ovšem nemají v úmyslu stavět nějaké loďstvo. Koneckonců, uzavřeli jsme příměří...“

„Ale ne nadlouho, jak jsi přesvědčen. Jistě tam musí existovat ještě někdo, kdo smýšlí podobně jako ty. Vždyť Perry se Sebastianem jsou stejného mínění,“ Judith se na chvíli odmlčela. „Budeš to považovat za troufalost, když ti něco navrhnou?“

„Zkusil bych cokoliv...“

„Tak proč nenapíšeš přímo admirálu Nelsonovi? Perry se s ním setkal jen jedinkrát, ale tvrdí, že ho bude navždy obdivovat.“

„Takže další protekce?“

„Vůbec ne. Admirál si bude sotva pamatovat nižšího prvního důstojníka. Ty se tím ale vůbec nemusíš zaštiťovat. Co kdybys mu poslal své nákresy a nechal to na jeho úsudku?“

Láskyplný pohled v Danových očích jí vyrazil dech. „Jak citlivě dovedeš poradit a pomoci lidem kolem sebe,“ zamumlal. „Kdy jsi na tohle přišla?“

„Zrovna mě to napadlo,“ odvětila chvatně. Nemohla mu prozradit, že na něj od jeho návratu musela stále myslet.

Dan vstal, natáhl k ní ruce a zvedl ji z křesla. V očích se mu zrcadlil zasněný výraz.

„Chytrá Judith!“ pronesl něžně. „Jak to, že mě to nenapadlo dřív?“

„A uděláš to tedy?“ hlesla téměř šeptem. Byl příliš blízko a ona si uvědomila, že se celá chvěje. Jak živě si pamatovala dotek těch milujících rukou i tlukot toho ušlechtilého srdce. Zakymácela se a Dan ji pohotově zachytil jednou rukou kolem pasu.

„Judith?“

Ať jí chtěl říct cokoliv, nedokončil to, protože se rozletěly dveře a do místnosti vtrhla Elizabeth.

Letmo se rozhlédla kolem sebe, ale nezdála se být překvapená, že našla Judith v Danově náručí.

„A, ty jsi tady, zlatíčko!“ zvolala. „To je ale příjemné překvapení. Nedoufali jsme, že se ti podaří uprchnout takhle brzy.“

Judith celá zrudla rozpaky, ale Elizabeth to přešla bez povšimnutí.

„Pojď za námi do salonu,“ řekla prosebně. „Zrovna jsme se vrátili z projížďky parkem. Prudence dnes není tak unavená. Moc ráda tě uvidí.“

Dan s Judith ji v tichosti následovali. Všechny Juditiny rozpaky se pak rázem rozptýlily, když ji přátelé vřele přivítali.

Připadalo jí, že Prudence vypadá lépe, a také jí to hned řekla.

„Jenom teď poslouchám rozkazy,“ dostalo se jí kyselé odpovědi. „Z jedné strany na mě dohlíží Sebastian a z druhé doktor Wilton, připadám si jako ve vězení. Doufám, že ty žádného lékaře nepotřebuješ, má drahá. Jak ti ta světle modrá ale sluší!“

Judith se při té pokloně opět začervenala a její ruměnec se ještě prohloubil, když zjistila, že si ji Dan pečlivě prohlíží. Zdálo se, že s tím výrokiem z celého srdce souhlasí.

Elizabeth rychle ukončila nastalé ticho tím, že zatahala za šňůrku se zvonkem.

„Judith, nesmíš odtud zmizet, dokud si nepromluvíš s Kate. Nacvičila si pro tebe báseň...“

Perry zasténal s předstíraným zděšením.

„Zase? Judith, nechceš si poslechnout moji verzi? Znáám to nazpaměť.“

„Nech toho!“ Elizabeth se na něj naoko zamračila. „Vůbec ho neber vážně, drahoušku. Je na ni tak pyšný.“

„A nezapomeň na naši malou Carolinu,“ škádlil ji Perry. „Jsem si jistý, že její žvatlání určitě něco znamená.“

„Jistěže ano. Neřekla snad tenhle týden, táta?“

Sebastian se podíval na Prudence. „Už zanedlouho se budeme s těmihle pyšnými rodiči poměřovat,“ prohodil žertem.

„Však už je taky nejvyšší čas.“ Prudence opětovala jeho úsměv. „Trochu jim to leze do hlavy.“

Elizabeth přešla ten úšklebek bez povšimnutí, když se její starší dcerka postavila na koberec před krb a s úklonou začala bavit společnost recitací.

Jakmile bouřlivý potlesk trochu utichl, Judith rozpřáhla ruce a děvčátko se jí vrhlo do náručí.

„Taková krásná básnička,“ řekla. „Znáš ještě nějakou?“

„Jen ji nepovzbuzuj,“ zasténal Perry. „Kate má poslední dobou zálibu ve vyprávění vtipů. Některé jsou ještě vousatější než ty moje.“

„Dobře ti tak!“ ozvala se jeho žena. „Kdo ji to všechno asi tak naučil?“

Všichni kolem se hlasitě rozesmáli.

„Neříká se: jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá?“ zeptal se jeho bratr nemilosrdně. „Bud' si jistý, že tvé hříchy budou po zásluze potrestány.“

„To ne!“ Perry se posadil k dcerce na koberec. „Pojď, Kate. Zahrajme si mikádo, Judith se to bude líbit.“

„Ne, vždyť má docela nové šaty,“ namítla Prudence chabě. „Judith, rozhodně se nenech přemluvit –“

„Vůbec mi to nevadí.“ Judith odhodila stranou čepec a vyklouzla ze svrchníku. „Tak a jsem připravena, ale myslím, že budeme potřebovat ještě jednoho hráče.“

Dan se hned ochotně nabídl a zaujal místo vedle Judith. „Dávej pozor!“ usmál se. „Nechci prohrát.“

V zápalu hry si nikdo z nich nevšiml, že se otevřely dveře do salonu. Radostný smích pak umlčela majordomova vážná slova.

„Reverend Charles Truscott,“ prohlásil nehnutě.

PÁTÁ KAPITOLA

Judith ihned vyskočila ze země, až se špejle rozlétly na všechny strany.

Vedle ní se vztyčil i Dan, zatímco reverend Truscott vykročil směrem k nim. S přehnanou zdvořilostí se uklonil nejdříve Prudenci, potom Elizabeth a neopomněl ani vyslat majetnický úsměv k Judith.

„Lorde Wentworthe, odpustíte mi, že ruším takovou úchvatnou rodinnou idylu? Přišel jsem doprovodit svou malou Judith domů.“

„Já... myslela jsem, že máte dnes moc práce,“ vyhrkla Judith bezradně.

„Nikdy nemám tolik práce, abych zapomněl na svou milovanou.“

Judith ucítila, jak se Dan vedle ní nervózně zavrtěl. Bezděky se k němu přitiskla.

Sebastian vstal, aby přivítal hosta.

„Ale pane, nač ty omluvy? Jste tu vítán,“ prohodil samozřejmě. „Moc rádi vás konečně poznáváme. Myslím, že s lady Wentworthovou a ženou mého bratra paní Peregrine Wentworthovou se už znáte, je to tak?“

Kazatel zdvořile přikývl.

„Dovolte, prosím, abych vám představil i jejího manžela. A tohle, vzácný pane, je můj adoptovaný syn Daniel Ashburn.“

„A tahle rozkošná slečinka?“ Truscott věnoval blahosklonný pohled Kate, ale děvčátko se při tom polekaně ukrylo za matku.

„To je má neteř. Trochu se stydí před cizími lidmi.“

Tohle ujištění vzalo za své, když děvčátko vypísklo. „Vůbec se mi nelíbí. Vypadá jako černá tyčka.“

Perry se zakuckal, jak se neúspěšně snažil potlačit smích, ale Elizabeth si dokázala podržet vážnou tvář.

„Odpusťte mé dceři, pane Truscotte. Je to ještě dítě.“ Výraz její tváře však jasně napovídal, že o žádné jeho odpuštění nestojí.

Truscott se zvesela usmál. „Prosím, neomlouvejte ji, madam. Od dětí se obvykle dovídáme čirou pravdu. Ve svém kněžském hávu musím na tu malou skutečně působit trochu hrůzostrašně.“

Elizabeth mu věnovala povrchní úsměv. Nedala se jeho slovy obelstít. Kdyby se Kate ocitla v jeho moci, jistě by za tu troufalost neunikla krutému výprasku. Rychle zazvonila na chůvu.

„Taková shovívavost!“ podotkl Sebastian nenuceně. „Prosím, posaďte se, vzácný pane. Dovolte, abych vám nabídl alespoň malé občerstvení. Co třeba sklenka vína?“

Nejdřív chtěl namítnout, že se alkoholu nikdy netkne, ale když uviděl Sebastianův uhlazený výraz, tak si to okamžitě rozmyslel. Najednou mu to došlo. Tihle lidé ho chtěli nějakým způsobem doběhnout. V duchu se usmál. Takhle snadno to nepůjde.

„Děkuji, pane,“ odvětil. „Rád si s vámi připiju sklenkou vína, ale pak se obávám, že už nebudu moci nadále zneužívat vaší pohostinnosti.“

Byla to jistá zkouška a neminula se účinkem. Perry mu přisunul židli.

„Nesmysl!“ řekl bodře. „Teď když jste tady, tak vás nesmíme nechat utéct.“

Pohled, jaký na něj vrhl jeho bratr, ho okamžitě umlčel, ale reverend Truscott se tvářil, jako by v těch slovech nespatořoval nic záluďného. Rozhlédl se kolem sebe po ostatních.

Od chvíle, kdy vešel do téhle místnosti, tak mu bylo jasné, že se proti němu tahle aristokratická rodinka spolčila. Rychlý a přesný odhad situace byl pro jeho zdar v životě vždy to nejdůležitější. Přemítal, jestli mají tušení, jak moc jimi opovrhne. Jak se mu přičí to jejich vrozené sebevědomí i jejich přirozený pocit nadřazenosti, až povýšenosti.

Co jim dávalo právo jednat s ním spatra? Z jeho vlastní zkušenosti většina členů smetánky vedla život, který byl protknutý pošetilostí a výstředností. A před trestem je chránilo jen jejich postavení a majetek.

Mohl se snad někdo z nich měřit s tím, co dokázal on? Dokázal se vyhrabat z té nejodpornější stoky až do postavení, z něhož se mohl alespoň bavit i s těmi nejvýše postavenými lidmi londýnské společnosti. A kdyby měl k dispozici pouhou polovinu jejich prostředků, tak by svého postavení dosáhl mnohem dříve.

A čeho jsem vlastně dosáhl? blesklo mu hlavou. Stal se kazatelem, a i když byl velmi oblíbený, sotva ho to mohlo posunout do společenských kruhů, kam od počátku směřoval. Nemohl počítat s tím, že ho přizvou do White's nebo jiného pánského klubu, které lemovaly St. James Street. On nikdy nedostane pozvánku na honosné večírky a plesy a nikdo ho nepožádá, aby sám nějaký uspořádal.

V srdci mu kypěla závist, jak sledoval bratry Wentworthovy. Všímal si jejich bezvadných obleků a módních sestřihů. Vypadalo to, že vůbec nevnímali luxus, který je obklopoval.

Zato Truscott si to uvědomoval až příliš dobře. Ještě nikdy neviděl přepychovější pokoj vymalovaný v pastelových barvách, se skvostnými obrazy na stěnách a elegantním nábytkem. Tohle všechno se změnilo, přísahal si v duchu, jen co se zmocní Judithina majetku.

Ted' se uvelebil v křesle a spokojeně usrl ze sklenky vína, které nepochybně pocházelo z vynikajícího ročníku.

Sebastian se posadil vedle něj.

„Hoříme nedočkavostí, abychom vás poznali trochu blíže, pane Truscotte,“ řekl vstřícně. „Předchází vás skvělá pověst. Záříte jako planoucí pochodně nad obzorem Londýna.“

„A proto nás udivuje,“ vložil se do toho Perry, „že jsme o vás přes vaše nesporné vlohy až do minulého roku vůbec nic nevěděli.“

Kazatel se té chvále naoko skromně poklonil, ale v duchu se mu chtělo smát. Tak tohle má být ta jejich hra? Copak si ještě neuvědomili, že se pouští do křížku s mistrem lstí a vytáček?

„Mládí jsem strávil mezi pohany,“ odvětil pokorně. „Bohužel, mé podlomené zdraví mě donutilo vrátit se zpět do Anglie.“

„Jak zajímavé! Vyprávějte nám prosím o svých cestách...“ Prudence se pokusila zahnat jejich nečekaného hosta do úzkých. Vycítila totiž, že Judith má co dělat, aby se trochu sebrala z toho šoku, že se Truscott tak najednou objevil. To děvče teď bylo jako na jehlách, obzvlášť když věděla, co si o něm Wentworthovi myslí. Truscott si s tou situací hravě poradil. Vzletný jazyk byl jednou z jeho hlavních zbraní a obzvlášť teď si dal dobrý pozor, aby svá domnělá dobrodružství vyličil co nejbarvitěji a do co nejmenších podrobností.

Elizabeth se musela podívat, jak se z něj řinuly historky o životě v cizích krajích. Nevěřila mu ani slovo, ale nedala to na sobě nijak znát.

Dan si myslel totéž. Cítil na sobě Judithin prosebný pohled, proto předtím kazateli kývl na pozdrav, ale do rozhovoru raději nezasahoval, stejně jako Judith.

Truscott pohlédl na svou snoubenku. Věnoval jí letmý láskyplný úsměv. Pak se obrátil zpět k lady Wentworthové. Dal si dobrý pozor, aby nezůstal zírat na muže, který stál těsně vedle Judith. Nebylo třeba. Zapamatoval si ho do nejmenšího detailu jediným zběžným pohledem.

Jeho pobavení rostlo. Jak jen byla bláhová, zamilovat se do takové nuly! A že do něj byla zamilovaná, o tom neměl nejmenší pochybnosti. Poznal to, hned jak ji uviděl sedět na koberci s rozzářenou tváří. Ten radostný zápal rozhodně nezpůsobila ta nevinná dětská hra.

Ten chlap byl vyložený nekňuba. Za poslední hodinu nepromluvil jediné slovo. Možná že byl celkem pohledný se zdravě červenou upřímnou tváří, ale jeho rudá kštica musela popuzovat snad úplně každého.

Takže paní Avetonová se tentokrát ve svém podezření nemýlila. Rozhodl se, že si to sám prověří, a když dostal její vzkaz, nelenil a vyrazil rovnou do Mount Street.

Jistě, celkem se k sobě hodili, ti dva. Ani jeden neměl špetku soudnosti. A pokud potřeboval ještě nějaké ujištění o jejich vzájemné náklonnosti, stačilo se podívat Judith do očí. Tvářila se tak provinile, jako by strávila celé odpoledne v milencově objetí.

Nepředpokládal však, že by to byla pravda. Judith byla příliš velká dáma, aby tomu chlapovi něco dovolila. V každém případě pochyboval, že měla tušení o *jeho* tajných touhách. Chladná jako led, pomyslel si škodolibě, ale však on už ji rozpálí.

Na okamžik polevil v soustředění a v tu chvíli si uvědomil, že ho Dan sleduje. Zvedl hlavu a ucítil na sobě pronikavý pohled těch bleděmodrých očí. To neochvějné odhodlání, které v nich zahlédl, ho poněkud vyvedlo z míry. Rychle vstal.

„Můj pane, bylo to od vás velmi milé pozvání.“ Uklonil se Sebastianovi. „Odpustíte mi, když vám teď odvedu svou malou Judith domů? Paní Avetonová v poslední době potřebuje její pomoc.“ Neodpustil si závěrečný úder. „Přípravy na svatbu... jistě chápete?“ Vycítil, že Dan ztuhl, a v duchu se spokojeně pousmál.

Pomohl Judith do kočáru, který jim zapůjčili Wentworthovi, a zamával svým hostitelům na rozloučenou.

„Taková laskavost!“ podotkl, když vyrazili k domovu. „Má drahá, už se ani nepamatuju, kdy jsem strávil příjemnější odpoledne. Vaši přátelé jsou okouzlující.“

„Pane, doufám, že vás moje kmotřenka neurazila.“

„Malá Kate? Dobré nebe, vůbec ne! Jenom mě trochu udivilo, že jí rodiče dávají takovou volnost.“

Hned si všiml stínu, který přeběhl Judith po tváři.

„Pane Truscotte, je to ještě dítě...“

„Jistě, má drahá. Chtěl jsem jen říct, že není obvyklé vidět v tuhle pozdní dobu tak mladou slečnu ve společnosti dospělých. Možná že je to teď zvykem. Jak se na to díváš ty?“

„Perry s Elizabethou milují své děti stejně jako Prudence se Sebastianem.“

„Přirozeně, Judith. O tom není sporu. Chci jen říct, že považuji za obvyklejší, když se o potomka stará chůva, která mu tu a tam udělí přiměřený tělesný trest. To je má osobní zkušenost.“

Judith na to neřekla ani slovo, protože se v ní vzedmula silná vlna nevole.

A Truscott si uvědomil, že tentokrát zašel příliš daleko. Nebezpečně odhalil svou železnou pěst pod sametovou rukavicí a hned se to pokusil napravit.

„Už dost o těch starých chmurných časech,“ prohlásil zvesela.

„Teď se musíme dívat do budoucnosti. Rozhodně nechci kritizovat tvé přátele. Zdá se, že je máš skutečně ráda. Taková šťastná rodina!“

Wentworthovi v Mount Street měli mezitím pramálo důvodů k veselí.

„Taková kreatura!“ vydechl Perry s gustem. „Je mnohem horší, než jsem očekával. Doufám, že se mnou souhlasíš, Sebastian?“

„Jeho vyprávění mi přišlo poutavé,“ odvětil Sebastian opatrně.

Vypadalo to, že Elizabeth vybuchne. „Neříkej mi, žeš mu věřil?“

„Rekl jsem poutavé, ne uvěřitelné, má drahá. Některé z jeho příhod mi připadaly povědomé. Zdálo se, jako by je citoval z cestopisů, které jsem četl.“

„Ten chlap je darebák,“ vyhrkl Dan zprudka. „Proboha! Viděls, jak zíral na Judith?“

„Viděl. Ale to jenom potvrzuje má slova, že musíme postupovat s nejvyšší opatrností.“ Sebastian pohlédl na svou ženu. „Má drahá, měla by sis před večeří trochu odpočinout. Pak spolu strávíme klidný večer.“

„Bude ti to vadit?“ zeptala se Elizabeth úzkostlivě. „Drahá Prudence, všichni se jdeme bavit, a ty jsi uvázaná doma.“

„Já jsem úplně spokojená, drahoušku. Vládní recepce není zrovna ten druh zábavy, po kterém bych v této době prahla.“ Prudence natáhla ruku ke svému manželovi a ten ji něžně políbil.

Elizabeth přikývla a v duchu promýšlela plán, který se jí před chvílí narodil v hlavě.

Později toho večera opustila Perryho, aby vyhledala jeho ctihodného staršího bratra.

Hrabě Brandon ji uvítal s jistou vřelostí, kterou si schovával jen pro ni. Elizabeth zaujímala v jeho srdci výjimečné místo, a to od té doby, kdy byla pro jejich rodinu málem ztracena.

„Nuže, děvče?“ řekl vlídně. „Nemyslel jsem si, že bys mohla ještě zkrásnět, ale tobě se to očividně podařilo.“

Elizabeth tu poklonu přešla bez povšimnutí. Nikdy nebyla marnivá a svou výjimečnou krásu považovala jen za pouhou shodu okolností, a proto jí také nikdy nepřikládala valný význam.

„Fredericku, mohla bych si s tebou na chvilku promluvit někde o samotě?“ zamumlala.

„Zajisté, má drahá.“ Zavedl ji do malého předpokoje. „Čím ti mohu být nápomocen?“

„Nejde o mě,“ vyhrkla rychle. „Pamatuješ se na Judith Avetonovou?“

„Jistěže pamatuju. Tiché děvče s krásným melodickým hlasem, pokud si dobře vzpomínám... Vůbec se nedá srovnávat se svou příšernou macechou, která je u nás bohužel pečená vařená.“

„Přesně! A my se obáváme, že se Judith řítí do neštěstí. Slyšels o jejím zasnoubení?“

„Ano, něco se mi doneslo,“ odvětil nevzrušeně. „Co tě na tom tak znepokojuje?“

„Ten muž, ten takzvaný reverend Truscott.“

„Ten kazatel? Nemůžu proti němu nic říct.“

„Jistěže ne,“ podotkla hořce. „Má v sobě všechnu prohnanost d'ábla, kterým podle mě určitě je.“

„To jsou silná slova, má drahá! Máš nějaký důkaz?“

Elizabeth zaváhala. Hrabě byl vždycky jejím věrným přítelem, proto mu teď musela důvěřovat. „Nemůžu to říct Perrymu,“ zamumlala tiše. „Ale ten odporný ničema mi nadbíhá...“

Frederickův výraz se rázem proměnil. „Ten duchovní?“ řekl nevěřicně.

„Je těžké si to představit,“ přitakala. „Ale pokud mi nevěříš, tak by ses měl zeptat Prudence. Ta ho nachytala přímo v kostele.“

Frederick jí položil ruku na rameno. „Věřím ti,“ řekl mírně. „Povědělas o tom Judith?“

„Ne takhle dopodrobna. Jistěže ví, že toho muže nemáme rádi, ale nedokážeme ji zviklat. Není divu, protože sňatek jí připadá jako jediné možné východisko z neutěšeného života v domě paní Avetonové.“

„Což je osud, který by člověk přál jedině svému nejhoršímu nepříteli. Judith má možná pravdu, má drahá.“

V mužích dřímají silné vášně. A manželství je snad dokáže utlumit.“

Frederick byl světažnalý muž. Byl si moc dobře vědom obdivu, který zanícený kazatel dokázal u některých dam probudit. A možná že tenhle Truscott nechával svou zálibu v ženách zajít trochu moc daleko, ale jistě zůstalo jen u neškodného pokusu stisknout něčí ruku déle, než bylo společensky přípustné, nebo u pár vroucích slov.

„Fredericku, jsem zklamaná!“ zvolala jeho drobná švagrová vášnivě. „Truscott se nezastavil u nějakého bezzubého dvoření. Byl vyloženě dotěrný. Perry by ho zabil, kdyby se o tom dozvěděl.“

„A kdo, má drahá, má být cílem mé odplaty?“ Perry zvolna kráčel přímo k nim. „Jakou neplechu máš zase v plánu?“

Elizabeth zrudla a silně znejistěla, jak se snažila odhadnout, kolik toho z jejich rozhovoru zaslechl. Perry nebyl žádný ušlápnutý hejsek a rozhodně by hrubou urážku své ženy nenechal bez povšimnutí.

„Mluvili jsme o Charlesi Truscottovi,“ odvětil Frederick klidně. „Nezdá se, že by zrovna patřil mezi Elizabethiny oblíbence.“

„Ani já ho nemám zrovna v lásce. Je to prohnáný chlap s temnou minulostí. Víš snad o něm něco víc?“

„Jen to, co je všeobecně známo. Mám pocit, že prožívá neobvyklý vzestup.“

„Neobvykle rychlý!“ Perry přišlápl lem Elizabethiných šatů a vzápětí s hrůzou vykřikl. „K čertu! Právě jsem ti zničil šaty. Odpusť, drahá, půjde to nějak spravit? Jsem to ale příšerný nešika!“

Elizabeth na něj upřela naoko vyčítavý pohled. Pak se usmála, nadzdvihla roztržený lem a vydala se hledat komornou.

„Ty jsi ale opravdu nemotora, chlapče! Někdy mě napadá, že to děláš tak přesvědčivě, že to tvá žena neprohlédne.“

„Ale většinou ano...“

„Tak tedy, když už jsi se mnou chtěl mluvit o samotě, tak teď mi můžeš v rychlosti říct, co tě trápí.“

„Jde o toho mizeru Truscotta. Říkám ti, Fredericku, na tom chlapovi mi něco nehraje. Sebastian ho nechal sledovat a zjistil, že náš reverend často navštěvuje ta nejodpornější zločinecká doupatata Londýna. Prudence a Elizabeth jsme o tom zatím neřekli.“

„To doufám, Perry. Jak znám tvou ženu, nepochybuju, že by mu to při první příležitosti vetkla do tváře, i kdyby tam byl například z dobročinných účelů.“

„Dobročinnost? Ty ho neznáš,“ pronesl Perry temně. „Já protentokrát dám na Elizabethin úsudek.“

„Velmi správně!“ Hrabě věnoval svému nejmladšímu bratrovi mírný úsměv. „Koneckonců, vždycky byl mnohem lepší než ten tvůj.“

Perry to popíchnutí ignoroval. „Říkejme tomu třeba ženská intuice, ale dámy byly zděšeny, když se dozvěděly o těch zasnubách. My... chci říct Sebastian... si nejdřív myslel, že to vidí zbytečně černě, ale teď si i on dělá starosti.“

Hrabě Brandon sepal ruce.

„A oba jste přesvědčeni, že máte právo do toho zasahovat?“

„Ale Fredericku, znáš přece Seba. On není tím, kdo by se pral s větrnými mlýny.“

„Na rozdíl od tebe?“ zazněla uštěpačná odpověď. „Takže co pro vás můžu udělat?“

„Máš možnost poptat se mezi vlivnými lidmi, ke kterým se my nedostaneme. Pokusíš se něco zjistit? Ale diskrétně, prosím tě.“

Hrabě se jen zřídka smál nahlas, ale teď už to nevydržel.

„Myslím, že tohle ti můžu opravdu slíbit,“ opáčil s úsměvem. Právě on byl ve vládních kruzích považován za ztělesnění diskrétnosti.

„Ano, já vím,“ řekl Perry vážně. „Nežádal bych tě o to, kdyby Judith nebyla naší dobrou přítelkyní. Nedopustíme, aby se stala lidskou obětí.“

„Dobré nebe! Z tebe se stává úplný básník. A teď mi prozrad', jestli je ta samotná dáma se svou volbou spokojená?“

„Ano, je, ale víš, ona je tak bezelstná. Tenhle prohnáný mizera ji určitě doběhl.“

„Zdá se, že o tom nepochybuješ. Doufejme ale, že se přece jen mýlíš. Nech to na mně, Perry. A teď mě omluv, musím se vrátit mezi hosty.“

Perry nebyl zrovna nadšen, ale musel se spokojit s bratrovým ujištěním, že zachová celou věc v tajnosti. Ale než se rozešli, rozhodl se přidat ke svému názoru ještě jeden pádný argument.

„Nemýlíme se,“ zamumlal. „Truscott rozhodně nenavštěvuje ta zlodějská doupata kvůli dobročinnosti. Zjistili jsme, že strávil celou noc v Seven Dials.“

Hrabě škádlivě povytáhl obočí. „Jako proslulý pastor by podle tebe měl navštěvovat elegantnější dámy ve městě?“

Vyšel z pokoje a Perry se v tu chvíli cítil jako školák nachytaný na hruškách. Bratr měl možná pravdu. Bylo možné, že Truscott

navštěvoval chudinské čtvrti jenom proto, aby uhasil svůj chtíč. U duchovního to sice nebylo nic chvályhodného, ale pochopitelné to bylo.

Sám Perry si v mládí rád vyhodil z kopýtko. Ale od svatby už na to ani nepomyslel. Ve srovnání s jeho okouzlující Elizabethou byly všechny ženy jen mdlé stíny.

Ted' se k němu vrátila s kouzelným úsměvem na rtech.

„Musels kvůli tomu obětovat mé šaty?“ zeptala se žertem

„Jsou zničené? Je mi to tak líto, lásko.“

„Je ti líto šatů, anebo toho, že ses mě pokusil neobratně obelstít?“

Zdráhavé se zasmál a nabídl jí rámě. „Copak se mi to někdy podařilo?“

„To sotva, ale stačilo jednoduše říct, že si chceš s Frederickem promluvit o samotě.“

„A ty bys šla?“

„Jen velmi neochotně.“ Její půvabnou tvář rozzářil úsměv.

„Chtěla jsem se dozvědět, co spolu máte za tajnosti.“

„Tajnosti, drahá?“

„Ano, drahý. Poslední dny jsi určitě něco zjistil a já myslím, že je načase, aby ses mi s tím svěřil.“

„Věř mi! Všechno se brzy dozvíš, doufám.“ Potom ji vzal za ruku a odvedl ji zpět do sálu, aby si spolu zatančili čtverylku.

Elizabeth záhy ucítila, že ji přes sál někdo upřeně sleduje. Přívětivě kývla na pozdrav své švagrové, která seděla u stolu s paní Avetonovou.

Elizabeth se rozhlížela po Judith, ale to děvče nebylo nikde v dohledu. Když dohrála hudba, odvěkla Perryho k Avetonovým. Perry byl překvapen. Ani on, ani jeho žena se s těmi zlomyslnými drbny nikdy nevybavovali, třebaže byli předmětem jejich zájmu.

Ještě když se ukláněl hraběnce a její přítelkyni, tak přesně netušil Elizabethin záměr. Jeho žena neměla problém říct nahlas, co si o kom myslí, ale k jeho velkému údivu ted' věnovala paní Avetonové okouzlující úsměv.

„Dnes večer nás Judith nepoctí svou milou přítomností?“ zeptala se sladce.

„Madam, myslím, že jste s ní dnes už mluvila. Neřekla vám snad, že jí není dobře?“

„Naopak, zdálo se nám, že vypadá lépe než kdy předtím.“

„To je dost možné. Její nadcházející sňatek pro ni musí být zdrojem velké radosti. Nicméně, mé drahé dítě zřejmě přecenilo své síly při různých návštěvách, které vůbec nepovažuji za nezbytné. Dnes večer ji příšerně rozbolela hlava...“

Elizabeth zamumlala něco v tom smyslu, že je jí to líto, ale paní Avetonová jejím omluvám nevěnovala nejmenší pozornost. Místo toho se obrátila k hraběnce.

„Vůbec nevadí, že dnes Judith nemohla přijít, paní hraběnko. Její styl života se koneckonců velmi změní, až se vdá.“

Perry rychle odvedl svou ženu pryč, než stačila vyslovit nahlas to, co už měla nepochybně na jazyku.

„Pojďme najít Dana,“ navrhl, když už byli v bezpečné vzdálenosti. „Skoro nikoho tu nezná. Jistě se tu cítí nesvůj...“

Přesně jak předpokládal, Dan vypadal zdrceně.

„Myslel jsem, že tu dnes bude,“ zamumlal. „Ten mizera jí zakázal přijít?“

„Nic takového,“ řekla Elizabeth rázně. „Bolí ji hlava, to je všechno.“

„Je to vážné?“ zeptal se polekaně. „Nemůže to být zimnice nebo ještě něco horšího?“

„Dobré nebe, Dane, vždyť jsi ji dnes viděl. Copak sis nevšiml, jak celá kvete?“

„To ano... aspoň dokud nedorazil Truscott. Možná že ji rozrušil právě on.“ Danova tvář potměla vzteky.

„To je nepravděpodobné. Ten si dá dobrý pozor, aby s ní vycházel co nejlépe.“

Perryho předpoklad ho ale příliš neuklidnil a po zbytek večera se Danovy myšlenky točily jenom kolem jeho nešťastné lásky.

Judith se cítila příšerně. Reverendova návštěva u jejích přátel rozhodně nebyla úspěchem, jak se jí snažil namluvit.

Vždy dokázala přesně vycítit napětí, proto i tentokrát rozpoznala změnu v náladě jejích přátel po Truscottově příchodu. Až do té

chvíle byli všichni šťastní a ona při té dětské hře dokonce zapoměla na problémy, které ji poslední dobou sužovaly.

Následující hodina pro ni byla utrpením. Byla jako na trnů, neboť se obávala, aby prchlivá Elizabeth nevyslovila nahlas svůj názor. I z Dana přímo čísel odpor. Pouze slib, který jí dali, udržel rozhovor v přijatelných mezích.

Nesmí je do takové situace už nikdy dostat. Musí se vzdát svých návštěv v Mount Street. Bezťak to od ní byla jenom slabost, ačkoliv být v Danově blízkosti se dalo přirovnat spíš k mukám.

Tím, že před časem přijala nabídku Charlese Truscotta, zpečetila svůj osud a doufala, že se rozhodla správně. Teď si připadala trochu provinile, protože měla pocit, že si zahrává s ohněm. Dopouštěla se na něm podvodu a zrady? Každopádně si od ní takové chování nezasloužil.

Zítřka za ním zajde a požádá ho, aby ji pověřil nějakou užitečnou prací.

Tohle rozhodnutí ji stálo bezesnou noc a řeku hořkých slz. Nemohla si být dokonce jista ani čistotou svých vlastních pohnutek. Neudělala to jen proto, že konečně pochopila, že je pro ni Dan nadobro ztracen?

Jak chladně se tvářil, když odmítal její návrh na přímluvu, i když ta přímluva spočívala jen v doporučení jeho vlastních vysoce postavených známých u nepřístupných pánů z admirality.

Judith věděla, že i kdyby ji miloval, tak její nečekaně nabyté jmění by pro jeho hrdost znamenalo mnohem větší překážku než jakékoliv předchozí protivenství. Byl pro ni ztracen a ona se s tím musela vyrovnat.

Příštího rána vstala a s těžkým srdcem oznámila svůj úmysl navštívit svého snoubence.

„Nuže, slečno, jsem ráda, že konečně přišla k rozumu,“ vyštěkla paní Avetonová. „Jak jsem včera řekla tvým drahým přátelům, je načase, abys s tím potulováním konečně přestala. Je to nanejvýš nevhodné pro budoucí manželku duchovního.“

„A o kterých přátelích mluvíte, madam?“

„To jich máš tolik? Mluvím o ctihodném Peregrinu Wentworthovi a jeho ženě... pěkně troufalá dáma! Musela jsem se červenat, když jsem viděla, jak se ti dva předvádějí. Peregrine z ní ani na okamžik nespustil oči. Pořád ji držel za ruku anebo s ní aspoň tančil.“

„Je moc krásná. A je to jeho žena,“ podotkla Judith mírně.

„Právě proto, člověk by očekával, že se budou chovat aspoň trochu ohleduplně. Amelia není tak shovívavá jako já. Tvrdí, že je to od nich bohapustá přetvářka.“

Judith neodporovala. Nemělo smysl se o tom s macechou přít.

„Jenom doufám, že si z nich nevezmeš příklad. Nestojím o to, abych se musela dívat, jak se věšíš svému manželovi na krk. Pan Truscott o to jistě také nestojí, nebo abys na něj zírala jako nějaká hlupačka.“

„Tohle opravdu nehrozí,“ odvětila Judith ostřeji, než zamýšlela.

Paní Avetonová k ní vzhlédla. To děvče se jí vůbec nezamlouvalo. V několika posledních dnech z ní vyzařovalo víc vzdoru, než bylo obvyklé. Vzpomněla si však na Truscottova slova a raději na ni nenaléhala, i když po tom velmi prahla.

Judith už brzy dostane za vyučenou, pokud se aspoň trochu vyznala v mužích. Její dny her, kratochvílí a pikniků byly definitivně u konce. Macecha sotva dokázala zastřít svou škodolibou radost. Teď dostane Judithina hrdost konečně pořádnou ránu a ta chladná odtažitost, která jí byla vždy trnem v oku, bude navždy rozdrčena a pošlapána ctihodným Truscottem.

Ctihodným? V koutcích úst jí zacukal úsměv. Byl jen o málo lepší než obyčejný zloděj. Opovrhovala jím, neboť hned při prvním setkání poznala, co je ten člověk zač. Kdo jiný by přistoupil na to, že zaplatí za její dobré služby, aby mu pomohla získat nevěstu? Věděla, že on k ní pociťuje stejný odpor, ale nijak ji to neděsilo. Kazatel jí byl užitečný, takže si ho hodlala ponechat, dokud v té hře nesplní svou roli.

Charles Truscott se toho rána probudil v daleko lepší náladě než jeho snoubenka. Všechny jeho plány šly jako po másle. Nohsledí ze Seven Dials, pro které násilí nebylo nic neobvyklého, mu poslouží

jako mnohokrát předtím. Koneckonců, nebylo tak těžké je přesvědčit, stačilo jim ukázat kousek blyštivého zlata.

A co Judith? Jen ať se i s tím svým milencem pěkně trápí. O to sladší pak bude jeho vítězství. Až nadejde ten pravý čas, vyrve ji z kruhu jejích přátel tak snadno, jako se ze stromu utrhne zralé jablko.

S Danem si nedělal žádné starosti. Ten muž nebyl nikdo, nebyl hoden, aby se jím zabýval. Neměl ani majetek, ani nepocházel z urozeného rodu. Mohl si nechat zdát o tom, že se mu podaří získat Judith i s jejím věnem.

Jako pokaždé i na tuto jeho ranní bohoslužbu dorazila spousta lidí a jeho kázání uvrhlo farníky do vytržení. Jedno z nejlepších, pomyslel si spokojeně. Obratně si v něm zahrával s hrozbou pekelné výhně, a zároveň příslibem spasení.

Když obřad skončil, reverend přistoupil ke své obvyklé činnosti. Vyšel před kostel a s vážným úsměvem na rtech vyprovázel odcházející farníky. S těmi movitějšími prohodil pár slov, za což se mu dostalo blahopřání a vroucných ujištění o podpoře jeho bohulibého počínání.

Když se pak vrátil do prázdného svatostánku, radostně si promnul ruce. Ta každodenní otravná povinnost byla za ním. Byla to jen malá daň za to, kolik peněz jistě najde v kasičce s milodary. Už se nemohl dočkat, až si je v klidu přepočítá.

Vtom zahlédl za sloupem otrhaného chlapce a rychle k němu přispěchal, aby si konečně vyslechl zprávy, které tak netrpělivě očekával.

„Nuže?“ pobídl ho nedůtklivě.

Chlapec ustoupil o krok zpět za těžkou dubovou lavici.

„Je po vás shánka, pane. Máme tu dvě mrtvoly, který je potřeba odstranit.“

Reverend se zarazil a polil ho ledový pot. Jeho hrdlořezové to museli zpackat. Nenavrhoval jim snad řeku, kde by těla odnesl proud? Ale jenom dvě mrtvoly? Musel zjistit, o co jde.

„A kdo... kdo je mrtev?“ Vyschlo mu v krku.

„Vaši kámoši, vzkazuje Nellie.“ Ten rošťák se mu očividně poškleboval.

Truscott se zapotácel. Stěží popadal dech. Před očima se mu zatmělo a hned vzápětí jím zacloumal nekontrolovatelný vztek.

Při pohledu do jeho vzteky zkřivené tváře vzal chlapec nohy na ramena, ale pastor byl rychlejší. Když chlapce dopadl, nemilosrdně mu zkroutil vychrtlou ruku za záda.

„Nikam nepůjdu,“ zasyčel.

Po chlapcově vyděšené tváři se řinuly slzy.

„Já za to nemůžu,“ zavzlykal. „Pokud tam nebudete do setmění, tak přijdou za váma...“

Právě tehdy ztratil jeho trýznitel poslední zábrany. Něco uvnitř něj se zlomilo. Přál si udeřit... zasáhnout ty, kteří zhatili jeho plány. Někdo za to musel trpět. Začal tedy mlátit chlapce do hlavy, až roztrhl jeho tenký ret a prudkým úderem pak zavřel jedno vyděšené oko.

„Dost!“ Zděšení v Judithině hlase k němu proniklo dokonce i přes záchvat jeho vražedného běsnění.

Podíval se ke dveřím, kde ji uviděl stát mezi lavicemi.

Ale tohle nebyla Judith, jakou dosud znal. Pryč byla ta zakřiknutá dívka, která většinou neměla co říct. Teď k němu běžela lvíci s planoucím pohledem v očích, která zachytila jeho napřaženou ruku.

„Řekla jsem přestaň! Cožpak nevidíš, že to nebohé dítě krvácí?“

Truscott propustil svou oběť, ale jeho pohled byl přímo vražedný.

Judith chvíli připadalo, že ji také udeří. Pohlédla mu přímo do očí, připravena čelit jeho útoku, a ukryla chlapce za záda.

ŠESTÁ KAPITOLA

Truscott rychle přemýšlel, jak z toho ven. Vtom jeho oči pohasly a on poklesl na nejbližší lavici. Přitom si zakryl tvář rozechvělou rukou.

Judith si ho nevšímalá. Rozhlédla se kolem sebe po něčem, čím by mohla ošetřit potlučeného chlapce. Ten ležel polomrtvý u jejích nohou a krvácel. Vodu! Potřebovala vodu! Vytáhla kapesník, odhrnula zástěrku z křtitelnice a pořádně ho namočila. Pak si klekla na zem, jednou rukou pozvedla chlapci hlavu a jemně mu navlhčila rty.

Chvilku na ni tupě zíral a pak se jí pokusil vysmeknout.

„Pust’te mě!“ zaječel.

„Můžeš jít, hned jak se udržíš na nohou,“ chlácholila ho. „Zkusíš to?“

Jeho tvář byla zbrocená krví, ale vyskočil mrštně jako kočka, když ho pustila. Potom ukázal na reverenda, zatímco couval k východu.

„Za tohle zaplatí!“ vykřikl.

Judith předstírala, že to nepochopila.

„Máš dostat zaplacen?“ Sáhla do kabelky a podala mu pár mincí. „Jsi tak vyhublý,“ řekla. „Koupíš si za to něco k jídlu, vid’?“ Peníze zmizely v chlapcově kapse s neuvěřitelnou rychlostí, ale na popraskaných rtech se objevil nepatrný úsměv.

„Vy nejste tak zlá,“ utrousil poslíček. „Vás nebude bít, že ne?“

„To rozhodně ne,“ ujistila ho Judith pevně. „A teď už jdi a nezapomeň na to jídlo.“

Sledovala ho, jak bolestně belhá ke dveřím. Pak se otočila k jeho trýzniteli.

„Nuže, pane, co mi k tomu řeknete?“ zeptala se ledově. „Sotva se dá omluvit tak hanebné a kruté zacházení s dítětem.“

Truscott ji sledoval skrz prsty, za nimiž ukrýval svou tvář. Co si o sobě myslí? Vletí na něj jako nějaký anděl pomsty, připravená udeřit,

kdyby se jí snad opovážil vzepřít. Za tuhle scénu mu zaplatí, ale ne teď.

Svěsil ruce podél těla a upřel na ni prázdný pohled.

„Kde to jsem?“ zamumlal. „Co se stalo? Od konce bohoslužby se nemůžu na nic upamatovat.“

S Judith to nepohnulo. Podezírala ho ze lži. Chtěl ji tím trikem přesvědčit, aby mu odpustila neodpuštělné? Jeho chování ji hluboce šokovalo. Že by dospělý muž mohl být takto krutý k dítěti, bylo neuvěřitelné.

„Jste ve svém kostele, pane. Což je sotva vhodné místo pro scénu, již jsem právě byla svědkem.“

„Chlapec?“ zašeptal zmateně. „Byl tu nějaký chlapec? Matně si vzpomínám, že se ke mně blížilo nějaké dítě...“

„Jak jste to mohl zapomenout? Zbil jste ho skoro do bezvědomí.“

„Ne, to ne! To nemůže být pravda! To je absolutně nemyslitelné!“

„Tak se podívejte na krev na podlaze a na mém kapesníku.“ Judith ukázala na krví nasáklý kousek látky.

Truscott vykřikl a chytil se za hlavu. „Já snad přicházím o rozum! Proč bych měl napadnout dítě? Ach Judith, pomoz mi! Má hlava je plná děsů...“ Zabořil tvář do dlaní a rozvzlykal se, jako by mu mělo puknout srdce.

Judith to zaskočilo a zároveň uvrhlo do rozpaků. Muži neplakali, alespoň pokud mohla soudit ze svých zkušeností. Zaváhala a pak ji při pohledu na jeho svěšená ramena přepadla lítost. Reverend Charles se úplně zhroutil, a to znamenalo, že se muselo stát něco strašného.

„Jsem ochotna poslouchat, pokud o tom chcete mluvit,“ řekla poněkud vlídněji.

„Já... já nemůžu! Jsi anděl. Proč bych tě měl zatěžovat svými starostmi?“

„Myslím, že jsme si slíbili, že se o ně vždy podělíme.“ Posadila se vedle něj.

„Má nejdražší, doufal jsem, že tě dokážu ochránit před každým neštěstím.“

„Před každým snad ne, Charlesi. Nemůžete mě přece ochránit před životem samotným. Prosím, povězte mi, co vás trápí. Pokusím se to pochopit.“

Pastor pozvedl svou uplakanou tvář. Jeho herecké vlohy, mezi které patřil i předstíraný pláč, ho často přiváděly k úvahám, zda neměl kráčet v šlépějích své matky a hledat obživu na jevišti. Velmi nejisté povolání, řekl si nakonec. Jeho současná práce byla mnohem výnosnější.

„Jsi tak ušlechtilá!“ zašeptal zlomeně. „Ať je tedy po tvém.“ Odmlčel se, jako by se snažil utřídit myšlenky. „Jde o mou matku, láska. Vzpomínám si, že... mi ten chlapec donesl čerstvé zprávy. Ach Judith, ona umírá! Úplně se mi zatemnil rozum.“

„Musíme jít hned za ní.“ Judith ho vzala za ruku. „Musíš být silný, drahý. Jestli budeme otálet, tak může být příliš pozdě.“

„Nedovolím, aby ses vystavovala takovému nebezpečí. Má totiž... neštovice. Judith, víš, jak jsem musel nedávno pryč v té rodinné záležitosti. Tak teď tedy znáš celou pravdu.“

„Ale Charlesi, někdo se o ni přece musí postarat. Nemůžeme ji nechat samotnou.“

„Je v těch nejlepších rukou. O to jsem se postaral ze všeho nejdřív. Dokonce svítla naděje na uzdravení, ale teď jsem přišel i o ni. Tohle už neunesu...“ Naoko zdrceně svěsil hlavu.

„Já se nemoci nebojím,“ namítla Judith.

„Nemoci?“ Nasadil mdlý úsměv. „Tohle není nemoc, jaké znáš, Judith. Nemáš nejmenší představu...“

S gustem jí začal líčit bolesti hlavy, trýznivé svalové křeče, zvracení a delirium, kterými trpěly oběti té strašné choroby do té doby, než se objevily první puchýřky, které pak pokryly celé tělo.

Judith si zakryla dlaní ústa a s hrůzou v očích mu naslouchala. Pozorně ji sledoval, aby se přesvědčil, že ji už dostatečně vyděsil.

„Ta choroba je vysoce nakažlivá,“ pokračoval smutně. „Má drahá, chtěla bys tímhle ohrozit svou drahou rodinu a sebe? To by od tebe bylo velmi nezodpovědné.“

„Máš pravdu,“ řekla vážně. „Ale co ty, Charlesi? Ty musíš být také v nebezpečí.“

„Ne! Když jsem byl před lety v Indii, prodělal jsem lehčí formu neštovic. Byla to sice nepříjemná zkušenost, ale pokud vím, tak se to dá považovat za formu vakcíny. Mně tedy žádné nebezpečí nákazy nehrozí.“

„Tak tedy běž za svou matkou. Nesmím tě zdržovat.“

„Jsi tak laskavá!“ Byl natolik prozíravý, že se ji nepokusil vzít za ruku. Zřejmě se mu podařilo v jejích očích trochu obhájit, ale navzdory jejímu zjevnému soucitu si tím nemohl být úplně jistý.

Judithina reakce na ten útok proti chlapci ho naprosto ohromila. Ve svém vražedném vzteku ztratil veškeré zábrany, ale s ní to ani nepohnulo. Ačkoliv to vyjádřila poněkud jinak, její hněv byl stejně prudký jako ten jeho.

Přesvědčil ji o svém důvodu pro takový výbuch? Poprvé si uvědomil, že se ocitl na nejisté půdě. Až dosud si byl naprosto jistý, že si ji snadno podrobí, ale dnes poznal odlišnou stránku její povahy. Špatně ji odhadl, to bylo nad slunce jasné. A to prozření ho velmi zneklidňovalo.

Schopnost přesně odhadnout lidi byla pro jeho přežití vždy naprosto nezbytná. A dnes díky té tiché, zakřiknuté dívce začal o téhle své schopnosti pochybovat. Za tou umírněnou tváří se skrývala ohromná síla.

„Možná budu pryč několik dní,“ zamumlal, když na ni upřel kradmý pohled. Byl to jen jeho dojem, anebo v její tváři zahlédl úlevu?

Nikdy neměl blíž k tomu, aby ji ztratil, a byl si toho vědom. Musí jí dopřát nějaký čas, aby se vzpamatovala z šoku, který dnes utrpěla. Domnělá nemoc jeho matky mu pro to dávala skvělou omluvu. V každém případě bylo nezbytně nutné, aby tu lapálii s Nellie a jejími kumpány okamžitě vyřešil.

Dodrželi by slovo. O tom nepochyboval a nechtěl riskovat návštěvu té odporné trojky.

Judith odmítla nabídku, že ji doprovodí domů, a raději ho pobídla, aby spěchal za matkou. Nemrzelo ho, že ji musí opustit. V jejím výrazu bylo stále něco, co ho zneklidňovalo.

Sama Judith byla hluboce znepokojená, připadalo jí, že si poprvé v životě sáhla na dno. Přijala Truscottovo vysvětlení, a dokonce s

ním i soucítila, ale dal se jeho výpad vůbec něčím omluvit? Nemohla vypudit z hlavy vzpomínku na drobné tělíčko dítěte, bezvládně ležící na podlaze kostela. Charles musel prodělat nějaký záchvat... pominutí smyslů, že se choval právě takto.

V hlavě jí však nepřestával vrtat červík pochybností. Co když se její přátelé nemýlili? V každém případě se s tím musela nějak vyrovnat.

Náhle zatoužila po Danově společnosti. Spokojila by se s jeho přátelstvím, protože nic víc teď nepřicházelo v úvahu, ale i to zřejmě ztratí, pokud se provdá za reverenda Charlese Truscotta.

Judith vířily myšlenky hlavou, jak stoupala po schodišti do svého pokoje. Díkybohu, že Bessie předtím zůstala před kostelem. Nebyla tedy svědkem té ohavné scény, což bylo velké štěstí. Ten pohled by ji nepochybně přinutil rozběhnout se pro pomoc a jistě by ze všeho nejdřív běžela za Danem nebo za někým z Wentworthových.

Judith si sundala plášť a čepec a poklesla na pohovku u okna. Zamyšleně si opřela čelo o chladné sklo. Lhal jí snad Charles? Nepřipadalo jí to možné. Jenom skvělý herec by se dokázal takhle zhroutit a na povel vykouzlit záplavu hořkých slz. Možná že jenom nebyla schopna vcítit se do jeho kůže. Pokud mluvil pravdu, pak si rozhodně zasloužil její pomoc a podporu.

A pokud ne? Při té představě se otřásla. Dokonce život u Avetonových musel být stokrát lepší než sňatek s podvodníkem a surovcem. Kdyby tak dokázala s jistotou odhalit pravdu. Chvilku se snažila na něco přijít, ale nic nevymyslela. Obrátit se s prosbou na přátele nepřicházelo v úvahu. Prudence se teď rozhodně nesměla rozrušovat a Judith stejně neměla žádné právo svalovat tíhu svého břemene na jejich bedra.

Musela se stáhnout a vyčkávat. Alespoň pár dnů teď musela věnovat tomu, že si všechno pořádně rozmyslí. Najednou si uvědomila, jak těžko se rozpomíná na události několika posledních měsíců. Připadalo jí, jako by žila v určitém transu.

A tohle všechno se teď musí změnit. V sázce byla její budoucnost. Uvědomovala si to a její odhodlání tím ještě zesílilo. S

odhodláním pozvedla pero, vytáhla štos papírů a pustila se do psaní. Tohle byl dar, který jí nikdo nikdy nemohl vzít.

Následující dva dny pilně pracovala a byla ráda, že na to má klid. Přerušila psaní, jenom když se šla s Avetonovými najíst.

Judithina prohnaná macecha měla v plánu využít zbývajících týdnů před její svatbou, aby nakoupila šaty, šátky, čepce, rukavice i spodní prádlo pro sebe a své dcery na celou sezónu. Spoléhala na to, že Judith nebude příliš kontrolovat účty a nadcházející svatba jí skýtala skvělou výmluvu pro nakupování.

Byla to Bessie, kdo si jednoho dne všiml Judithiny sinale tváře.

„Slečno, tím věčným psáním si zničíte oči,“ prohlásila. „Nechápu, co můžete v noci vidět při jedné svíčce.“

„To je v pořádku, Bessie.“ Judith se na ni usmála.

„Ne, není! Vždyť jste už několik dní nevytáhla paty z domu. Koukněte, slečno, venku svítí slunce. Nepůjdete se dnes projít třeba do parku?“

Judith se chvíli rozpakovala, ale nakonec se nechala přesvědčit.

Bylo příjemné zase si jednou protáhnout nohy a cítit ve vlasech hřejivé paprsky slunce. Zvolna kráčela podél cesty, po níž uháněly kočáry a projížděli se jezdci na koních, a pobaveně naslouchala Bessieiným jadrným připomínkám k pobuřujícím toaletám některých vznešených dam, když vtom se před nimi vynořil Dan.

Bessie se stáhla trochu do pozadí a sklopila hlavu, aby se vyhnula Judithinu vyčítavému pohledu.

„Řekla bych, že máte spojence, pane,“ podotkla.

„Nezlob se na Bessie! Jak jinak jsem se s tebou měl setkat? Už několik dní jsi nevyšla z domu...“

„Byla to má volba.“

„Pak to byla chyba. Vypadáš strašně ztrhané!“

„Pěkně děkuju!“ V Judithiných očích se zaleskly slzy. Moc dobře věděla, že je naprosto obyčejná. Ale bylo těžké smířit se s tím, že ji opustily i poslední zbytky půvabu.

„Nebud' bláhovát!“ Dan ji vzal za ruku a odvedl ji na okraj rušné cesty. „Pro mě budeš vždycky krásná. Co se děje, má drahá?“

Něha v jeho hlase ji rázem odzbrojila.

„Já nevím,“ odvětila rozechvěle. „Kéž bych to věděla...“

„Něco se stalo?“ Zlehka jí položil ruce na ramena, odtáhl ji od sebe a pohlédl jí do očí. „Můžeš mi to říct?“

Judith prahla po tom vylíčit mu tu ohavnou scénu z kostela, ale její vlastní nejistota jí v tom zabránila. Dan od začátku Charlese Truscotta nenáviděl. Jak jí tedy mohl poskytnout nezaujatý názor? Ze všeho nejvíc potřebovala znát fakta.

„Dane, co víš o neštovicích?“ zeptala se náhle.

„Nic moc, Judith, proč se ptáš?“

„Jen tak uvažuju. Nevíš, jestli je teď ve městě epidemie? Myslím, že je to nakažlivé...“

„To jistě! Nejdražší Judith, nedostala ses do styku s touhle chorobou, vid’?“

Zmohla se na chabý úsměv. „Jistěže ne, ale doslechla jsem se, že se ve městě objevilo pár případů.“

„O tom nic nevím,“ zamračil se. „Obvykle stačí pouhá zmínka o nákaze k tomu, aby se vylidnilo celé město.“

„I kdyby k tomu došlo někde v odlehlé části?“ Charles Truscott jí nesvědčil, kde jeho matka žije.

„Není snadné udržet zprávy o epidemii v tajnosti,“ ujistil ji Dan. „Na to se šíří příliš rychle.“

Tahle informace Judith nijak nepotěšila. Její znepokojení tím ještě vzrostlo. Ten den, kdy byla svědkem útoku v kostele, byla natolik vyvedená z míry, že se svého snoubence na nic pořádně nezeptala. Ani jí nedal příležitost zjistit, proč se o své matce nikdy předtím nezmínil. Až do té doby žila v přesvědčení, že oba jeho rodiče jsou mrtví, jinak by je chtěla rozhodně poznat.

Musela si přiznat, že toho o něm moc neví. Když se teď zamyslela, uvědomila si, že se spolu nikdy moc nebavili o osobních věcech. S výjimkou chvíle, kdy ji požádal o ruku, se všechny jejich rozhovory odehrávaly v přítomnosti paní Avetonové.

Nikdy jí to nepřišlo divné. Etiketa velela, aby mladé dámy nezůstávaly o samotě se svobodnými muži. Charles měl jako pastor v tomto ohledu větší volnost, ale nikdy nevyhledával příležitosti, aby si s ní promluvil mezi čtyřma očima. Považovala to za úctu ke

konvencím a byla mu vděčná za jeho zdrženlivost. Beztak nikdy nevěděla, o čem si s ním má povídat.

Ted' se jí však do mysli vkradly pochybnosti. Měl strach, že by ho mohla obtěžovat dotěrnými otázkami?

„Takže jsi si jistý, že ani izolované případy by neunikly pozornosti?“ zeptala se znovu.

„Člověk nikdy neví. V některých částech města bují choroby rychleji než houby po dešti a první příznaky neštovic jsou shodné s obyčejným nachlazením. Má drahá, tohle není moc veselé téma. Proč si děláš takové starosti?“

„Já jen, že Charles říkal.“ Zbytek věty jí uvízl v hrdle. Nemohla Danovi prozradit své podezření.

On však přesto zpozorněl. Přesně tohle byl popud, na který čekal.

„On by o tom samozřejmě věděl mezi prvními... tedy... pokud navštěvuje chudinské čtvrti...?“ Úkosem na ni pohlédl, ale nevšiml si žádné odezvy. Bylo jasné, že Truscott se jí nezmínil ani o své návštěvě Doupěte ani o tom domě v Seven Dials.

„Jeho povinnosti ho přivádějí do styku s chudými,“ připustila. „Ale tvrdí, že mu nehrozí žádné nebezpečí, protože prý před lety prodělal lehčí formu téhle nemoci. Chtěla jsem jít s ním, ale on o tom nechťel ani slyšet.“

Dan se zděšeně zastavil. „Ať tě ani nenapadne chodit do těchhle míst!“ rozkázal jí zostrá. „Nejde jen o neštovice, Judith. Jsou tam věci, které silně zavánějí peklem.“

Vzhlédla k němu a v těch velkých šedých očích se objevil smutný výraz. „Vím o tamní bídě a přelidněných obydlích. Prudence a Sebastian se těmito záležitostmi odjakživa zabývali.“

„A víš také o tamní špíně, zápachu, opilých žebrácích, otrhaných dětech, zlodějích a vrazích?“

Judith rázem pobledla. „V tom případě Charles každý den riskuje život!“

„On ne! Mluvilas o tom, žes ho chtěla doprovodit. Prozradil ti, kam vlastně jde?“

„Jistě ne do chudinské čtvrti, drahý.“ Už nedokázala nadále tajit své obavy. „Šel navštívit svou matku. Obává se, že má neštovice.“

Danovi náhle všechno zapadlo do sebe. Teď už chápal, proč se jí Truscott zmínil o té nemoci.

„Setkala ses s ní?“ zeptal se mírně. „Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Ani já ne,“ Judith si všimla jeho překvapeného výrazu. „Nejspíš si budeš myslet, že jsem bláhová, ale nenapadlo mě se ho na to zeptat.“

„A on ti o tom nic neřekl?“

V té otázce zazněl všechen odpor, který k reverendovi cítil, a Judith mu chlácholivě položila ruku na rameno.

„Nebudeme se přece hádat,“ řekla prosebně. „Máme tak málo času a já jsem tak ráda, že tě zase vidím.“ Pohlédla na něj s bezmeznou důvěrou v očích.

Danovi poskočilo srdce radostí. Toužil ji obejmout a přísahat, že se o ni bude vždycky starat, ale ovládl se.

Co jí mohl nabídnout? Neměl žádný majetek ani postavení. A představa, že by žil z jejích peněz, ho odpuzovala, ačkoliv sňatek s bohatou dědičkou byl snem většiny mladíků, které znal. Ať je jim přáno, pomyslel si v duchu.

On sám byl přesvědčen, že muž by měl svou rodinu uživit. Jeho tvář posmutněla. Dostane někdy příležitost, aby to všem dokázal?

„Dane? Co ti je?“ Judith ho chytila za ruku, ale on ji odtáhl, jako by ten dotek nemohl snést.

„Ne!“ vyhrkl prudce.

„Promiň!“ vypravila ze sebe rozechvěle. „Nechtěla jsem tě urazit.“

„Urazit mě? Copak nevíš, že...?“ Spolkl slova, která se mu drala na jazyk. „Omluv mě!“ pokračoval. „Nechci se s tebou hádat.“

Vzdálili se od hlavní cesty a pěšina mezi keři, po níž se ubírali, byla téměř liduprázdná.

„Měli bychom se vrátit,“ zamumlala. Pokud by je tu nachytala některá z jejích známých, jistě by si to vyložila jako tajnou schůzku.

„Proč?“ zajímal se. „Budeme snad obviněni, že se tu plazíme mezi keři?“

Tudith se nad tím pousmála. „Plazení není zrovna tvým stylem, řekla bych, a ani mým. Ale kdyby nás tu někdo zahlédl, tak bychom se mohli dostat do řečí.“

Nabídl jí rámě. „To nehrozí. Na kavalíry je ještě moc brzo. Takový Brummell se prý každý den točí před zrcadlem dobrých pět hodin...“

„Je to pravda? Párkrát jsem ho potkala a líbil se mi. Na jeho zevnějšku jsme neshledala nic okázalého a nezdá se mi, že by si dělal starosti s tím, jak má nasazený plášť nebo klobouk.“

„Jakmile se jednou oblékne, tak už se o šaty nestará. Člověk nemůže vylepšit dokonalost, Judith.“

Danových modrých očích se zablýskl úsměv a Judith si vydechla. Tahle hodina s ním byla příliš vzácná na to, aby ji jen tak promrhali.

„Dal jsi na moji radu?“ zeptala se dychtivě.

„Ohledně těch nákrešů? Ano, dal. Lord Nelson se vrátil do Anglie, jak jistě víš. Bydlí v Mertonu u... Hamiltonových. Není to daleko od Londýna...“

„A napsals mu?“

„Slyšel jsem, že v bitvě na Nilu a pak ještě jednou u Kodaně mu chyběly lehké fregaty. Poslal jsem mu své návrhy rychlých a lehko ovladatelných lodí.“

Judith radostně zatleskala a oči jí zazářily štěstím.

„Jestli mu posíláš, co potřebuje, tak ti jistě odpoví...“

„Radši si nedělej plané naděje. Možná že nebude mít čas se mými návrhy vůbec zabírat...“

„Ale bude, tím jsem si jistá! Ach Dane, je to skvělý muž... génius! Nic mu neunikne.“

Dan se jejím nadšením usmál. „I ty tedy obdivuješ našeho nového hrdinu?“

„A neobdivuje ho snad každý? Tohle příměří je jenom jeho zásluha. Kdyby se mu nepodařilo porazit Francouze a jejich spojence, tak by ta válka hned tak neskončila.“

„Souhlasím! Ale dost už o mých záležitostech. Dočetl jsem, cos mi před časem dala. Máš to u Bessie. Prý teď na té knize pilně pracuješ?“

Judith přikývla.

„A dáš mi přečíst i další část? Je to tak zábavné. A má to spád. Je vidět, že to se slovy umíš, drahá.“

„Jenom na papíře,“ namítla ostýchavě.

„Nesmysl! My dva jsme si přece měli pořád o čem povídat. Nemám pravdu?“

Judith se zapýřila nad tou chválou a vůbec si nevšimla, že se k nim z opačného směru přiblížil jakýsi džentlmen.

Uviděla ho, teprve když mu Dan kývl na pozdrav a prohodil s ním pár slov.

Ten muž se kupodivu nezastavil, ale když mu pohlédla do tváře, všimla si jeho překvapeného výrazu.

V tu chvíli by se nejradši viděla někde úplně jinde.

„Zaved' mě zpátky k hlavní cestě!“ vyhrkla naléhavě.

Dan se usmál a povzbudivěji stiskl ruku. „Vím, o co ti jde, ale nemusíš si dělat starosti. Chessington není žádná drbna.“

„Ty mě nechápeš. Neměli bychom tu být takhle o samotě. Připadám si jako zločinec.“

„Moc rozkošný zločinec,“ zamumlal něžně. „Opravdu se musíme vrátit? Ještě nenadešel čas velké promenády...“

Jeho škádlení se neminulo účinkem a rozptýlilo všechny její obavy. Dan moc dobře věděl, že Judith se nevyžívá v obdivování honosných rób, jimiž se bohatí okázale chlubili při procházkách. Nezajímala se o klevety a nebavilo ji probírat, kolik ten či onen kočár nebo kůň asi stál. A právě tohle se tady v parku přemílalo každý den mezi pátou a šestou.

Zdráhavě se usmála. „Nedělej si ze mě legraci! Víš, že mám pravdu.“

„Tak dobrá, ať je tedy po tvém.“ Otočil se a vykročil po pěšině, která je předtím odvedla od hlavní cesty. „Ale slíbíš mi něco? Dopíšeš tu knihu?“

„Nemyslím, že bych dokázala přestat,“ ujistila ho. „Zdá se, jako by mi slova sama prýštila z pera.“

„To je skvělé! Kdy si budu moct přečíst zbytek?“

Judith pohlédla do jeho rozzářené tváře. Ten upřímný výraz jí byl tolik drahý. Ráda by mu řekla, že zajde do Mount Street hned odpoledne, ale nebyla si jistá, jestli je to právě moudré.

Tak lehce oživovali staré přátelství, až z toho měla smíšené pocity. Všechno pak bude ještě stokrát těžší, pokud se s ním bude muset navždy rozloučit.

Proč se musela takhle trýznit? Byl k ní laskavý, ale jeho láska se dávno vytratila. Teď mu bylo dokonce zatěžko držet ji za ruku. Ranilo ji, když se od ní tak rychle odtáhl. „Proč nic neříkáš?“ zeptal se. „Jde o Truscotta? Ale říkalas přece, že je pryč.“

„To ano,“ připustila. „Ale já si připadám, jako bych ho podváděla.“

„Jak to? Nezakázal ti přece styky s tvými přáteli, nebo snad ano?“

„Ne, ale nepřipadá mi správné, abych chodila jen tak po návštěvách, když on může být ve velkém nebezpečí.“

„Odmítl tvou pomoc, Judith. A zřejmě k tomu měl moc dobrý důvod. To ale neznamená, že by ses měla zavřít doma před celým světem.“

„Zapomněla jsem, jak skvěle dokážeš přesvědčovat,“ utrousila.

„Opravdu? S tím nemůžu souhlasit. Mé úsilí v tomto směru nebylo vždycky úspěšné...“

Tahle narážka na minulost ji přinutila rychle změnit téma. Před šesti lety si oba řekli všechno, co měli na srdci. A nemělo smysl se k tomu vracet.

„Pokusím se přijít,“ slíbila. „Pokud to nepůjde, pošlu knihu po Bessie.“

„Prudence bude zklamaná. Už jsi ji dost dlouho neviděla.“ Odmlčel se a tvář mu přelétl stín.

„Co se děje, Dane? Doufám, že není nemocná?“

„Nějak není ve své kůži. Sebastian si dělá starosti, i když ho doktor ujišťuje, že všechno je v pořádku...“

„Ach bože! Snad nepotratí?“

„Nevypadá to, ale je tak neklidná a každou chvíli se rozpláče. Jako by to vůbec nebyla ona.“

„Něco ji musí trápit. Slyšela jsem, že ty poslední týdny před porodem mohou být utrpením. Vezme ji Sebastian do Hallwoodu? Ta změna by jí mohla prospět.“

„Pochybuju, že se teď odváží podniknout takovou cestu, ale Pru je tak znuděná a rozmrzelá, že se obává, aby jí to nepodlomilo zdraví.“

„Je zvyklá pořád něco dělat. Pro někoho s tak živou povahou musí být klid na lůžku vysloveným utrpením, ale už brzy bude po

všem. Už brzy se jí narodí děťátko a všechno bude zase v nejlepším pořádku.“

Dan jí věnoval vděčný pohled. „Ty nikdy neztrácíš víru, Judith! Doufám, že máš pravdu. Tohle jsou těžké časy pro nás pro všechny.“

Judith mu dokonale rozuměla. Tolik dívek, které znala, prožily pouhý rok manželství, než podlehly obávané poporodní horečce. Právě tato hrozba strašila nejednu mladou ženu.

„Snaž se na to nemyslet,“ zamumlala. „Sebastian jí sehnal toho nejlepšího doktora v Londýně.“

„Já vím, ale stejně nedokážu být klidný.“

Judith mu věnovala úzkostlivý pohled. Věděla, jak moc mu na Prudenci záleží. Když jí bylo sedmnáct, tak mu pomohla uniknout z otroctví. Dřel tehdy na severu v jedné továrně na zpracování bavlny. Proto je s Danem pojilo mnohem silnější pouto než jen obyčejné přátelství.

„Mám dojem, že jsi zapomněl na obávanou slečnu Granthamovou,“ podotkla s úsměvem, aby ho trochu rozptýlila. „Nevyptává se snad vašich rodinných lékařů na jejich názor na čistotu a přiměřenou dietu?“

„Jistěže ano! Je tak přímočará ve vyjadřování svých myšlenek. Je jí určitě přes osmdesát, a přesto si z lékařské vědy jenom utahuje.“ Ta myšlenka ho rozveselila, takže se nepatrně usmál. „Elizabeth nám prokázala velkou službu, když se společně s tetičkou staly součástí naší rodiny.“

„Už dlouho jsem slečnu Granthamovou neviděla,“ řekla Judith. „Mám ráda její společnost. Je tak originální...“

„To je pravda! Ale jestli ji chceš brzy vidět, tak by sis měla pospíšet. Mír z Amiens ji totiž ponoukl k myšlence, že by se mohla ještě jednou podívat do Turecka.“

„V třiaosmdesáti letech?“

„Jistě! Zatím jí to nikdo nedokázal rozmluvit, ačkoliv Perry s Elizabeth se o to už pokoušeli.“

„V porovnání s ní si připadám jako slabé stvoření.“

„Ani náhodou, má drahá. Já znám tvou vnitřní sílu.“ Dan už to nemohl dokončit, protože došli k hlavní cestě.

„Tady se musíme rozejít,“ zamumlala Judith. „Nikdo nás spolu nesmí vidět.“

„Ale kdy se zase setkáme?“

„To nevím,“ odpověděla nejistě. „Zítra možná zajdu k Hatchardovým nakoupit nějaké knihy...“

„Budu tam,“ přislíbil.

Pak ji zanechal jejím vlastním pochybnostem. Dan jí lichotil, když se zmiňoval o její vnitřní síle. Ve skutečnosti měla velmi chabou vůli. Nepřísahala snad, že na něj zapomene a připraví se na život, který ji čeká? A místo toho se chovala tak hanebně.

Její zmínka o návštěvě Hatchardových na Piccadilly se snad nedala považovat za návrh tajné schůzky. Nebo snad ano? Čest ji přinutila přiznat si pravdu. Už se nemohla dále obelhávat. Pokud se měla rozhodnout mezi svou povinností vůči reverendu Truscottovi a příležitostí setkat se s mužem, kterého milovala, pak vždy jednoznačně vítězila volba jejího srdce...

Ubohý Charles! Možná že právě teď sedí u postele své nemocné matky. Nechovala se vůbec čestně a bylo jedině správné, že štěstí, po němž tolik prahla, mělo navždy zůstat mimo její dosah.

SEDMÁ KAPITOLA

Ten muž, kvůli kterému ji trápily výčitky, trpěl kvůli něčemu úplně jinému.

Ten den, kdy brutálně zbil onoho chlapce, chvatné opustil Judith, aby se vypravil do farnosti svátého Jilji. Neměl ponětí o tom, co ho tam čeká, a proto se kromě dýky pro jistotu vyzbrojil ještě malou pistolí.

Najatý drožkář ho odvezl až na samotný okraj Doupěte, kde ho reverend propustil s uštěpačnou poznámkou na čpící slámu na podlaze.

„Odpusťte, vašnosto!“ ušklíbl se kočí. „Nejsme zařízený na takový jemnostpány, jako ste vy.“

Tahle drzost rozhodně nezlepšila pastorovi náladu. A když dorazil k samotnému cíli, cloumal jím tak prudký vztek, že by na místě vraždil. Někdo musel zaplatit za to, že se jeho plány zhroutily.

Když dorazil ke dveřím matčina domku, nenamáhal se zaklepat. Doufal, že se mu ji podaří překvapit. By natolik zaujatý svým cílem, že si vůbec nevšiml že mu někdo vpadl do zad, až už bylo příliš pozdě. Tehdy utržil prudký úder mezi lopatky, který ho nemilosrdně poslal k zemi. Když ho pak něčí bota přimáčkla k podlaze, zaslechl nad sebou neznámý hlas.

„Svaž ho!“ rozkázal.

Někdo ho popadl za ruce a zkroutil mu je za záda. Pak mu je pevně svázal tenkou šňůrou, která se mu bolestivě zařezávala do masa.

„Zvedni ho!“

Čísi ruce ho zvedly ze země a prudce jím mrštily na jedinou proutěnou židli v místnosti. Teprve teď si mohl důkladně prohlédnout své přemožitele.

Mladšího z obou mužů okamžitě poznal. Viděl ho předtím u Nellie. Jeho kumpán, muž ve středních letech, se tu dosud neobjevil,

ačkoliv Truscottovi někoho připomínal... Snažil se rozpomenout, ale marně.

Kromě nich byl v místnosti už jen chlapec, kterého předtím tak krutě zbil. Jedno oko měl zavřené a opuchlé, ale druhým ho sledoval s takovou nenávistí a škodolibou radostí, že se od něj pastor musel odvrátit.

„Kde je Nellie?“ zeptal se.

„Pořád naživu! Ale rozhodně ne díky tobě!“ vykřikl mladší z útočníků a udeřil ho pěstí do obličeje tak prudce, až se Truscott i se židlí opět skácel na podlahu.

„No tak, Same, takhle se chovat k našemu hostovi! Pamatuj, že je naší vstupenkou k blahobytu...“

„Je to prokletý ďábel! Nezabráníš mi, abych mu nedal ochutnat jeho vlastní medicíny...“

„Později, Same! Ačkoliv, musím uznat, že v něčem máš asi pravdu. Nejspíš bychom mu měli dát lekci, že si s námi není radno zahrávat. Odved' ho vedle!“

„Nejdřív ho radši prohledejme!“ ozval se chlapec.

„Jistě! Skvělá myšlenka! Slíbil jsem ti tohle potěšení, Jemmy, pokud ho tvé bystré oči zahlédnou jako první. Dej se do toho, chlapče...!“

Když se k němu chlapec přiblížil, Truscott byl v pokušení odkopnout ho pryč, ale něco ve výrazu staršího muže mu v tom zabránilo. Jemmy si i tak dával dobrý pozor, aby na něj nedosáhl, když mu obratnými prsty pouličního zloděje prohledával kapsy.

Nejdřív jeho pozornost upoutaly kazatelovy hodinky a zlatý řetěz, vytáhl je tedy z pláště a položil je na podlahu. Jeho další objev byla pistole.

„Ale, ale! Očekával jste potíže, můj vzácný pane? Rádi vás jich zbavíme.“ Úsměvy na tvářích jeho vězňatelů nebyly vůbec povzbudivé.

Jemmy pokračoval v prohledávání a hromada vedle reverenda utěšeně rostla, když na ni přihodil kožený váček s penězi, dva hedvábné kapesníky a těžký svazek klíčů. Kostnatou rukou se pak natáhl po měšci, ale za to se mu dostalo ostré výtky.

„Ještě ne, Jemmy! Rozdělíme se později.“ Muž nespouštěl oči ze zajatcovy tváře. Pastor byl příliš klidný. Vůbec neprotestoval, že ho připravili o jeho cennosti. Možná že u sebe ještě něco skrýval.

Pak udělal Truscott chybu. Protáhl se, aby si trochu ulevil, a přitom zastrčil jednu nohu za druhou.

Jeho trýznitel spokojeně zabručel.

„Jemmy, ty boty! Zapomněl jsi mu prohledat boty!“ Zvedl pistoli, aby si ji prohlédl. „Nabitá, no vida! A teď mi, pane, prokážete tu laskavost, že se nebudete hýbat. Není mi totiž vůbec zatěžko omráčit vás ranou do týla touhle užitečnou věcíčkou.“

Truscott vzteky zaťal zuby, jak se Jemmy vrhl na jeho boty. Když se pak opět narovnal, v ruce držel nůž, kterým nebezpečně zašermoval reverendovi před očima.

„To ne, chlapče! Tady drahý reverend zaplatí za tvé rány mírou vrchovatou, ale nesmíš být tak nedočkavý. A teď mi, Same, pomoz.“

Společnými silami vytáhli Truscotta na nohy, vystrčili ho za dveře a pak ho dostrkali přes chodbu do protilehlého pokoje. Tam se dokonce i Truscott, který už v životě zakusil mnohé, otřásl hnusem. To místo bylo očividně nedávno svědkem ohavné scény. Podlahu pokrývaly zlověstně temné skvrny a stěny byly do výšky potřísněné zaschlou krví. Bylo zřejmé, že se tu odehrál boj na život a na smrt.

„Same, náš host si přeje vidět své přátele...“

Sam přikývl. Přešel k přístěnku a mlčky ho otevřel.

Truscott ztuhl a v hrůze vytřeštil oči na dvě bezvládná těla. Oba jeho komplicové byli zjevně zavražděni krajně brutálním způsobem. Košile toho bližšího byla poseta bodnými ranami, zatímco ten druhý byl sotva k rozpoznání. Hlavu měl rozmlácenou doslova na kaši.

Pastor zavrával, když ho v nose zaštípal nezaměnitelný zápach smrti.

„Božítku! Same, náš přítel se necítí dobře. Musíme ho přesvědčit, aby se na chvilku posadil...“

Sam zavřel dveře přístěnku a pomohl svému kumpánovi odvléct reverenda pryč.

Tentokrát mu svázaly i nohy, takže si připadal naprosto bezmocný. Musel sebrat všechno své sebeovládání, aby nepropadl

narůstající panice. Těžce polkl vyschlým hrdlem. Jen stěží pak dokázal promluvit.

„Co s tím mám společného?“ zakrákal. „Nikdy jsem ty chlapy neviděl...“

„Zvláštní! Než zemřeli, tak jsme je... přesvědčili, aby nám přesně popsali toho, kdo je na nás poslal...“

I když pochopitelně neznali jeho pravé jméno.“

„Tak proč si myslíte, že jsem to byl já? Neznali mě jako...“ Truscott se zarazil. Teď se málem prozradil.

„Jako reverenda Charlese Truscotta? To jistě ne! Ale pane, nemějte mě za hlupáka. S něčím takovým jsem samozřejmě počítal...“

Pastor si ho důkladně prohlížel. Kdo byl ten chlap? Mluvil tak vzdělaně i jeho chování bylo uhlazené. Snad kněz, který byl v minulosti zbaven svého úřadu, nebo právník, který sešel na scestí?

„Vidím, že si na mě nevzpomínáš. To je zajímavé, když jsme společně využívali pohostinnosti našeho cteného krále. Jistě, můj zevnějšek se od těch dob trochu změnil.“ Muž si poklepal na pupek. „To je daň, kterou si na nás vybírá čas, příteli! Když jsme se spolu dělili o celu v Newgate, nebyl jsem tak břichatý a mé vlasy byly tmavé jako ty tvoje.“

„Newgate?“ Jak se zajatec náhle rozpomněl, celý zbledl. „V tom případě jsi...?“

„Margrave padělatel.“ Výraz mužovy tváře se proměnil, když probodl Truscotta pohledem. „Já na tebe nezapomněl. Pěkně si mě doběhl, kdyžs mi ukrad úplatek pro žalávníka. Těmi penězi jsem si měl vykoupit cestu na svobodu...“

„Mýlíš se. To jsem nebyl já...“

„Nemýlím, ačkoliv tehdy jsi ještě nebyl reverend. Mám dojem, že se spíš mluvilo o nějaké vraždě, nemám pravdu? Nedá se říct, že bych ti to měl tak úplně za zlé. Ani tobě se nechtělo strkat hlavu do oprátky, ale to, cos mi proved, byl pěkně špinavý trik...“

„Ty ses zbláznil,“ řekl mu Truscott chladně.

„Ale ne, i když v první chvíli mě to opravdu trochu rozhodilo. Léta jsem po tobě pátral, ale tys po sobě dobře zametl stopy. Byla to velká náhoda, že jsem narazil na Nellie. A pak jsme nějak došli na

tvé jméno, a to tě prozradilo. Jsi mým dlužníkem a teď mi pěkně zaplatíš.“

„Řekl jsem, že zaplatím. Mluvil jsem o tom s Nellie...“ Truscott se konečně přestal přetvařovat, že neví, o čem jde řeč.

Zoufale chtěl odtud pryč. Věděl, že ho nezabijí, ale vzhledem k tomu, že znali pravý důvod návštěvy jeho kumpánů, tak bylo pravděpodobné, že ho zbijí do bezvědomí. Ztěžka polkl a jeho vězniteli to neuniklo.

„Nechceš okusit trochu své vlastní medicíny, reverende? Škoda že se s tebou nemůžu vypořádat, jak bych si přál. To bys litoval, že ses vůbec narodil. Ale máme tu pro tebe ještě jeden malý úkol.“

„Co to má být?“

„Jde o tvé přátele, kteří nám zabírají vedlejší pokoj. Musíme se jich zbavit. Myslím, že pohřeb bude to pravé. A kdo by se o to měl postarat, když ne ty?“

Truscott zůstal sedět jako zařezaný.

„Nellie už to zařizuje. Právě objednává dvě rakve... Dnešní večer pro to bude zřejmě nejvhodnější. Ve tmě tě snad nikdo nepozná.“

„1 kdyby, nikoho by to neudivilo,“ prohlásil Charles nadutě. Opět se mu začalo vracet sebevědomí.

„Asi ne. Vybral sis správnou profesi, ale očividně netoužíš po tom, aby tě tu někdo viděl. Máš dojem, že tě někdo sleduje?“

„Jistěže ne!“ vyštěkl Truscott. „Proč by mě měl někdo sledovat? Nikdo netuší.“

„Ano! Vždycky si byl mazaný, ale tentokrát ses přepočítal.“

„Nechápu, o čem to mluvíš...“

„Opravdu? Vzpomínáš si na to staré rčení, že pokud chceš udělat něco pořádně, musíš to udělat sám?“

Truscott na něj němě zíral.

„Nechtěl sis špinit ruce? I tak sis ale moh vymyslet lepší plán. Tví přátelé ze Seven Dials tu byli všeobecně známí. Hned jsem si jich všiml. Proč by zrovna oni zvali Nellie na panáka a pak ji lákali do krčmy u řeky? To bylo příliš průhledné, vzácný pane.“

Truscott zaskřípal zuby. Tak takhle se nechali doběhnout. Vůbec jich nelitoval. Jeho pohůnci se zachovali hloupě a dostali, co jim patřilo.

Vtom zaslechl na schodišti kroky. Dveře se prudce rozlétly a v nich stála jeho matka se Samovou běhnou. Nellie se zastavila jen na chvilku. Vzápětí se s výkřikem vrhla na Charlese a začala mu dlouhými nehty drásat tvář.

Margrave ji odtáhl pryč.

„Nellie, drahoušku, ovládej se trochu! Chceš snad pošramotit tvářičku našeho nadějného ženicha? Přece bys nechtěla tu svatbu zdržet?“ Margrave před ni přistrčil láhev. „Zavdej si! My všichni se potřebujeme trochu občerstvit po té námaze.“ Úlisné se usmál na zajatce. „Obávám se, že tě teď musíme opustit, ale večer se vrátíme. Co kdyby ses zatím pomodlil za spásu duší svých mrtvých přátel?“

Jakmile reverend osaměl, začal se potýkat s pouty, ale provaz nechtěl povolit. Bolestivě se mu zařezával do masa, byla mu zima, měl žízeň a opuchlá ústa od rány, kterou dostal. Po tváři mu z ranek od nehtů stékala krev.

Přinutil se zapomenout na bolest. Musel přemýšlet. Nebyl v žádném bezprostředním nebezpečí. Pokud jeho věznitelé chtěli dosáhnout svého cíle, tak ho museli propustit. Ztráta jeho věcí ho rozčilovala, ale brzy je všechny získá nazpět a k nim mnohé další.

Tahle spodina ho neporazí. Přechká tu dnešní šarádu a pak pánbůh s nimi.

Ten večer vedl uličkami hrůzné procesí s Margravem těsně v patách. Jakmile byly rakve uloženy do nuzných hrobů, obrátil se na svého věznitele.

„Mé klíče!“ rozkázal sebevědomě. „Bez nich se nedostanu do sakristie.“

Margrave mu je podal. „Nezapomeneš na nás, příteli? Tvůj dnešní příspěvek nám dlouho nevydrží. Co kdyby ses zastavil tak za týden?“

Truscott mlčky přikývl. Jen ať uvěří, že ho mají v hrsti. Vzdálil se bez jediného ohlédnutí a zamířil rovnou do svého domu v Seven Dials. Judith se nebude podívat nad jeho několikadenní nepřítomností. Tolik času potřeboval, aby se mu zhojily šrámy na tváři. Musel na něj být úděsný pohled. A jeho milenka mu tu obavu potvrdila. Zděšeně před ním ucouvla.

„Co se stalo?“ vykřikla.

„Co asi? Byl jsem přepaden a oloupen. Máš tu nějaký peníze?“

„Jen pár měďáků. Nikdys mi toho moc nedal.“

„Máš brandy?“

„Tus vypil minule. Je tu gin...“

„Přines ho a něco k snědku.“ Protáhl se kolem ní, nalil si vodu do vědra a začal si omývat potlučenou tvář. Hluboké škrábance pálily jako čert, ale dobrý půllitr ginu mu pomohl tu bolest otupit. Už necítil hlad. Talíře s chlebem a sýrem se ani nedotkl. Vyčerpaně se svalil na postel a okamžitě usnul.

Do večera příštího dne snědl většinu jídla v celém domě a vypil všechnu alkohol. Když ji poslal pro další, žena se ustrašeně ohradila.

„Pane, oni mi na dluh nedají...“

„Tak jim dej něco do zástavy.“

„A co třeba? Mám jim dát snad tohle?“ Pozvedla nádhernou vázu. Opatrně ji od ní převzal a pak ji pleskl přes tvář.

„Nebud' pitomá! S tímhle by tě chytili, hned jak bys vyšla z domu. Jsou přece i jiné způsoby, jak získat peníze, nemyslíš?“

Pochopila jeho narážku a začervenala se.

„Já... nevím, jak na to. Co mám udělat?“

„Když sama nevíš, tak ti to já sotva dokážu vysvětlit. Můj bože! Proč musím mít zrovna já kolem sebe samé idioty?“ Hodil po ní své vysoké boty. „Vem si to! Zítra je vyplatíš nazpět.“

V hlavě se mu začínal rodit plán. Judith Avetonová byla to nejlaskavější stvoření, jaké znal. To děvče se muselo vypravit za ní a požádat ji o milodar. Určitě ji neodmítne a on přitom nebude nic riskovat. Ani jeho milenka ho totiž neznala jako Charlese Truscotta.

Druhý den ji vyslal ven s jasnými pokyny. Nesměla se přiblížit k ostatním dámám u Avetonových. Měla vyhledat Judith a nikoho jiného.

Děvče se vrátilo s prázdnou.

„Poslali mě pryč hned ode dveří,“ vysvětlovala. „Nebij mě! Udělala jsem, co se dalo.“

„Hlupačko! Zítra to zkusíš znovu.“ Truscott si uvědomil, že se dostal do bezvýchodné situace. Bez bot byl uvězněn v domě.

„Přitoch se k ní na ulici. Nemůžeš si ji splést. Je vysoká, trochu staromódně oblečená, ale jinak urozená dáma se vším všudy...“

„Dnes nevyšla z domu. Čekala jsem.“

„Jednou musí vyjít ven. Ztrácím s tebou trpělivost, děvče. Žádné výmluvy, nebo okusíš pádnost mého opasku.“

Tu noc s ní zacházel obzvlášť hrubě a ráno ji propustil ve velmi zuboženém stavu. Děvče zpovzdálí sledovalo dům Avetonových a Judith poznala okamžitě. Bála se k ní však přiblížit, dámu totiž doprovázela komorná. Snad v parku? Ale ne! Tam se k ní přidal nějaký džentlmen. Děvče bylo zoufalé. Neodvažovala se vrátit zpět do Seven Dials se zprávou, že znovu neuspěla. Proto když Judith vyšla z parku a blížila se k domu, tak se odhodlala k zoufalému činu. Bezhlavě vyrazila vpřed za svou kořistí.

„Slečno!“ vykřikla. „Slečno, prosím o almužnu, prosím, pomozte mi!“

Judith ji však nevnímala, protože jí hlavou táhly myšlenky na tu báječnou hodinu, kterou právě prožila s Danem. Vtom ji děvče chytilo za rukáv.

„Zmiz!“ Bessie se ji pokusila odehnat, ale Judith se otočila.

„Co je to?“ zeptala se klidně. „Ne, Bessie, prosím, nech ji být! Můžeš jít dovnitř...“

Bessie na ni nedala a raději zůstala po jejím boku na stráži.

„Slečno Judith, dejte pozor na svou kabelku! Tahle ženská se mi vůbec nelíbí!“

Jediný Judithin pohled ji ihned umlčel. Její laskavá paní zřídkakdy dávala najevo svou nelibost, ale když to udělala, Bessie to rozhodně neuniklo. Proto se teď raději stáhla zpět.

„Prosím! Nechci vás okrást, ale potřebuju peníze. Nemáme co jíst a Joshovy boty jsou v zástavě... Slečno, on nemůže ven, dokud je nevyplatím nazpět.“

Bessie se nevěřicně ušklíbla, ale Judith zůstala vážná. V dívčiných očích se zračil strach a zdálo se, že je těsně před zhroucením.

„Nemám u sebe moc peněz.“ Judith jí vtiskla do dlaně všechny mince, které měla. „Pojď dovnitř a dám ti víc.“

Děvče ucouvlo.

„Nenechají mě jít dál. Když jsem se po vás ptala, pohrozili mi, že mě pošlou před soudce.“

„Aha.“ Judith se snažila zastřít narůstající vztek. „V tom případě se musíme znovu setkat. Zítra budu na Piccadilly. Přijdeš tam, do knihkupectví?“

„Děkuju, slečno. V kolik?“

„Řekněme v poledne?“ Judith se zahleděla do pobledlé ztrhané tváře a najednou ji přepadly pochybnosti. „Říkalas, že ses po mně ptala? Odkud znáš moje jméno?“

„Josh zná reverenda Truscotta, madam. Ten o vás mluví moc hezky. Josh si byl jistý, že nám pomůžete... Tak tedy zítra?“ Judith se na ni usmála. „Prosím, kupte si za to něco k jídlu, drahá. Obávám se, že boty budou muset počkat.“

Když se děvče vzdánilo, Judith vešla dovnitř. Byla v pokušení pozvat si dveřníka na kobereček za jeho přezíravý přístup k té ženě v nouzi. Bylo zvláštní, pomyslela si, jak někteří sloužící, i když jejich postavení nebylo nijak význačné, dokázali opovrhovat těmi, kteří byli ve společenském žebříčku jen o málo níže.

Nakonec však držela jazyk za zuby. Tohle byl dům paní Avetonové a ona tu neměla žádná práva.

Ale když se o té záležitosti znovu zmínila Bessie, tak už žádné zábrany nepociťovala.

„Prý boty! Taková báchora! Tihle žebráci vám namluví cokoliv, slečno Judith, doufám, že tomu nevěříte!“

„Překvapuješ mě, Bessie!“ Judith na ni upřela přísný pohled. „Myslím, že to děvče mluvilo pravdu, a i kdyby ne, muselas přece vidět, jak byla zesláblá a Bessie se při té výtce začervenala. Dala byste ji i poslední penny, slečno, a vy to víte!“

Tak to jsem asi podle tebe pěkná hlupačka, slova, která Judith vyřkla svým obvykle klidným tonem, byla natolik pádná, že Bessie okamžitě vycítila, že tentokrát zašla příliš daleko. Přitiskla si kapesník na oči.

„Ne, nebreč! Můžeš jít, dnes už tě nebudu potřebovat.“ Tenhle chladný rozkaz byl na Bessie příliš. „Ach, slečno Judith, neposílejte mě pryč! Nemyslela jsem to tak.“

„Ale Bessie, nebuď bláhová!“ Judith se vrátil na tvář úsměv. „Já vím, žeš to myslela dobře. A pryč tě posílám jenom proto, že už se dnes určitě nedostanu ven.“

To vysvětlení komornou uklidnilo, ale když odešla, Judith se nad tím znovu zamyslela. Možná že byla na tu spřízněnou duši zbytečně tvrdá, ale bezcitnost v ni pokaždé dokázala probudit hněv.

A ještě něco ji tížilo. Bylo zvláštní, že Charles zmínil její jméno před některým ze svých farníků v souvislosti s milodary, když on jediný měl přístup k těmto fondům. Pak jí to došlo. Charles dlel u těžce nemocné matky. A případ toho děvčete zřejmě nesnesl odkladu, jinak by se o něj postaral po svém návratu. Nepochyby ně tedy neměl ponětí, kdy to přesně bude.

Když se v tomto bodě trochu uklidnila, vytáhla zásuvku ze stolu a přepočítala své zbývající pemze. Její apanáž na čtvrt roku zůstala téměř netknuta. Odložila si stranou trochu peněz na nutné výdaje a zbytek dala do kabelky.

Snad z toho to děvče dokáže vyžít přinejmenším několik týdnů. Nemohla tu bledou ztrhanou tvář vypudit z mysli. Byla tak mladičká, jistě jí bylo sotva dvacet, pokud to dokázala posoudit. A vypadala tak křehce a slabě, byla téměř vychrtlá. Zřejmě to bylo z hladu, ale její sinalá pleť a zapadlé oči naznačovaly, že v tom bylo něco závažnějšího. Připadalo jí, že to děvče churavělo.

Zalomcoval jí vztek. Kdo byl ten Josh... ten muž, o kterém se zmínila? Jistě to nebyl její manžel. Judith si nevšimla žádného snubního prstenu. Ale i kdyby to byl jen příbuzný nebo příležitostný ochránce, stejně by se o tu ubohou duši měl lépe starat.

Až se Charles vrátí, tak si s ním o tom promluví. Snad v té věci může něco podniknout.

Stále se ještě v duchu zaobírala tou záležitostí, když se následující den procházela po Piccadilly. Dan na ni čekal před vchodem do knihkupectví, a když ji zahlédl, radostně jí vykročil vstříc.

Už se s ním chtěla přivítat, když zahlédla to pobledlé děvče.

„Dane, omluvíš mě na chvíli?“ zamumlala a podala dívce kabelku. „Tohle ti snad pomůže,“ řekla s laskavým úsměvem na

rtech. „Pokud za mnou přijdeš za týden, tak pro tebe budu moc udělat ještě víc.“

K jejímu údivu děvče vytáhlo složený lístek a vtisklo jí ho do dlaně.

„Co to je?“ zajímala se Judith.

„Vzkaz, slečno.“

„Od koho?“

Děvče se zatvářilo vyděšeně. „Nesmím vám nic prozradit,“ zamumlala a vzápětí zmizela v davu.

„Záhada?“ podotkl Dan škádlivě. „Kdo bylo to děvče? Přinesla ti snad vzkaz od tajného ctitele?“

„O tom pochybuju!“ Judith rozložila lístek. Bylo tam naškrábáno několik řádků s mnoha pravopisnými chybami. „Tomu nerozumím,“ utrousila, když podala lístek Danovi. „Dává ti to smysl?“

„Pastor říká, že si nemáte dělat starosti. Ta holka stejně nic neví. Reverend přijde zejtra,“ přečetl Dan nahlas. „Má drahá, tohle je opravdu záhada. Ten pastor má být zřejmě reverend Truscott. Jen nechápu, proč ti nenapsal sám.“

„To nevím. Třeba se bál, že rozšíří nákazu...?“

„Neříkal ti snad, že je imunní?“

„Říkal.“ Judith prohledávala dav pohledem, ale děvče už nezahlédla. „Ach bože! Měla jsem si to přečíst, než zmizela. Třeba mi mohla povědět něco o tom, co se děje... a prozradit mi novinky o Charlesovi a jeho matce.“

Dan se jí zahleděl do očí. „Obávám se, že by ti neřekla vůbec nic. Není ti ten rukopis povědomý?“ Začínal mít jisté podezření ohledně autora toho podivného vzkazu, ale moudře o něm pomlčel.

„Ne. Zdá se, že je to od nějakého muže... snad od toho Joshe, o kterém se to děvče zmínilo. Charles ho zná. Díky tomu věděla, jak se jmenuji a taky kde mě najde.“

„A proč?“

Judith se začervenala. „Potřebovala pomoc.“

„To proto jsi jí dala peněženku? Má drahá Judith, pan Truscott by jí měl dát almužnu z milodarů.“

„Ale Dane, on tu přece není a viděl jsi, že tohle nemohlo počkat.“

Dan se s tím nespokojil, ale vycítil, že Judith je v úzkých. „Pan Truscott to jistě vysvětlí, až se příště setkáte“ utěšoval ji. Nehodlal jí prozradit své obavy, ale jeho podezření každým okamžikem rostlo. Jen stěží se zmohl na chabý úsměv.

„Půjdeme dovnitř?“ Vzal ji za ruku, aby ji doprovodil do knihkupectví.

Judith však potřásla hlavou. „Nejspíš si budeš myslet, že jsem husa, ale co kdybychom tam nešli? Já... nemám dnes náladu nakupovat knížky.“

Dan okamžitě uhodl, že se zbavila všech peněz, které měla u sebe.

„Ani jednu?“ naléhal. „Doufal jsem, že si něco vybereš a dovolíš mi, abych ti ji dal jako dárek.“

„Ach prosím... to nesmíš!“

„Proč ne? Byl by to jen projev uznání od starého dobrého přítele.“

„Uznání? A za co?“ Judith se červenala. Vypadala ve své nejistotě tak rozkošně, že by ji nejradši objal a posázel její tvář vroucími polibky. Kéž by to tak mohl udělat...

„Jak to, za co? Za všechnu tu radost, kterou mi tvá kniha přinesla,“ odvětil zlehka. „Nemůžu se dočkat dne, až ji uvidíme ve výkladní skříni tohoto knihkupectví.“

„Ty snad blouzníš!“ usmála se Judith. „Jestli s tím nepřestaneš, tak se mi nafoukne hlava!“

„Doufám že ne! Tvá hlava se mi líbí přesně taková, jaká je, a ten klobouk je učiněný skvost!“

„Dane! Nikdy jsi takové pošetilosti neříkal,“ podotkla vyčítavě, ačkoliv se při jeho slovech polichoceně zapýřila. Nebyla si jistá, jestli ten široký saténový klobouk byl to pravé, ale jeho krajkový prýmek tak bezvadně ladil s jejím novým vlněným kabátkem, že ji Bessie přemluvila, aby si ho koupila.

„Tak to jsem musel být pěkný vrták... anebo jsem byl úplně slepý,“ žertoval Dan. „Možná jsem viděl jen samotný klenot bez pozlátka.“ Všiml si, že ji ta narážka na minulost rozrušila. Zašel příliš daleko, a raději tedy rychle změnil téma.

„Taky pro tebe mám vzkaz, Judith. Prudence by tě ráda viděla. Poprosila mě, abych tě pozval na dnešní pozdní oběd.“

„Myslela jsem, že návštěvy ji zmáhají.“ Tohle se snažila namluvit i sama sobě, i když to rozhodně nebyl hlavní důvod, proč své návštěvy v Mount Street ukončila.

„Dnes je sama. Perry s Elizabeth odjeli na návštěvu k slečně Granthamové a Sebastian má nějaké důležité obchodní jednání.“

„Ale Dane, neměls ji nechávat o samotě!“

„Když jsem jí řekl, že tě možná uvidím, trvala na tom, abych šel. Má drahá, prosím, přijď! Jak jsem ti včera řekl, je dost skleslá a moc potřebuje nějaké rozptýlení.“

Judith se na chvílku zamyslela. Nic by jí neudělalo větší radost než návštěva Mount Street.

„Máš snad nějaké jiné povinnosti?“ zeptal se úzkostlivě. „Musíš se vrátit k paní Avetonové?“

Judith se rychle rozhodla. „Tam mě nebudou postrádat,“ řekla se smutným úsměvem na rtech. „Když jdu k Hatchardovým, tak pokaždé zapomenu na čas. Paní Avetonová mě do večera nebude postrádat.“

Dan se rozzářil a obdařil ji oslnivým úsměvem. „V tom případě si tě na chvílku uloupím,“ řekl. „Projdeme se, anebo mám sehnat drožku?“

„V tom vlahém jarním počasí bych dala přednost procházce.“ Nebylo to nejmoudřejší rozhodnutí v téhle přelidněné londýnské čtvrti, ale to si Judith uvědomila příliš pozdě. Uklidňovala se tedy tím, že v tuhle denní dobu byla většina londýnské smetánky ještě v posteli. Nikdo z takzvaných lepších lidí obvykle nevyrážel na procházku před pátou.

Přesto však zahrnula doleva, když přešli Piccadilly.

„Nechceš si prohlédnout obchody v Bond Street?“ utahoval si z ní Dan.

„Nemohli bychom jít nějakou méně rušnou cestou? Bylo by to rychlejší“

Dan nic nenamítal. Srovnal s ní krok, a když zabočili do Berkeley Street, nabídl jí rámě.

„A opravdu tolik spěcháme, Judith?“ Díval se na ni s takovým výrazem v očích, že jí vzrušením poskočilo srdce. „Já jsem moc rád, že tě můžu mít na chvílku pro sebe.“

Judith uhnula pohledem a s překvapením shledala, že je několik kolemjdoucích se zájmem sledovalo. Zrudla. Museli s Danem vypadat jako milenci. Odtáhla se od něj.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Měli jsme si vzít drožku. Ach Dane, tohle není správné. Neměla bych tu s tebou být.“

„Proč ne?“ Dan se od ní nehnul ani na krok.

„Protože... protože jsem zasnoubená a ty víš, že není správné, abychom se procházeli takhle o samotě.“

„Bessie je za námi sotva pár kroků,“ podotkl klidně. „Kromě toho už jsme skoro na místě...“

„Ne!“ vyhrkla. „Rozmyslela jsem si to. Musím jít domů.“

Tehdy se zastavil a upřel na ni vážný pohled. „Judith, ještě jsme si nepromluvili o minulosti. A myslím, že je načase, abychom to udělali.“ Nepočkal na její odpověď a zahrnul do Mount Street, ale Judith zůstala stát.

Vrátil se k ní a podal jí ruku. „Má drahá, ty víš, že mám pravdu. Takhle to dál nejde.“

OSMÁ KAPITOLA

Judith ze sebe nedokázala vypravit ani hlásku. Pořád ještě mohla uprchnout, ale stála na místě jako přikovaná, jak se marně snažila utřídit své rozbouřené pocity.

Dan stál mlčky naproti ní a čekal na její rozhodnutí. Nakonec zvedla hlavu a s bolestným výrazem ve tváři pronesla:

„Možná máš pravdu, pak aspoň budeme moct nechat ty staré věci navždy spát...“

Bylo to bolestné rozhodování. Nechtěla mluvit o minulosti ani otevírat staré rány nebo oživovat bolest z jejich dávného rozchodu, ale nemohla předstírat, že se to vůbec nestalo.

Hlavně nechtěla slyšet, co se jí Dan očividně chystal říct. Už ji nemiloval. Obelhávala sama sebe, když si namlouvala, že v jeho chování je něco víc než jen pouhé přátelství. Teď se v její přítomnosti cítil nesvůj. Chovala se jako bláhové děvče, červenala se při jeho lichotkách a blábolila o mravopočestnosti jako nějaká matrona.

Musela se vzpamatovat. Musela se začít chovat rozumně. Zásnuby se rušily každý den, ale poručit srdci nebylo zdaleka tak jednoduché. Život šel dál a bývalí milenci se znovu setkávali. Ale jistě netrpěli tak jako ona v téhle chvíli.

A tohle utrpení musela nést na svých bedrech. Bylo by snazší, mnohem snazší, jeho *pozvání* odmítnout. Muselo jí snad přeskočit. Za dva týdny se stane ženou někoho jiného. A teď se nechovala fér ani k Danovi, ani ke svému snoubenci. Její chování bylo *bez&ciné*, a to se muselo změnit.

Pobledlá, ale s pevným odhodláním prošla za Danem halou rozlehlého sídla, odkud zamířili do knihovny.

Nabídl jí židli a pak začal přecházet po místnosti. Nejspíš přemýšlel, jak s tím ven.

„Cos mi chtěl říct?“ *zeptala* se ho nakonec, když už jí to ticho připadalo nesnesitelné.

„Je toho tolik, že by mi na to nestačil celý život! Ach, má drahá, nechci tě zneklidňovat, ale...“

„Celý život na to nemáme,“ podotkla zachmuřeně. „Za dva týdny budu vdaná.“

Přešel k ní, klekl si vedle židle a vzal její ruce do dlaní. „Podívej se na mě!“ řekl naléhavě. „Vím, že nejsi šťastná. Nevšiml jsem si, že bys byla od té chvíle, kdy jsme se před lety rozešli...“

Judith se vymanila z jeho sevření a uhnula pohledem. „Jsem unavená, to je všechno. Nevěsty bývají před svatbou nervózní, alespoň podle toho co jsem slyšela.“ Je to kvůli tomu shonu a napětí z příprav Dan jí položil ukazovák na rty.

„Lásko, já jsem Dan,“ připomněl jí. „Rozumím každému tvému pohledu... každému gestu. Neměli jsme k sobě kdysi tak blízko, jak jen k sobě muž s ženou mohou být?“

Judith sebrala všechnu odvahu. Nesměla dopustit, aby vycítil, že u ní ta láska nikdy neochabla. Nesměl se dozvědět, jak ji každá zmínka o minulosti sužovala, jinak by z její bolesti obviňoval sám sebe.

„Byli jsme mladí,“ zašeptala. „Když se podívám zpátky, připadá mi, že jsme byli ještě skoro děti.“

„Tehdy sis to ale nemyslela.“

„Já vím, ale je to všechno tak dávno. V útlém mládí člověk všechno vnímá daleko intenzivněji. Tehdy jsme nebyli zralí na to, abychom mohli dělat závažná rozhodnutí do budoucnosti.“

„Tys ho udělala,“ podotkl tiše. „A mně to zlomilo srdce. Ach Judith, během všech těch let nebyl jediný den, kdy bych kolem sebe necítil tvou přítomnost, dokonce i na opačném konci zeměkoule.“

„Znal jsi mé důvody...“

„Nedokázal jsem se s nimi smířit.“ Dan vstal a opět začal přecházet po místnosti. „Snažil jsem se tě nenávidět za to, jak jsi dokázala obětovat naši lásku kvůli pomluvám paní Avetonové. Věřil jsem, že bychom se s tím dokázali vypořádat.“

Judith zůstala zarytě mlčet.

„Později jsem si ale uvědomil svůj omyl,“ pokračoval. „Nebylo mi souzeno, abych tě získal. Co jsem ti mohl nabídnout? Mladík bez urozeného původu, beze jména, bez peněz...“

„Ty by ses dokázal prosadit,“ zašeptala.

„Díky finanční podpoře svých přátel nebo jako Sebastianův tajemník? To bych nepřipustil a ty taky ne.“

Judith nic nenamítala, i když by to moc ráda udělala. Nezáleželo jí na jeho původu ani na nedostatku peněz, ale v devatenácti by se nedokázala dívat na to, jak mu její zlá macecha ničí život.

„V tom případě jsme zřejmě tenkrát udělali dobře,“ řekla bezbarvě. „Nezavedeš mě k Prudenci?“

„Ještě ne. Věnuj mi ještě chvilku. Ve jménu našeho starého přátelství se tě zeptám ještě jednou. Jsi šťastná?“

Judith se mu nepodívala do očí. „Jsem spokojená,“ zamumlala nepřesvědčivě.

Vsunul jí malíček pod bradu a zvedl jí hlavu. „Pověz mi pravdu! Miluješ toho muže, tak jako jsme se kdysi milovali my dva? Pokud ano, tak už o tom nepromluví ani slovo.“

Tohle už bylo na Judith příliš. Prudce mu odstrčila ruku. „Nemáš právo se na to ptát!“ vykřikla ohnivě.

„To je pravda, ale už jsi mi vlastně odpověděla. Ach drahá, nerozmyslíš si ještě tohle zasnoubení, než bude příliš pozdě?“

„Přestaň!“ Pozvedla ruku, aby ho umlčela. „Slíbils mi, že se do toho nebudeš plést. Proč bych tě měla poslechnout? O co ti jde?“

„Jen o tvé štěstí, věř mi. Dopřej si ještě trochu času na rozmyšlenou...“

„To nemůžu.“ Judith rázně vstala. „Teď už od toho neucouvnu.“

Všechny její naděje se rozplynuly. Dala mu šanci, aby jí vyjevil své city, ale on to neudělal.

Změnil se mnohem víc, než očekávala. Chlapec, který dříve považoval svět za místo plné lásky, vyspěl v muže, který si cenil spíše společenských hodnot než vroucího citu. I když on sám se jimi nikdy úplně neřídil. Dan by se nikdy neoženil kvůli věnu. Dal jí jasné najevo, že se hodlá prosadit svými vlastními schopnostmi, anebo vůbec.

Ona se změnila. V devatenácti by se pohoršovala nad myšlenkou, že k uzavření manželství může stačit pouhá spokojenost. Tehdy pro ni láska byla vším. Spolu s Danem sdíleli něco výjimečného, něco nesmírně cenného, co přesahovalo pouhé souznění duší. V téhle idylické době se nechali volně unášet vášní, která dávala jejich

životům jiskru, jakou nikdy potom nepoznala. V každém jeho pohledu a doteku se tehdy skrývalo něco nového, dosud nepoznaného.

„Ach Dane!“ Byl to zoufalý výkřik. Bezděky k němu vztáhla ruce.

Kdyby ji byl objal, vzdala by se mu. Vložila by do jeho rukou svou lásku i svůj osud. Hrdost byla přepychem, který si zamilovaná žena nemohla dovolit.

Ale on se jí nedotkl. Nevěděla, že to neudělal proto, aby dokázal dostát svému předsevzetí, které by jinak vzalo nepochybně za své.

„Možná máš pravdu,“ řekl přiškrceně. „Už se o tom nikdy nezmíním.“

Jeho postavení se nijak nezměnilo. Mohl jí nabídnout jen svou lásku. Znal její laskavé srdce. Mohla by jeho nabídku přijmout jen z lítosti, a to by nesnesl. Jediné, co teď mohl udělat, bylo chránit ji ze všech sil. Postavit její štěstí nad to své.

„Prudence už čeká,“ pronesl tiše.

Judith spustila ruce dolů. Byla to chyba sem chodit. Dan ji poprosil jen o to, aby si dopřála víc času. Víc času na co? I kdyby začala nějaký nový vztah, stejně by jí to nepřineslo štěstí, po němž tolik prahla. První láska prý byla iluze. Ale u ní to bylo úplně jinak. Dan byl všechno, po čem toužila. Milovala ho a věděla, že ho bude milovat až do smrti.

Její bolestný pohled rázem zničil všechny jeho těžce nabitý klid.

„Odpusť!“ zamumlal. „Rozrušil jsem tě. Mělas pravdu. Byla to chyba mluvit o minulosti. Teď už to stejně nemůžeme nijak změnit...“

Judith měla slzy na krajíčku. Možná že nemohli změnit minulost, ale určitě mohli ovlivnit budoucnost. Už se mu to chystala říct, ale pak si všimla kamenného výrazu jeho tváře a usoudila, že by byla marná námaha snažit se ho o čemkoliv přesvědčit.

Ne, přála si být se svým trápením sama. Setrvat jeho blízkosti znamenalo jen zbytečně prodlužovat muka, ale byla tu ještě Prudence. Srdnatě se tedy pokusila změnit téma.

„Dostals... dostals už odpověď od admirála Nelsona?“ zeptala se ho.

„Ne!“ odsekl stroze. „Už dávno jsem přestal věřit na zázraky.“

„Anebo jsi jednoduše přestal doufat?“ Judith se přestala ovládat, jak ji přemohlo rozčarování a hořkost. „Zklamals mě, Dane. Proč se nebiješ za to, po čem prahneš? Jeď do Mertonu! Zajdi za admirálem! Co můžeš ztratit?“ Probodla ho planoucím pohledem a ke svému značnému údivu zjistila, že se na ni usmívá.

„To je mnohem lepší!“ řekl něžně. „Vidím, žeš za ta léta neztratila svého nezdolného ducha.“

„A ty ano?“

„Judith, jak jsem ti říkal, spoustu let jsem se snažil prosadit své návrhy –“

„Tak to zkus znovu! Kdybych tak byla muž! Já bych se nenechala tak snadno odradit... Slib mi, že navštívíš lorda Nelsona!“ Ve své dychtivosti přimět ho, aby se nedal, Judith najednou celá ožila.

„Mír!“ zaprosil, když v předstírané hrůze ustoupil o krok zpět. „Slibuju, že tě poslechnu. Opravdu, vzhledem k tomu, že si považuju svého života, tak asi nemám na vybranou.“

Byl rád, že zahlédl její úsměv, i když byl velmi zdráhavý. Všechna ta léta jako by se najednou vypařila a on v ní teď opět viděl to děvče, které ho v mládí tolik zaujalo.

Judith nemohla tušit, že se už předtím rozhodl, že odjede do Mertonu. Velký muž anglického námořnictva ho možná odmítne přijmout, anebo, ještě hůř, zavrhne jeho nápady jako naprosto nepraktické, ale musel se o to alespoň pokusit. Ta věc nesmírně spěchala.

Svým návrhem, aby si Judith nechala ještě nějaký čas na rozmyšlenou, si hýčkal chabou nadějí, že pokud by se mu nakonec přece jen podařilo uspět, tak by snad pro ně nemuselo být úplně pozdě.

S jistou vyhlídkou na kariéru stavitele lodí by byl ochoten tvrdě pracovat, dokud by si nevydobył skvělé postavení na slunci. Spousta významných mužů začínala jako on úplně od nuly. Sir Christopher Wren nakonec přestavěl půl Londýna a hodně kostelů bylo zase dílem Nicholase Hawksmoora. Inig Jones dokonce začal svou dráhu jako tesařský učedník, pomyslel si Dan pobaveně. Byly to velmi

skromné začátky na někoho, kdo byl v současné Anglii považován za geniálního architekta.

Pokud to dokázali oni, tak on to dokáže také, ale potřeboval čas, a právě toho se mu nedostávalo. Přistihl se, že se modlí, aby Judith dala na jeho slova a tu svatbu alespoň odložila.

A pak, kdyby všechno vyšlo podle jeho představ, tak by ji mohl znovu požádat o ruku. Možná že jenom snil, ale snad si mohl ponechat alespoň mírnou naději. V jejím chování bylo něco vášnivého, když se do něj pustila, něco, podle čeho vycítil, že jí na něm stále velmi záleží.

Přesto v ní však nesměl živit plané naděje, ani v sobě. To by od něj bylo kruté. Vzal Judithinu ruku a políbil ji.

„Zase přátelé?“ zeptal se.

Právě v tento okamžik vešel do pokoje Sebastian. Ve své vrozené zdvořilosti se vůbec nepodívoval nad tím, že tu našel Dana s Judith o samotě.

„Dan tě přesvědčil, abys nás navštívila?“ zeptal se s úsměvem. „Má drahá, ty jsi náš zachránce. Prudence bude přešťastná...“

Vedl je halou nahoru po masivním schodišti do pokoje své ženy. Prudence ležela na pohovce a netečně obracela stránky knihy, která ji očividně příliš nezaujala.

Její nádherné vlasy byly jako vždy úhledně učesané a upevněné stuhou, která bezvadně ladila s vyšívanou košílkou z lehké, světle zelené látky.

„Má drahá, vypadáš rozkošně!“ zvolala Judith „Jak se dnes cítíš?“

„Asi tak jako sud!“ odfrkla si Prudence od plic. „Zajímalo by mě, jestli ještě někdy uvidím palce u nohou.“

„Nic není jistější než právě tohle.“ Sebastian se k ní sehnul, aby ji něžně políbil. „Lásko, vím, že si toho s Judith máte hodně co říct. Nebude ti vadit, když si na chvíli ukradnu Dana?“

„Tajnosti?“ Prudence na něj vrhla škádlivý pohled. „Dozvíme se někdy, co to mezi sebou máte?“

„Až přijde ten správný čas, slibuju.“ Pokynul Danovi a rychle vyšel z pokoje.

Prudence se na Judith usmála. „Obávám se, že mám krutého manžela. Tajuplné historky by byly vítaným rozptýlením, ale teď když tu mám tebe, tak si nemůžu stěžovat.“

„Tohle pro tebe musí být úmorné,“ poznamenala Judith soucitně. „Můžu ti v něčem pomoci, abych ti ulevila v tvém trápení?“

„Trochu se mi svezl polštář za zády. Mohla bys mi ho, prosím, trochu vytáhnout...?“ Prudence se pokusila napřímit.

Judith natáhla ruku a vrátila polštář na místo. Všimla si při tom, že se Prudence potí.

„Nechceš, abych ti umyla hlavu?“ navrhla. „Dnes je tak teplý den.“

„To bych byla ráda,“ zamumlala Prudence. „Ach drahoušku, ani nevíš, jaká jsem teď protiva! Nechápu, jak to se mnou Sebastian může vydržet...“

„On to chápe.“ Judith nalila do umyvadla vodu a namočila ručník. „Jsi světlem jeho života, vždyť to víš...“

„Které je ale momentálně trochu pohaslé...“ Prudence neztratila svůj smysl pro humor. „Ach Judith, tohle je tak příjemné!“ Pohodlně se uvelebila na pohovce, přivřela oči a vychutnávala si lehký dotek navlhčené látky na čele. „Můžeš se chvilku zdržet?“

„Jistě, pokud si to přeješ...“ odvětila Judith a pokračovala v koupeli.

„Ano, přeju. Jsi tak klidná osoba. Neděláš povyk a neobtěžuješ mě hloupými dotazy. Nedokázala bych u sebe snést neposedu.“

„Jistěže ne!“ podotkla Judith konejšivě. „Nemůže být nic horšího než zaneprázdněná osoba, když se člověk necítí ve své kůži.“

„Já ale nejsem nemocná.“ Prudence se zmohla na chabý úsměv. „Ale musím zařídit spoustu věcí a ničí mě, že tu mám takhle ležet a jenom o nich přemýšlet.“

„Tak o nich nepřemýšlej.“ Judith náhle dostala nápad. „Možná bys mi mohla s něčím pomoci... a ani bys přitom nemusela vstát z téhle postele.“

Prudence si povzdechla. „Má drahá, sotva ti můžu v něčem radit. Neslíbili jsme ti snad, že nebudeme o tvém zasnoubení mluvit?“

„O to nejde, Pru. Jak tě mohlo napadnout, že bych tě s tímhle chtěla zatěžovat? Je to něco jiného...“

„Další tajemství?“

„Tedy, vlastně ano, svým způsobem.“ Judith se zatvářila trochu rozpačitě. „Chtěla bych znát tvůj názor na... mou knihu.“

„Tvá kniha?“ Prudence ohromeně vytřeštila oči a zprudka se posadila. „Ty opravdu píšeš knihu? Má drahá, to je skvělé! Vždycky jsme ti říkali, že bys to měla udělat. Máš ji s sebou?“

Judith se zapýřila.

„Není tak skvělá, že bych ji s sebou musela pořád nosit, ale Dan mě požádal, jestli by si ji nemohl přečíst. A tak jsem mu dnes přinesla rukopis. Samozřejmě jsem o tom nemluvila s... s...“

„S nikým jiným? Neboj se! Tvé tajemství je umě naprosto v bezpečí. Přiznávám, že jsem polichocena, že tě zajímá zrovna můj názor.“

„Možná jen marním čas,“ podotkla Judith vážně. „Nejsem nejlepším soudcem své vlastní práce. Danovi se první kapitoly líbily, ale možná mě chtěl jen povzbudit do další práce.“

Prudence se na chvíli zamyslela.

„Ne, to se mýlíš! Jsem si jistá, že by k tobě byl upřímný, i kdyby se ti jeho kritika nelíbila. Jsi příliš rozumná, aby ses někoho ptala na názor, kdybys nechtěla slyšet pravdu.“

„Jsem ráda, že si to myslíš. Lichocením je na nic. Radši chci poznat své slabiny. Jako nováčkovi by se mi to mohlo do budoucna hodit.“

„Sotva se dá říct, že jsi v tomhle nováček, drahá Judith. Copak nepíšeš od chvíle, kdy jsi poprvé dokázala pozvednout pero?“

„To je pravda, ale až dosud to byly jen samé dětinské pokusy.“

„A co tvé povídky, které nás dokázaly tak rozesmát? Napsala jsi tu knihu v podobném duchu?“

„Možná bys to chtěla posoudit sama? Tedy pokud tě nebude unavovat, když ti budu nahlas předčítat.“

„Má drahá, to by byl dar z nebes! Ten nápad se mi líbí, já a literární kritička! Jak jsem byla bláhová, že jsem se doteď zabývala tak nicotnými záležitostmi! Úplně jsi mi vrátila chuť do života. Čti, prosím.“

„Děláš si legraci,“ řekla Judith přísně. „Ale já přesto věřím, že jsi ten nejlepší kritik... a rozhodně si v přísnosti nezadáš s Perrym.“

„O tom nepochybuji! Sebastian je ze mě nešťastný... Spoléhám na trpělivost svých přátel.“ Prudence se důstojně opřela o polštář, ale její výraz byl tak komický, že se Judith neubránila smíchu.

„Ne, slečno spisovatelko, prosím žádné žerty! Tohle vám stejně nepomůže, víte? Musíme si o vašem díle vážně promluvit...“

Judith to vzdala. Vytáhla rukopis z kabelky, obrátila několik stránek, až nalistovala svou nejoblíbenější kapitolu. Potom svým jasným, zvučným hlasem začala předčítat.

Prudence chvíli nic neříkala. Pak Judith zaslechla tiché uchechtnutí. Povzbuzena prvním úspěchem pokračovala ve čtení, dokud místností neotřásaly salvy zvonivého smíchu.

„Judith, já už tě nikdy nepozvu na večírek, ty prohnaná dračice! Vždycky tu sedíš a tváříš se, jako bys neuměla do pěti napočítat, a ty zatím nahlížíš přímo do našich srdcí, jako kdybychom byli ze skla.“

„Ne do tvého, Prudence, ani do srdcí těch, které mám ráda. Byla jsem příliš krutá? Nechtěla jsem pranýřovat nikoho konkrétního. Jde jen o to, že mi někdy připadá, že my... takzvané vyšší kruhy, dokážeme jen jalově tlachat. Kdyby nás někdo sfoukl a odvál někam pryč, nejspíš by to nebyla moc velká ztráta.“

„To nikdy neříkej, Judith!“ Prudence najednou zvažněla. „Znamenitost se někdy může projevit v těch nejneobvyklejších situacích. Podívej se třeba na našeho prince regenta. Je výstřední, zhýralý, téměř jistě bigamista a velmi nespolehlivý přítel. A přesto uvaž, čeho dosáhl! První člen královské rodiny, který má po staletích skutečný cit pro umění.“

„Ano, ale...“

„A jeho vlivem je prodchnuta celá společnost. Rozhlédni se kolem sebe, a nejen v tomhle domě, i jinde. Vidělas někdy předtím tak umně vyřezávaný nábytek, nápaditost v oblékání a... nevím, jak to nazvat... lehký životní styl... Nechceš snad popřít, že tohle všechno nám zpřijemňuje život?“

„Jistěže ne, ale stačí to?“

„Nestačí!“ Prudence jí pohlédla zpřímá do očí. „Co myslíš, že mě tak užírá? Těhotenství? Ani náhodou! Na to jsem zvyklá a jsem šťastná, že můžu Sebastianovi porodit dalšího potomka. Ano, hádáš správně, nemůžu zapomenout na zlo a křivdy, které nás obklopují.“

Pustila jsem se do prosazování změn v továrnách na severu, zejména v podmínkách pro práci dětí, ale teď si připadám tak bezmocná.“

„Ty budeš ve své práci pokračovat. Kéž bych o sobě mohla říct totéž.“

„A proč tedy...? Odpusť mi moji indiskrétnost, ale nikdo si nedokážeme vysvětlit tvé rozhodnutí vdát se za pastora.“

„Doufám, že tak budu moci být užitečná,“ odvětila Judith vřele. „Ach Pru, já vím, že nemáš Charlese Truscotta ráda, ale ty ho neznáš. On chce zasvětit svůj život pomoci druhým.“

Tenhle optimistický názor rozhodně nebyl sdílen dole v knihovně.

„Dozvěděl ses něco nového?“ Dan se nemohl dočkat, až služebnictvo zmizí z doslechu, když netrpělivě vyhrkl tuhle otázku.

„Ano! Věci se daly do pohybu. Setkal jsem se se zvědem v jedné krčmě.“ Sebastian upřel na Dana přísný pohled. „To, co ti teď povím, si samozřejmě necháš pro sebe, je to jasné?“

„Jistě! Ale už mě nenapínej...“

„Truscott se vrátil do farnosti svátého Jiljí. Tam strávil den v jistém domě, a když z něj večer vyšel, bylo to proto, aby vypravil pohřeb.“

„Mimo svoji farnost?“

„Je to možná trochu neobvyklé, ale rozhodně na tom není nic zlého, až na to, že jedním z truchlících byl muž, kterého náš člověk moc dobře zná. Jmenuje se Margrave.“

Dan se zatvářil nejistě. „A tys o něm někdy slyšel?“

„Zdaleka nejen já. Dick Margrave je proslulý padělatel. Kolovaly o něm všelijaké zvěsti. Prý jen o vlasek unikl oprátce. Zrovna měl být odveden k šibenici, když nečekaně zmizel.“

„Náš reverend má podivné kamarádky,“ podotkl Dan.

„A to ještě není všechno. Truscott byl celý zahalený, ale nad hrobem musel ukázat tvář. Prý to vypadalo, jako by ho někdo zbil...“

„Hádka mezi zloději? Lituju jen, že ho nezabili.“

„Děláš ukvapené závěry, Dane.“

„Opravdu? Kdyby ho napadl někdo, koho nezná, proč by pak zůstal v Doupěti? Obvyklý postup by byl podat stížnost u smírčího soudce. A on namísto toho odsloužil mši při *pohřbu*!“

„Člověka samozřejmě napadají různé věci. Můj muž se snažil zjistit totožnost těch dvou mrtvých, ale marně. Hroby chudáků obvykle nenesou žádná jména.“

„Mohl se zeptat pozůstalých.“

„Vyloučeno! Margrave všechno bedlivě sledoval. Je velmi nedůvěřivý k cizincům, a kdyby se můj člověk snažil přiblížit, jistě by ho odhalil.“

„Tak na co tedy čekáme? Jestli je ten Margrave opravdu zločinec, tak musí být předán spravedlnosti.“

„Takže to uděláme a zahodíme tak naši šanci na úspěch? Ne, musíme ještě počkat na nějaký důkaz, který naše domněnky podpoří.“ Sebastian se odmlčel. „Když odtamtud Truscott odešel, zamířil rovnou do domu v Seven Dials.“

Dan si ho bedlivě prohlížel. „Ty ho podezíráš, vid’?“ vyzvídal naléhavě. „A teď si poslechni, co jsem se dnes dozvěděl já.“

Vylíčil mu historku s cizí dívkou, která to odpoledne oslovila Judith na Piccadilly a předala jí tajuplný vzkaz.

„Takže, Sebe, souhlasíš, že tu něco smrdí? Za prvé, proč by se Truscott zmiňoval těm žebrákům právě o Judith? To on by se měl starat o chudé. A poslat jí vzkaz tímto způsobem...? Proč to nemohl napsat sám? Říkám ti rovnou, že se mi to nelíbí!“

Sebastianovi se to líbilo ještě méně, ale raději se rozhodl nechat si ostatní informace pro sebe. Špeh sledoval Margravea už nějaký čas a popis jeho předchozích činností byl nanejvýš zneklidňující.

Sebastian už o něm sám cosi zaslechl. Ale vždy ho měl zařazeného jen jako padělatele. Odkrytí celé jeho zločinecké minulosti, která zahrnovala vydírání, násilnosti a zřejmě i vraždu, mu nahánělo hrůzu.

Co měl Truscott s tímhle člověkem společného? A kdo byla ta dívka, která oslovila Judith na ulici a předala jí vzkaz od jakéhosi záhadného prostředníka?

„Ani mně!“ podotkl zvolna, když se dlouze zahleděl na Danovu tvář. Jeho adoptovaný syn byl už příliš znepokojený a Sebastian se nechtěl ukvapit, aby jeho obavy ještě neprohloubil.

„Samozřejmě, že může existovat nějaké jednoduché vysvětlení,“ pokračoval. „Pokud byl Truscott skutečně zraněn, pak se možná nechtěl Judith ukázat, aby ji nevylekal.“

„Odpusť, Sebe, ale tohle vůbec neseď! Jsem přesvědčen, že se pohádal se svými kumpány a teď se pro jistotu vypařil. Myslím, že ten vzkaz napsal sám!“

„Možná máš pravdu,“ podotkl Sebastian neurčitě. „Ale i kdyby to tak bylo, stejně to na šibenici nestačí. Nevrátíme se raději k dámám?“

„Chceš říct, že vůbec nic nepodnikneš?“ Dan vyskočil ze židle. „Nemůžu tomu uvěřit! Judith může být ve velkém nebezpečí.“

„V tuhle chvíli určitě ne. Jestli jsou naše dohady správné, tak Truscott neudělá nic, čím by pozdržel svatbu. Judith bude v nebezpečí, jenom když se pokusí zrušit to zasnoubení. Rozumíš mi?“

Dan zrudl.

„Chceš říct, že se ji nemám snažit přesvědčit, aby si to rozmyslela?“

„Přesně tak,“ odvětil Sebastian tiše. „Nechci tě více znepokojovat, ale pokud se nemýlíme, tak Truscott nedovolí, aby mu Judith vyklouzla. Sám jsi viděl, jak snadno se k ní kdokoli dostane.“

Dan okamžitě pobledl a těžce polkl. „Nemyslíš snad, že by se opovážil ji unést?“

„Já nevím, ale nesmíme nic podcenit.“

„V tom případě ji musím varovat, aby se měla na pozoru.“

„Nepovíš jí vůbec nic!“ řekl Sebastian zostra. „Pořád je ještě pevně odhodlaná se za něj provdat.“

Dan zdrceně přikývl.

„Výborně! Pro tuto chvíli je to pojistka jejího bezpečí. Jakmile v Truscottovi vzbudíš pochybnosti o jejím odhodlání, tak se připrav čelit následkům.“

Byla to přísná rada, ale Sebastian se cítil povinen ji Danovi udělit. Znal jeho srdce. Ani léta odloučení nezměnila vroucí oddanost jeho první láse.

U Judith si nebyl tak jistý její stálostí, i když ho o tom Prudence ujišťovala.

„Jistě se mýlíš, lásko,“ namítl tehdy. „Zeptala ses jí na to?“

„Jistěže ne!“ Jeho žena ho vzala za ruku a přitiskla si ji na tvář. „Stačí, když je člověk vidí spolu.“

„Jsi nenapravitelná romantička!“ Políbil ji do vlasů. „Pokud je to pravda, tak se o ni Dan musí ucházet. Judith ještě přece není vdaná.“

„To neudělá!“

„Proč ne?“ Sebastian se zatvářil nechápavě.

„Ty se ptáš? Jde o to dědictví, nejdražší. Znáš ho. Přijal od tebe někdy něco?“

Sebastian se zamračil. „Ne. Jeho tvrdošíjné odmítání mé pomoci bylo příčinou všech jeho nesnází, ale to je něco jiného. Tady je v sázce štěstí dvou lidí.“

„Já ho nedokážu přesvědčit.“ V očích se jí objevil smutek.

A byla to právě tahle její sklíčenost, která především přiměla Sebastiana k tomu, aby se o Judithiny záležitosti začal důkladně zajímat, i když to zpočátku bylo proti jeho přesvědčení. A teď mohl jen žasnout nad ženskou intuicí. Prudence s Elizabethou měly pravdu, když reverendu Charlesovi nedůvěřovaly. Byl pevně odhodlán vyvrát na toho mizeru stůj co stůj, ale když vcházel do pokoje své ženy, nasadil bezstarostný výraz.

Byl moc rád, když zjistil, že se Prudence baví. Hned mu věnovala rozzářený úsměv a v očích jí pohrávaly nezbedné plamínky.

„Cítíš se lépe?“ zeptal se škádlivě. „Co jste to tu prováděly?“

„Já nic, lásko, to Judith! Kdo by jen uvěřil, že se pod tím rezervovaným výrazem skrývá ten nejpeprnější smysl pro humor?“

„Například já a myslím že i Dan.“ Sebastian pohlédl na rozložené stránky rukopisu a naoko se otrásl. „Dane, obávám se, že jsme byli zase jednou rozpitváni a odhaleni jako nějaká zajímavá zvířátka.“

Judith posbírala rozložené stránky. „Jak můžeš něco takového říct?“ podotkla vyčítavě. „Víš přece, že to není pravda.“

„Takže ani ne zajímavá?“ Sebastian pohlédl na Dana a protáhl obličej. „Jsem zdrcen, co ty?“

„Tak dost, drahý, nebudeš si z Judith utahovat. Možná tě to nezajímá, ale já teď musela tvrdě pracovat. Stala se ze mě literární kritička...“

„Ale to jsi přece byla vždycky.“ Dan se pohotově připojil k Sebastianovi, „...ta nejpřísnější, jakou jsem kdy znal, a vždycky jsi šla proti všeobecnému mínění. Myslel jsem, že tě stáhnou z kůže, když jsi na večírku lady Dentonové otevřeně řekla svůj názor na Alexandera Popea.“

„Takový náfuca! Neměli se mě ptát, co si myslím. Anebo bys chtěl, abych lhala?“

„To ať tě ani nenapadne!“ Sebastian si přisedl k ní na pohovku. „Sejdeš s námi dolů na oběd, drahá?“

„Dobré nebe! Vždyť vy už musíte umírat hlady! Dejte mi deset minut a budu tam. Zazvoníš na paní Duttonovou, drahý?“

Sebastian vyplnil její přání a odvedl hosty z pokoje. Na chodbě vzal Judith za ruku.

„Judith, jak ti jen můžu poděkovat? Pru je dnes ve skvělé náladě. Dane, co myslíš?“

Judith pohlédla na svého milovaného a zatajil se jí dech, když uviděla jeho vroucný pohled.

„Jak jinak?“ pronesl zvolna. „Judith má jistou schopnost, která se nedá úplně přesně pojmenovat...“ Zachytil Sebastianův pohled a odvrátil hlavu.

Oběd probíhal ve veselém duchu a Sebastianův kuchař, který se týdný snažil vyburcovat ochablý apetit paní domu, byl zjevně v sedmém nebi. Věděl, že dáme v jiném stavu se může při pohledu na jídlo udělat nevolno, a proto připravil ty nejlehčí, nejčerstvější a nejlákavější pokrmy, jaké si kdo dokázal představit.

Důmyslně naaranžované saláty, tenounké plátky dušené šunky a kousky uzené kachny. Kuřecí kostky se zeleninovým pyré vypadaly obzvlášť lákavě a ještě lehčí byly grilované kuličky z rybího masa. Po nich následovaly pomerančové polštářky a pestrý výběr ovocných pudinků.

Sebastian se v duchu usmál. Jeho obvyklý oběd, pokud měl na nějaký čas, sestával ze studeného masa a trochy ovoce. Tentokrát však schválně prohlásil, že má velký hlad, a Prudence mu za to

věnovala zářivý úsměv. Po dlouhém čase si přidala jako znovuzrozená, takže se nedala příliš pobízet a pustila se do toho výtečného jídla s nebývalou chutí.

Sebastian si vzal později Judith stranou. V hlavě se mu začínal rodit plán. Bylo to riskantní, ale věřil, že by to mohlo vyjít.

„Dokázala jsi s Prudencí úplně divy!“ zamumlal. „Dnes, má drahá, je z ní úplně jiný člověk. Vidět ji v takovém rozpoložení je pro mě ohromná radost.“

Judith se usmála. „Myslím, že už si nemusíš dělat starosti. Viděls, s jakou chutí spořádala oběd.“

„Bylo to poprvé po mnoha týdnech. Snažil jsem se jí to nedat najevo, ale dělal jsem si o ni velké starosti.“

Judith mu věnovala povzbudivý pohled. „Ujistila mě, že není nemocná.“

„Ne, Judith, je unuděná k smrti. Nutně potřebuje nějaký silný podnět. A tys jí ho dala.“

„Nemůžeš to přičítat její povaze. Za normálních okolností je stále v jednom kole... Ale poslední týdny jsou pro ni moc těžké.“

„Já vím, má drahá. Jak bych si přál, abys u nás nějaký čas zůstala. Třeba jen den dva. Ale vím, že nemám právo tě o to žádat. Za pár dní se máš vdávat, ale nebyla by alespoň malá šance, že bychom to nějak zařídili?“

„Moc ráda bych to pro Prudence udělala,“ odvětila zasmušile. „Ale Charles se má brzy vrátit. Musím být doma, abych ho přivítala.“

„Jistě! Je to ode mě sobecké, stavět mé obavy před tvé vlastní zájmy.“

Sebastian na ni víc netlačil. Věděl, že její láska k Prudenci by ji přiměla v Mount Street zůstat, kdyby to bylo jen trochu možné. Všechno to tedy bude otázka času. Události stíhaly jedna druhou a on nevěřil ani kazateli, ani jeho pochybným přátelům.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Muž, o kterém teď tolik přemýšlel, se dosud nepohnul z postele v Seven Dials. Léčil si bolavou hlavu.

Truscott se probudil po vyčerpávající bezesné noci ve špatné náladě. Spánek se mu dlouho vyhýbal, takže se dlouhé hodiny převracel na posteli z boku na bok, jak se marně snažil přijít na nějaké řešení svých potíží. K tomu nutně potřeboval láhev brandy, ale ta ho uvrhla jen do jakési otupělosti.

Teď trpce litoval své včerejší slabosti. Potřeboval čistou hlavu, pokud se měl vypořádat s Margravem. K čertu s tím zatraceným chlapem! Naskytla se mu příležitost snadno přijít k penězům a on se jí obratně chopil. Jenže si vybral špatnou oběť.

Pozvedl svou těžkou hlavu a opatrně se rozhlédl po místnosti. Byl sám.

„Nan?“ zaječel. Pak sebral botu a prudce jí mrštil ke dveřím.

„Co je, Joshi?“ Děvče k němu polekaně přispěchalo.

„Přines mi nějaký pivo, ale rychle!“ Pak si teprve všiml její tváře.

„Co se ti stalo? Proboha, ty dneska ale vypadáš!“

„Zbils mě, Joshi.“ Zkroušeně se dotkla opuchlé tváře a zasténala.

„Musela sis to zasloužit!“ Zabručel a otočil se na druhý bok. Vůbec si nevzpomínal, že by ji bil, ale na tom nesešlo. Ženské bylo třeba držet v latí.

„Já... udělala jsem všechno, cos mi přikázal... a ta paní mi dala peníze...“ Při pohledu do jeho tváře pak radši rychle zmizela.

Když Truscott upil z korbele piva, které mu za chvíli přinesla, pomalu se mu začínalo rozjasňovat. Jeho rozhodnutí vyslat tu holku za Judith bylo správné. Teď měl dostatek peněz na nezbytné výdaje, a co bylo ještě lepší, díky tomu setkání zjistil jisté věci, které by se mu v budoucnu mohly velmi hodit.

Jak snadno se Nan, která pro ni byla úplně cizí, dokázala k Judith na ulici přiblížit, a k tomu si s ní ještě domluvit další schůzku. Nebylo to poprvé, kdy žehnal hlouposti Judithiny macechy. Kolik mladých Londýňanek z urozených rodin se mohlo jen tak procházet po městě bez doprovodu čeledína, lokaje nebo kočího, kteří jim v případě potřeby měli přispěchat na pomoc? Věděl o lakotě a chamtivosti paní Avetonové a právě to byl důvod, proč Judith jen zřídka půjčovala rodinný kočár, a to jedině k návštěvám rodin, které sama považovala za vznešené.

Vrtalo mu to hlavou od počátku jejich známosti, ale nikdy proti tomu nic nenamítal. Jeho nastávající nesměla být pod příliš přísným dohledem. Pokud by jeho původní plán vzal za své, tak mohl tuto skutečnost hravě využít ve svůj prospěch.

Nic tím neriskoval, když poslal Nan za Judith. To děvče ho znalo jen jako Joshe Ferrise a varoval ji, aby se nepokoušela odpovídat na nějaké otázky.

Takže to celé byla vcelku zdařilá akce. Ten dopis byl jen třesinkou na dortu. Dlouho přemýšlel, než zvedl pero a přiložil ho k papíru. A když se pak pustil do psaní, rozhodně to nedělal proto, aby ji ujistil, že je v pořádku.

Slíbil, že ji příští den navštíví. Doufal, že tím předejde čenichání její vlezlé macechy.

„Přines mi zrcadlo!“ přikázal dívce. Po důkladném prozkoumání pak shledal, že se většina škrábanců začíná hojit, až na jednu hlubokou rýhu, která se táhla přes jeho pravou tvář a kterou si s sebou zřejmě ponese celý život. Fialové modřiny kolem úst a nosu už pomalu mizely. A do příštího dne už na něm nebude skoro poznat, že utrpěl nějaké zranění.

A pokud se o tom Judith přesto zmíní, připraví si nějakou výmluvu. Takhle blízko od cíle už ho nic nemůže zastavit, přísahal v duchu. Věděl, že Judith dodrží jejich dohodu, pokud mu nepřestane věřit.

A to byl teď určitý problém. Jeho matka s Margravem ho drželi pevně v hrsti svými hrozbami, že ho budou vydírat. Pochyboval však, že by své hrozby skutečně splnily, pokud nechtěli pohrbit naději na svůj podíl z bohatství, které mu mělo spadnout do klína.

Pastorovy obavy se tedy upíraly především do budoucnosti. Takhle mu nebude nikdy dopřáno, aby si své peníze v klidu užil. A šlo také o jeho pověst. Pravda, jeho vzestup byl hodně strmý, ale ještě se nedostal úplně na vrchol. Toho by dosáhl, kdyby směl kázat v královské kapli v paláci svátého Jakuba.

To by koukali, jakou by tam pronesl řeč! Už viděl ty nabubřelé královny vévody, jak by hlasitě vykřikovali své námitky. Ale on by na to nedbal. Stačilo by mu, že tam jsou a že on smí kázat před samotným králem.

Moc, kterou při těch představách pociťoval, byla téměř hmatatelná... pocít, že drží všechny své posluchače v hrsti. Usmál se pro sebe. Správně by to měl nazývat kongregací, ale pro něj bylo hřímání z kazatelny pouhým divadlem.

Vtom se mu z mysli najednou vynořil Margrave. Ten chlap mu byl pořád v patách, vysmíval se mu a neustále mu připomínal, že za úspěch se musí zaplatit. Přimhouřil oči. Neměl chuť strávit zbytek života ohlížením přes rameno. Margravea bylo třeba odstranit. A s ním všechny jeho kumpány, ale jak to provést? Ten muž byl rychlý, nebezpečný a lstivý jako jedovatý had.

Pořád o tom ještě přemýšlel, když Nan přistoupila k posteli a začala nervózně žmoulat kapesník v dlani. „Co zas?“ vyštěkl netrpělivě.

„Potřebuju nějaký peníze, Joshi.“

„Dal jsem ti dost na jídlo a pití. Tak co ještě chceš?“

„Jde o to dítě, Joshi. Nebudu moci zaplatit té ženě, co se o ně stará.“

„To není má věc. Říkal jsem ti, aby ses ho zbavila.“

„Já vím že ano, ale přišla jsem na to moc pozdě. Matka Gisburnová už s tím nechtěla nic mít.“

„Vůbec se jí nedivím! Určitě věděla, že bys jí tam skuhrala tak dlouho, dokud bys ji neumluvila.“

„Kéž bych to tak udělala!“ Nan se po tváři rozkutálely první slzy.

„Nech toho fňukání!“ Truscott po ní mrsknul minci a přitom si ji znechuceně prohlédl. Když ji její bratři přivedli z venkova, byla to kyprá, zdravě vyhlížející žena, která mohla být potěšením každého muže.

Oni to moc dobře věděli a doufali, že na jejích půvabech vydělají spoustu peněz, ale Truscott ji uviděl jako první. Teď však uvažoval, že to nejspíš byl jeho nejhorší obchod. Od narození dítěte Nan hodně pohubla a zbledla. Vypadalo to, jako by z ní vyprchal všechn život a ona zůstala apatická a zvadlá. Byl čas na změnu, pomyslel si. Nebude těžké nahradit ji někým jiným.

Ještě se v té myšlence utvrdil, když se znovu pustila do žadonění.

„Joshi, dovol mi, abych tu směla mít to děťátko. Nevěřím té ženské z Lambeth a vůbec nic by tě to nestálo. Je jí jen pár týdnů a já bych se o ni chtěla starat. Nebude tě obtěžovat svým plácem, slibuju!“

„Přines ji sem a já se postarám, aby neobtěžovala tebe...“

Nan v těch slovech správně vyčetla krutou hrozbu a odstoupila od něj. „Je to tvoje vlastní krev. Přece nemůžeš být tak bezcitný. Myslela jsem, že by mi tu dělala společnost. Je mi tu bez tebe smutno. Ani moji bratři se tu už několik dní neukázali.“

„Zřejmě si vyřizují nějaké své záležitosti,“ poznamenal lhostejně.

„Myslela jsem, žeš jim dal nějakou práci...“

„Ale tu zpackali!“ utrl se na ni. „Tak už vypadni, když chceš jít do Lambeth.“

Počkal, dokud za ní nezaklaply venkovní dveře a pak začal pečlivě prohlížet své svršky. Udělala, co bylo v jejích silách, aby z jeho šatů odstranila stopy pobytu v tom špinavém podkroví, a Charles si jako pokaždé předtím, než vešel do svého domu v Seven Dials, sundal svůj kněžský límeček a rukávy.

Než odtud zmizí, tak se vykoupe a převlékne. Teprve pak se vypraví za Judith. Pochyboval však, že by si na něm vůbec něčeho všimla. Nikdy nedokázal odhadnout, co se jí honí hlavou. Působila vždy tak otažitě, jako by žila v nějakém svém vlastním světě. To se změnil, přísahal v duchu. On už ji vrátí zpátky na zem.

Rychle ty myšlenky zapudil, Judith teď nebyla jeho hlavní problém. Teď bylo nejdůležitější vymyslet nějaký způsob jak zneškodnit Margravea. Na to bude třeba všechn jeho um. Truscott zvažoval několik možností.

Mohl se pokusit zařídit, aby byl Margrave dopaden. Předpokládal, že proslulý padělatel byl pro spravedlnost stále

lákavou kořistí. Ale tohle by mu nepomohlo. Kdyby šel Margrave do žaláře, jistě by ho ze msty vzal s sebou.

A vyplatit ho? Tahle myšlenka byla naprosto směšná. Padělatel se svými kumpány by ho nenechali na pokoji, dokud by měl co dávat. Jejich vydírání by nikdy neskončilo.

Od začátku existovalo jen jedno řešení a Truscott to věděl. Jeho nepřátelé museli být umlčeni, a to nadobro. Příště už neudělá stejnou chybu, že by na to najal hlupáky. Postará se o to sám, ale jak?

Pořád o tom ještě přemýšlel, když se Nan vrátila s očima rudýma od pláče.

„Přestaň kňučet!“ nakázal jí. „Mám hlad.“

Poprvé ignorovala jeho rozkaz.

„Joshi, prosím, vyslechni mě! Naší holčičce není dobře. Jsem si jistá, že má hlad... a vůbec nevěřím paní Daggettové.“

„Našla ti kojnou, nebo ne?“

„Ta žena krmí několik dětí najednou. Nemá dost mléka pro všechny a dvě z nich, které jsem viděla minulý týden, někam zmizely.“

„Daggettová je nemá napořád... nechává si je do té doby, dokud si je rodiče nevyzvednou.“

„Já... nejsem si jistá. Její sousedka tvrdí, že je prodává.“

„A co je na tom? Pokud je někomu prodá, tak tím jen ušetří spoustě lidem starosti.“

„Pokud je *prodává*...“ Nan vytryskly z očí proudy slz. „Minulý týden se v řece našla dvě tělíčka!“

„Haranti umírají z přirozených příčin,“ pronesl Truscott netrpělivě. „Daggettová si nemůže dovolit platit za pohřby.“ Naniny zprávy ho nikterak nepřekvapily. Pokud rodiče dlouho otáleli s příspěvkem na živobytí jejich potomků, tak to paní Daggettová zřejmě řešila tím nejsnazším způsobem. Právě kvůli tomu tehdy poslal Nan s dítětem právě za ní.

Ted' zlostně hleděl na vzlykající děvče. „Rekl jsem, že bych něco snědl,“ zavrčel. „Pohni sebou, nebo brzo skončíš na ulici...“

Byl v pokušení svou hrozbu ihned naplnit, ale to mohlo počkat. Nechtěl, aby ted' běhala po okolí a vyptávala se na své bratry.

Pochyboval, že se o jeho rozkazech zmínili některému ze svých přátel, ale v dané situaci bylo lépe neriskovat.

Následující den ji opustil s nevyřčeným rozhodnutím zbavit se jí při první vhodné příležitosti. Po svatbě si ponechá dům v Seven Dials, ale najde si do něj jinou milenkou. Spojení Nan s těmi zavražděnými by se časem stalo problémem. Nezamlouvalo se mu, že by měl být vystaven neustálému vyptávání. Krom toho byla stejně už jen kost a kůže. A on dával přednost kypřejšímu náručí.

Po tomto rozhodnutí konečně ucítil jisté uspokojení. Pokud šlo o Margravea, tak ho prozatím nic nenapadlo, ale on už něco vymyslí. Prozatím nesměl dopustit, aby jeho nepřátelé pojali podezření, že je chce přelstít. Kdyby Margraveovi unikla jeho kořist, tak by podnikl cokoliv, aby ho zničil. Možná by se dokonce pokusil přiblížit k Judith, aby jí prozradil, co je Charles zač.

Když dorazil k Avetonovým, dům se otřásl křikem. Přes zavřené dveře salonu k němu jasně pronikal skřehotavý hlas Judithiny macechy.

Když byl ohlášen, paní Avetonová zvedla hlavu a odmlčela se, aby nabrala vzduch do plic. Před ní stála Judith. Byla zamlklá, ale oči jí plály odhodláním.

Truscott tázavě povytáhl obočí, ale ještě než stačil promluvit, Judith zděšeně vyjekla.

„Charlesi, tvoje tvář! Co se ti stalo?“

Bezděky zvedl ruku, aby se dotkl mizejících šrámů. „To je taková smutná záležitost, má drahá! Má matka mě v deliriu nepoznala. Myslela si, že ji chci odvézt do blázince. Nedala se utišit.“

„Musí to být pro tebe těžké! Není na tom aspoň o trochu lépe?“

„Bohužel, den ode dne jenom chřadne...“ Truscott svěsil hlavu a zakryl si oči.

„Ach Charlesi, je mi to tak líto!“ Judith k němu přistoupila. „Pořád není naděje na uzdravení?“

„Ani ta nejmenší! Obávám se, že se k ní budu muset co nejrychleji vrátit.“ Neuniklo mu, že paní Avetonová pro něj neměla jediné slovo útěchy, a když zvedl hlavu, uviděl její tvrdý, podezřívavý pohled.

„Judith, nech nás o samotě!“ vyštěkla. „Potřebuju si s panem Truscottem promluvit mezi čtyřma očima.“

Počkala, dokud za ní nezaklaply dveře, a pak se otočila k reverendovi.

„Takže, pane, co chystáte?“ zeptala se bez okolků. „A nesnažte se mi něco namluvit. Kampak jste to zmizel?“

„Judith vám to jistě řekla,“ odpověděl úlisně.

„Nesmysl! Nevěřím z toho ani slovu. Neštovice? To jistě! I kdyby to byla pravda, nevěřím, že byste v sobě měl tolik křesťanského soucitu, abyste trávil čas u lůžka nemocného.“

„Můžete mi říct, co konkrétně vás zneklidňuje, paní?“

„Zneklidňuje mě to, co by mělo zneklidňovat i vás. Jste hlupák, pane! Judith je každou chvíli u svých přátel, u Wentworthových, a ve společnosti toho žebráka, který jí pořád nadbíhá. Chcete ji snad ztratit?“

„Neztratím ji!“ Pastor se hrozivě tyčil nad paní Avetonovou a v jeho výrazu bylo něco, co ji přinutilo ucouvnout.

„Vy jste hlupák!“ dodal tiše. „Copak se nikdy nepoučíte? Musíte se s ní pořád přít? O čem to bylo tentokrát? O Wentworthových?“

„Ne!“ Lady Avetonová zbrunátněla vzteky. „Ta nestydatá, nevděčná holka měla tu drzost přijít s tím, že prý zbytečně utrácím... utrácíme za její svatbu.“

„Opravdu?“ Truscott se ušklíbl. „To ale jistě nemluvila o své výbavě. Sama jste říkala, že nakupuje velmi střídmo. Mám za to, že ji vyděsily účty od vaší švadleny.“

„My jsme na to oblékání tři,“ hájila se paní Avetonová. „Jistěže to něco stojí.“

„Obzvlášť když se člověk zařizuje dopředu na celou sezónu. Ne, nesnažte se to popřít. Já to plně chápu.“

Vrhla na něj nejistý pohled.

„Ale něco musíte pochopit zase vy,“ pokračoval. „Tyto výdaje nebudou uhrazeny z Judithina dědictví. Zaplatíte je vy ze svého podílu.“

Téměř se rozesmál nahlas, když uviděl její ohromený výraz. Na chvilku ji připravil o řeč. Ale pak spustila bouřlivou tirádu urážek namířenou proti němu.

„A já ty účty nezaplatím!“ zakončila svou litanii.

„V tom případě zůstanou neuhrazené a vy mezi londýnskými krejčími pozbudete důvěry.“

„Vy neznáte Judith,“ ušklíbala se. „Ona to nedopustí. Má vyloženou hrůzu z dluhů.“

„Judith nebude mít do té věci co mluvit,“ podotkl významně. „No tak, madam, já vám přece vidím až do žaludku. Myslela jste si, že pro sebe předem vysajete co nejvíc z Judithina dědictví? Tak na to zapomeňte!“

Paní Avetonová na to neřekla ani slovo, ale její pohled mluvil za vše. Odteď bude jeho zarytým nepřítelem, ale nedá to na sobě znát až do chvíle, kdy jí spadne do klína část Judithiných peněz.

Truscotta ale nepřelstila, takže mu opět bylo do smíchu. Nedostane ani penny a její účty zůstanou zcela jistě neuhrazené, ale považoval za užitečné ji trochu postrašit. Ta hádka aspoň odvedla její pozornost od věcí, na které se chystala zeptat. Mazaná jako liška, pomyslel si s úsměvem, ale na něj byla krátká.

„Říkáte, že Judith tráví příliš času u Wentworthových?“ zajímal se.

„Až moc, myslím! Měl byste jí to zakázat, pane. Takový společenský život. Je to nanejvýš nevhodné pro pastorovu ženu... Ačkoliv vlastně ještě není vaše žena, není-liž pravda?“

Byl to úmyslný šturec a Truscott se chystal k protiúderu, když byl oznámen příchod samotného lorda Wentwortha.

Výraz paní Avetonové se naprosto změnil. Nikdo z rodiny Wentworthových dosud nepoctil její dům svou návštěvou.

S vědomím, že jí právě přede dveřmi stojí kočár s významným erbem, vyšla vstříc té vznešené návštěvě a celá přitom vyloženě zářila.

„Můj pane, jaká čest pro náš dům!“ Udělala zdvořilé pukrle.

Sebastian se mírně uklonil jí i Truscottovi, než jim věnoval ten nejzářivější úsměv.

„Jsem tak rád, že jsem vás oba zastihl takhle pohromadě,“ řekl. „Přišel jsem kvůli své ženě, abych vás požádal o jistou laskavost, která by jí pomohla.“

Paní Avetonová mu zdvořile nabídla křeslo a poslala pro občerstvení.

„Jak se daří vaší vzácné paní?“ zeptala se přesladkým hlasem. „Věřte, pane, pokud bychom pro ni mohl cokoliv udělat...?“

„Vlastně, madam, mohli.“ Sebastian přijal od lokaje sklenku vína. „Asi bych vám to měl vysvětlit. Můj bratr a jeho žena odjeli na návštěvu k tetě paní Peregrineové a jediný zbývající člen naší domácnosti, můj adoptovaný syn, je teď také mimo Londýn.“ Úkosem pohlédl do tváří svých společníků a s potěšením usoudil, že právě tahle informace mu zřejmě pomůže celou záležitost prosadit.

„Jde o to, že Prudence je teď hrozně skleslá,“ pokračoval. „Nemůže chodit do společnosti...“

„Jistěže ne... to musí být pro vaši drahou paní velmi úmorné,“ paní Avetonová byla polichocena na nejvyšší míru, že se jí tak vznešená osoba svěřuje se svými problémy.

„Já věděl, že budete mít pochopení,“ Sebastian se k ní naklonil. „Chtěl jsem se vás zeptat, jestli byste mohli Judith na pár dní postrádat. Moje žena ji má moc ráda a velmi teď potřebuje něčí společnost.“

Paní Avetonová se zatvářila nejistě.

„Lorde Wentworthe, kdyby to bylo kdykoliv jindy... ale Judith má těsně před svatbou. Obávám se, že to nebude možné...“ Pohlédla na Truscotta a umlkla.

Pastor rychle přemýšlel. Vycítil pravý důvod Wentworthovy návštěvy hned z jeho úvodních slov a pečlivě tu záležitost zvažoval.

Během několika následujících dnů musel jednou provždy vyřídit tu záležitost s Margravem a jeho kumpány. A pokud bude Judith v bezpečí Wentworthovy rodiny, tak ho Margrave s Nellie můžou zastrašovat, co hrdlo ráčí. Tam ji nikdy nenajdou.

Truscott se usmál na paní Avetonovou. „Jistě to není nemožné, madam,“ řekl úlisně. „Považte! Není to skvělý návrh? Naše malá Judith vypadala poslední dobou nějak sklesle. Jistě ji potěší, že bude moct strávit nějaký čas u svých přátel. Měli bychom lordu Wentworthovi poděkovat za jeho laskavost.“

„Potěšení je na mé straně. Musím vám poděkovat za vaše pochopení a shovívavost, pane.“ Sebastian byl na rozpacích. Co měl

ten chlap za lubem? Vypadalo to, že má upřímnou radost z toho, že dostane Judith z domu.

„Zeptáme se naší nevěstinky, co si o tom myslí?“ zeptal se Truscott rozverně. „Vsadím se, že to s nadšením přijme. Madam, pošlete pro ni?“

Paní Avetonová nevznesla žádné další námitky, což ho také překvapilo. Očekával, že to bude mnohem těžší. Možná že mu všechno usnadnila zmínka o Danově nepřítomnosti.

Judith doslova zářila štěstím, když jí sdělili Sebastianovo přání.

„Jistěže přijdu – tedy pokud nebudou žádné námitky...?“ Pohlédla na Truscotta i na macechu, ale ti jen blahosklonně přikývli. „Kdy by to bylo vhodné?“

„Venku čeká můj kočár a není vhodnější doby než právě teď.“ Sebastian se pousmál. „Vím, že na tebe dost spěchám, má drahá, ale co kdyby ti k nám tvá komorná odpoledne přenesla věci?“

„Je vidět, že jeho lordstvo myslelo vskutku na všechno. Jen běž, má nejdražší. Budeš ode mne pozdravovat paní Prudence?“ Truscott byl najednou samý úsměv.

„Ale jistě!“ Judith připadalo, že ho nikdy neměla radši než právě teď. Uprostřed svých problémů nemyslel na nic jiného než na její blaho. „Dáš mi vědět, jak se daří tvé mamince, Charlesi? Šla bych s tebou, kdybys mi to dovolil...“

„Lásko, o tom nemůže být ani řeči. Vždyť jsem ti to vysvětloval. Je tu riziko přenosu nákazy. A teď už nezdržuj jeho lordstvo. Jsem moc rád, že budeš u svých přátel, zatímco budu pryč.“ Sehnul se a uctivěji políbil na ruku, za což se mu od ní dostalo okouzujícího úsměvu.

„Takové drahé dítě!“ prohlásil, když si šla Judith obléknout lehký plášť. „Vůbec si ji nezasloužím!“

Sebastian si v duchu pomyslel, že pravdivější slova dosud neslyšel, ale nahlas se jen zdvořile optal na zdraví Truscottovy matky.

Ten chlap byl slízky jako úhoř, pomyslel si. Bez mrknutí oka mu vyjmenoval všechny možné příznaky neštovic, ale kromě toho se Sebastian nic nedozvěděl. Truscott se mu nezmínil, kde se jeho

matka nachází ani proč ji dosud Judith nepředstavil. Sebastian s tím však ani nepočítal a nijak na sobě nedal znát své podezření.

Samotná Judith se spokojeně usmívala, když jí Sebastian pomohl do kočáru. Zpráva, že je Dan pryč, pro ni měla hořkosladký nádech, ale doufala, že odjel do Mertonu, aby tam navštívil lorda Nelsona.

A co kdyby byl ještě v Mount Street? Souhlasila by s návštěvou Prudence? Bylo by to těžké rozhodování. Moc dobře věděla o všech úskalích. Její zrádné srdce po něm stále prahlo. Měla by mu být vděčná, že ji v tom nijak nepovzbuzoval, ale myšlenka na ztracenou lásku byla přesto zdrcující. On byl ale pryč a ona se tedy nemusela potýkat s pokušením. To vědomí by ji mělo uklidňovat, ale příliš útěchy jí nepřineslo.

Sebastian si všiml, že se tváří zádumčivé.

„Odpustíš mi?“ zeptal se.

„A co?“

„Ukradl jsem tě, aniž bych tě požádal o svolení. Má drahá, jsi ráda, že u nás strávíš několik dní?“

„Jsem!“ řekla prostě. „Sebastiane, musíš si teď poopravit mínění o Charlesovi. Viděls, jak mu záleželo na tom, abych odjela za Prudencí. Bylo to od něj velmi laskavé, nemohli bychom se divit, kdyby měl proti tomu námitky.“

„Jistě! Judith, nesmíš si myslet, že by nám šlo o něco jiného než o tvé štěstí. Mám jen pocit, že Prudence s Elizabethou se tě nechtějí vzdát, a to ani kvůli tvému kazateli.“ Spiklenecky na ni mrknul a doufal, že uvěří téhle omluvě pro jejich námitky.

Jeho podezření vzrostlo a Truscottův ochotný souhlas s Judithinou návštěvou v Mount Street ho jenom umocnil. Ten chlap něco chystal, ale co? Až doted' mu zvěd nedonesl žádné další zprávy.

Sebastian pokradmu pohlédl na svou společnici. Jakmile se vzdálila z domu Avetonových, tak z ní byl úplně jiný člověk. Všechna její otažitost vymizela a ty velké, výrazné oči zářily radostí, když se ho vyptávala na syny.

„Jsou to nezmaři!“ odvětil naoko zdrceně. „Chtějí si tuhle návštěvu Londýna pořádně užít. Náš příští cíl je muzeum madam Tussaudové. Ta krvelačná stvoření mají zálibu v hororech.“

„To bude jistě výchovné,“ řekla trochu upjatě, ale v očích jí přitom pohrávaly rozverně plamínky. „Musíš být potěšen, že mají chuť se vzdělávat.“

Pořád se ještě smáli, když kočár zastavil před domem a Sebastian jí pomohl na chodník. Jeho plán zatím skvěle vycházel a byl odměněn i nadšeným výkřikem jeho milované Prudence.

„Ach drahý, tys ji opravdu přivezl! Neodvažovala jsem se doufat. Judith, je to ode mne příliš sobecké, že tě chci mít u sebe?“

Bylo to nejvřelejší uvítání, jakého se jí kdy dostalo, a Judith se rozkošně zapýřila a potřásla hlavou. „Moc ráda jsem přijela,“ řekla.

Sebastian je nechal o samotě, aby si mohly v klidu popovídat. Byl spokojen, aspoň pro tuto chvíli, že se mu podařilo dostat Judith do bezpečí. Ale její budoucnost mu dělala velké starosti.

Přešel dolů do knihovny a roztrídil ranní poštu. Byla to hlavně pozvání do různých čestných funkcí a na večírky. Ale nebyl tam žádný vzkaz od zvěda.

Na chvilku se zamyslel. Během návštěvy u paní Avetonové pečlivě sledoval Truscotta. Pěkně mazaný chlap, řekl si nakonec, a určitě má něco za lubem. Zjistil snad, že je sledován? Sebastian o tom pochyboval. Bylo v tom něco jiného, něco, kvůli čemu se celý rozzářil při představě, že se Judith pár dnů zdrží v Mount Street.

Byla to hádanka, na kterou v tuto chvíli neznal přesnou odpověď.

Možná že předpokládal, že čím méně bude s Judith, tím větší bude šance, že si to jeho nastávající nakonec nerozmyslí.

Truscott na něj působil jako vytríbený herec, ale pro něj muselo být těžké neustále se hlídat, aby nevypadl ze své role ctihodného člověka. Pořád existovalo nebezpečí, že šlápne vedle a řekne nebo udělá něco, čím se jí zprotiví.

A právě tohle zřejmě hrozilo v tuto chvíli. Judith si stále ještě myslela o svém snoubenci jen to nejlepší. Sebastianu napadlo, jestli občas nelpěla na jeho ctnostech až příliš tvrdošíjně.

Doufal, že se ve svých chmurných předpokladech mýlí, protože vzhledem k Judithinu jmění by ji teď kazatel asi stěží nechal jen tak odejít. Kdyby Judith zrušila zasnoubení, ten chlap by se zřejmě nezastavil před ničím.

Věděl, že Prudence neřekne proti reverendu Truscottovi jediného křivého slova. Na to jí příliš ležel na srdci Judithin klid. Elizabeth byla mnohem přímočařejší, ale ta byla s Perrym mimo město.

A co Dan, který ji miloval? Právě on byl nejohrovenějším odpůrcem toho sňatku, ale právě proto mohl uvrhnout Judith do velkého nebezpečí, kdyby prozradil, co k ní cítí.

Sebastian se rozhodl, že si s Danem znovu promluví, ale muselo to počkat do pozdního večera, až se jeho adoptovaný syn vrátí domů.

Sebastian zaslechl nějaký povyk v hale a vyšel ze salonu právě včas, aby zaslechl komorníkova slova, že lady sešla dolů a teď je se svým manželem a slečnou Avetonovou.

„Ona je tady?“ Dan se celý rozzářil. „Musím je vidět!“

„Dane, na slovíčko, prosím!“ Sebastian otevřel dveře do knihovny.

„Není to skvělé?“ Dan odhodil stranou jezdecký plášť a vedle něj položil bičík. „Jak se ti podařilo zachránit naši drahou Judith? V tuhle hodinu už tady jistě zůstane přes noc.“

„To ano, ale zdrží se jen pár dnů. Nic se nezměnilo, Dane, a znovu tě musím důrazně požádat, aby ses nijak nesnažil jí to zasnoubení rozmluvit.“

Dan se zatvářil vyděšeně.

„Pořád se chce vdát za tu kreaturu? Ale co tu tedy dělá? Svatba je už tak blízko...“

„To já dobře vím.“ Sebastian se odmlčel, jako by pečlivě vážil slova. „Musíme ještě chvíli vydržet. Dnes jsem viděl Truscotta. Ten chlap má z něčeho strach. Jsem si jistý, že se něco děje.“

„Víš snad, že je sledován?“

„To si nemyslím, ale můj zvěd mi už dlouho nepodal žádnou zprávu.“

„Tak o co tedy jde?“

„Kdoví? Zdálo se mi, jako by se mu ulevilo, když jsem navrhl, aby se u nás Judith pár dnů zdržela.“

„To je divné! Má mě rád asi jako já jeho.“

„Věř, že jsi pryč...“ Po Sebastianově tváři přelétl mírný úsměv.

Dan se na něj zamračil. „Proč je Judith tady? Jistě nebylo snadné přesvědčit tu starou saň, aby ji pustila.“

„Prudence ji chtěla mít u sebe.“

„A to byl jediný důvod, proč ses vypravil za tou semetrikou?“

„Jak víš, přání mé ženy jsou mi rozkazem,“ odvětil Sebastian mírně.

„To vím, ale tím mě neopiješ.“ Dan se zatvářil krajně podezíravě. „Určitě je v tom něco jiného... něco, o čem mi nechceš povědět.“

„Proboha! Kde se v tobě vzala všechna ta nedůvěřivost? Jinak máš samozřejmě pravdu. Řekněme, že si myslím, že se to všechno během příštích pár dní vyřeší. Ale do té doby bude lépe, když Judith zůstane u nás.“

„Takže si myslíš, že jí přece jenom hrozí nějaké nebezpečí?“ Dan pobledl, až se mu na tváři jasně vyrýsovaly temné pihy.

„Dělá mi starosti, že se může jen tak sama procházet po městě. Kdokoliv z ulice se může snadno dostat do její bezprostřední blízkosti.“

„Myslíš žebráky a lapky?“

„Ne, ty zrovna nemyslím!“ Sebastian se rozhodl vyložit karty na stůl. „Došel jsem ke stejnému závěru jako ty. Na celé téhle věci něco moc zavání. Bude lépe nic neriskovat... V tuto chvíli je Judith v bezpečí, protože je dosud zasnoubená s Truscottem. Rozhodně nesmíš podniknout nic, čím bys ji ohrozil.“

„Nejradši bych mu zakroutil krkem!“ zvolal Dan divoce.

„Chápu. Myslím, že pokud budeš trpělivý, tak to časem udělá někdo za tebe. Prozatím se ale budeš řídit mými radami, co říkáš?“

„Budou, ale nebude to snadné.“ Dan vstal. „Můžu ji teď vidět?“

„Ale jistě!“ Sebastian ho poklepal po rameni. „Vím, že to nebude lehké, ale věřím, že bys pro ni udělal víc než tohle.“

„Všechno na světě!“ Dan odvrátil tvář, aby to nemusel dále vysvětlovat.

„Nuže, v tom případě pojďme za našimi dámami. Jistě hoří zvědavostí, až jim sdělíš své novinky.“

„Nejsou nijak dobré.“ Dan vykročil společně se Sebastianem k salonu.

„Stejně je budou chtít slyšet.“ Sebastian vstoupil do pokoje a Prudence ho vesele uvítala.

Judith neřekla nic. Podívala se na Dana a její oči mluvily za vše.

DESÁTÁ KAPITOLA

Zdálo se, že Prudence si ničeho nevšimla, když poklepala dlaní na pohovku vedle sebe.

„Pojď se posadit,“ vyzvala ho. „Sebastian si tě schovával pro sebe. Že by nás chtěl napínat? Jak jsi pořídil v Mertonu?“

Judith se vzpamatovala, a dokonce se na Dana povzbudivě usmála, aby se pustil do vyprávění. Byla hrdá a potěšená, že dal na její radu a dokonce se svými plány obeznámil i Sebastiana s Prudencí.

Dan pohlédl do jejich dychtivých tváří a pak protáhl obličej.

„Zase to nevyšlo!“ řekl s povzdechem. „Admirál nebyl doma.“

„Ach bože, to je ale smůla! Jet takovou dlouhou cestu a úplně zbytečně!“ litovala ho Prudence.

„Úplně zbytečně ne, Pru. Teď když jsem našel cestu k jeho dveřím, tak se mě jen tak nezbaví. Nechal jsem mu tam svoji vizitku a vzkaz, že se příští týden znovu zastavím, až se vrátí z Portsmouthu.“ Dan se na ni usmál. *Byl zklamaný, ale nedal to na sobě vůbec znát.*

„To je ale vůle! Jsem rád, že to jen tak nevzdáš.“ Sebastian uznale pokýval hlavou.

„To tedy rozhodně ne!“ Dan na okamžik zachytil Sebastianův pohled. Význam jeho slov byl zřejmý, ale bude při tom mít na paměti Sebastianovo varování.

Prudenci se očividně ulevilo. Obávala se, že další rána zasazená jeho nadějím by ho mohla srazit na kolena, ale ty úchvatně modré oči se na ni mile smály a v jejich hlubinách pohrával čertovský plamínek.

„A cos tu prováděla ty?“ zajímal se. „Kromě toho, žes unesla Judith pod nějakou směšnou záminkou o tvém chřadnutí. Řekl bych, že vyloženě kypíš zdravím.“

„Judith mi moc pomohla,“ svěřila se Prudence. „Je to tak skvělé mít v domě aspoň jednu inteligentní ženu, když jsem pořád

obklopena hordou mužů.“ Spiklenecky mrkla na Sebastiana zpod dlouhých temných řas a vesele se rozesmála.

„Ty potvůrko! Snažíš se odvést pozornost?“ Něžně ji políbil na ruku. „Na to ti neskočím! Uprosilas mě, abych tě nechal vzhůru, dokud se Dan nevrátí, ale teď už je nejvyšší čas, abys šla na kutě.“

Zvedl ji do náručí a přes její hlasité protesty ji vynesl z pokoje.

Salon ovládlo ticho, až Dan s Judith promluvili současně. Tím prolomily ledy a oba se společně rozesmáli.

„Ty první, prosím!“ vyzvala ho Judith.

„Chtěl jsem ti říct, že to bylo příjemné překvapení, najít tě tu. Prudence vypadá mnohem lépe...“

„To ano, ale tolik ti držela palce, tak jako já. Ach Dane, musel jsi být zklamaný, že jsi nezastihl admirála doma. I když ses předtím tvářil jakoby nic.“

„To víš že jsem byl, ale na tom nesejde. Já to nevzdám, Judith. Myslím, že je načase, abych přešel k činům. Nemá smysl trávit čas vymýšlením různých návrhů, pokud je nedokážu prodat.“

„Skvěle!“ Judith radostně zatleskala. „Máš s sebou připraveno dost návrhů? Pokud by se lordu Nelsonovi nelíbil jeden, mohl bys mu hned nabídnout další.“

Jak očekávala, Dan se okamžitě ponořil do svého oblíbeného tématu. V technických záležitostech se vůbec nevyznala, ale stačilo jí, že viděla jeho rozzářenou tvář lemovanou ryšavou kšticí, jak jí se západem vysvětloval své nejnovější vynálezy.

Byl tak milý. Milovala na něm úplně všechno, od úchvatných modrých očí až po jeho pihovatý nos. A ty ušlechtilé ruce nezůstávaly ani chvíli v klidu, jak se jí nadšeně snažil přiblížit své myšlenky.

I on si toho všiml.

„Svaž mi ruce k sobě a připravíš mě o řeč,“ zažertoval.

„Tomu nevěřím!“

„Ale stejně už musíš mít všech mých řečí po krk. Radši mi pověz, jak se ti daří.“

Výraz její tváře se okamžitě změnil. A když mu odpověděla, její hlas zněl jaksí bezbarvě.

„Pořád stejně,“ řekla neutrálně.

„Ale máš radost, že jsi tady?“ zajímal se.

Judith se ihned vrátil úsměv na rty. „Jistě. Tenhle dům je tak prodchnutý štěstím. Radši se ale připrav... Obávám se, že budeš muset doprovodit Sebastiana s chlapci do muzea madam Tussaudové.“

„To je to místo na nábřeží?“

„Přesně tak! Vidím, žeš už o něm slyšel.“

„Chlapci se zmiňovali o nějakých figurínách z vosku. Zrovna to otevřeli, není-liž pravda? Připadá mi to nudné.“

„Madam Tussaudová s tím měla v Paříži velký úspěch. Vystavovala tam přímo v královském paláci. Mám dojem, že s tím původně začal její strýc, který ji naučil jak modelovat vosk. Je to původem Švýcarka, víš to?“

„Takže teď se přestěhovala do Londýna? Předpokládám, že cestování je od uzavření míru s Francií mnohem snazší, ale proč zrovna voskové figuríny? Chtěla bys to vidět?“

Judith se zasmála. „Já nejsem zvaná. Mám dojem, že tohle má být výlučně pánská výprava.“

Pak ho zanechala o samotě. Strávili spolu příjemnou hodinku a Dan k ní byl velmi přátelský, ale nic víc.

S planoucími tvářemi vyšla nahoru do svého pokoje. Co vlastně čekala? Že jeho láska k ní najednou zázračně ožije? Nedal nijak najevo, že by v to mohla doufat. A i kdyby to byla pravda, odvážil by se ji oslovit, teď když byla zasnoubená s někým jiným? Jeho smysl pro čest by mu v tom nepochybně zabránil.

A vůbec se nezmínil o Charlesi Truscottovi. Jelikož znala jeho názor na její sňatek s pastorem, očekávala, že ji znovu bude přesvědčovat, aby to zasnoubení zrušila, ale Dan k tomu neřekl jediné slovo.

Při jejich posledním setkání ho zřejmě musela přesvědčit, že je pevně odhodlaná provdat se za Charlese. To poznání by ji mělo těšit, ale netěšilo.

Jak jen byla bláhová. Chytala se stébel, když doufala, že se Dan vrátí z Mertonu s uznáním admirála Nelsona a vyhlídkou na slibnou kariéru. V duchu přemítala, jestli to bylo její dědictví, co změnilo

jeho city k ní. S jeho vlastní zajištěnou budoucností by tahle překážka padla, ale on v Mertonu nepochodil.

Musí být silná. I on se rozhodl pustit se do boje a byl připraven vytrvat, dokud ho admirál nepřijme.

To nebylo zrovna chování muže, jehož jediná láska se měla za pár dnů provdat za jiného. Musela se smířit s tím, že Dan už o ni nestojí tak jako dříve. Byla to pro ni hořká pilulka. Snažila se ho vypudit z mysli, ale nešlo to. Ta milovaná tvář se jí stále vkrádala do myšlenek.

Lehla si do postele a zavřela oči. Pak se ponořila do snění. Všechno mohlo být úplně jinak, ale to už se pohybovala ve světě fantazie. Jenom na vteřinku se oddala marným úvahám, co by asi udělala, kdyby se o ni teď Dan ucházel.

Zнала odpověď předem a nemohla si to nepřiznat. Charlese si hluboce vážila, ale Dan byl její jediná láska. Nadšeně by se mu vrhla do náručí a rázem by zapomněla na své zasnoubení, nadcházející svatbu, zklamání Charlese Truscotta i na pravděpodobné běsnění paní Avetonové. To všechno byla nicotná cena za život ve štěstí.

Věděla však, že to není možné, a proto nemohla dlouho usnout, ale v domě Wentworthových nikdo nedokázal být dlouho nešťastný.

Když se Judith probrala, do pokoje jí svítily hřejivé paprsky ranního slunce, které vpustila dovnitř Bessie, když předtím roztáhla závěsy. Potom se jí dostalo nečekaného požitku v podobě snídaně do postele.

„Slečno Judith, co si dnes vezmete na sebe?“ Bessie zvedla v každé ruce jednu šaty. „Sbalila jsem ještě pár dalších, kdyby vám tyhle nevyhovovaly.“

„Dobré nebe, Bessie, co myslíš, že tady budu dělat? Mám tu strávit jen pár dní. A vidím, žes sem přestěhovala větší část mé garderoby...“

„Myslela jsem, že budete chtít vypadat co nejlépe,“ odvětila Bessie mazaně. „Vůbec netuším, co tu chcete dělat...“

Judith ji zpražila pohledem, ale Bessieina tvář byla nevinnost sama.

„Moc dobře víš, že tu jsem proto, abych dělala lady Wentworthové společnost. Drahá Prudence poslední dobou nevychází z domu.“

„Ne, slečno, ale vy můžete...“

„Nebud' bláhová, Bessie.“ Judith letmo přehlédla své šatstvo. „Vezmu si ty modré.“

Bessie se celá rozzářila.

„A nech si ty potutelné úsměvy,“ vyplísnila ji Judith. „Opravdu netuším, proč mě chceš nastrojít do toho nejlepšího, co mám.“

Nebyla to tak úplně pravda. Bessieiny úmysly byly nad slunce jasné. Dan měl být natolik okouzlen půvaby její paní, aby se jí okamžitě začal dvořit.

Její komorná nemohla tušit, jak se tahle záležitost doopravdy má, pomyslela si Judith trpce. I tak se aspoň mohla radovat ze svých nových šatů.

Slušely jí. Bleděmodrá dokonale ladila s jemnou barvou její pleti a střih byl naprosto dokonalý. Byla to vytríbená jednoduchost, jemný batist vypasovaný stuhou těsně pod jejím oblým poprsím, aby pak v záhybech padal až k lemu kolem jejích kotníků.

Judith se prohlédla v zrcadle a v tu chvíli byla ráda, že se nenechala švadlenou přesvědčit, aby si tam nechala našít nadýchané rukávy. Takhle ty šaty působily daleko střídměji a jen zlehka se nabíraly v ramenou nad látkou, která těsně obepínala její paže až k zápěstím.

Trochu se usmála. Alespoň projednou byla oblečena podle poslední módy, ačkoliv ty šaty se vcelku hodily i do domácnosti. Vyšla z pokoje a zamířila ke schodišti, ale dříve než stačila sejít dolů, vklouzla jí do dlaně malá ručka.

Judith se naoko vyděsila. „Tedy, Crispine, tys mě ale vylekal! Už jsem si myslela, že mě přepadla nějaká strašná příšera...“

Nato se ozvala salva zvonivého smíchu od Sebastianova nejmladšího syna.

„Nemyslela!“ vyhrkl vyčítavě. „Vědělas, že jsem to já.“

„Jak bych mohla? Vždyť jsem tě neviděla. Přikradl ses ke mně jako Indián a já vůbec nic neslyšela.“

„Opravdu?“ Chlapec zvažněl. „Víš, já jsem to dlouho trénoval.“

Judith přikývla.

„To je vidět.“

„Přišel bych se na tebe podívat už dřív,“ pokračoval chlapec. „Ale maminka řekla, že tě nemám rušit. Dneska ráno jsme byli hodně potichu. Neslyšelas nás vstávat, že ne?“

„Ani trošičku!“ ujistila ho.

„Tak to je dobře.“ Crispin si očividně vydechl. „Chtěl jsem se tě zeptat... půjdeš se s námi podívat na ty voskový figuríny?“

„Dnes ne, drahoušku. Půjdou s vámi Dan s tatínkem a já zůstanu u maminky...“

Crispin se posadil na horní schod. „Doufal jsem, že půjdeš,“ prohlásil hloubavě. „Vždycky vykládáš ty nejkrásnější příběhy.“

„Víš co, tak si zkus zapamatovat všechno, co dnes uvidíš. Můžeš si to i zapsat, pokud bys to zapomněl. A pak mi o tom všem budeš vyprávět...“

Crispin se celý rozzářil a ruku v ruce pak sešli ze schodů, právě když se z knihovny vynořil Dan.

Při pohledu na Judith s dítětem se mu sevřelo srdce. Kdyby se s ní byl tehdy před lety oženil, měla by teď své vlastní syny a dcery. Děti ji zbožňovaly a ona si s nimi také rozuměla, protože se bez problémů dokázala vžít do jejich světa.

Dal si však dobrý pozor, aby své pocity neprozradil. Pozdravil ji a zdvořile se optal, jak si odpočinula.

„Moc dobře, Dane, děkuju.“ Zdálo se, že její zářivý úsměv Dana ani v nejmenším neobměkčil. „Jsi přichystaný na dnešní výlet?“

„Museli jsme změnit plány,“ odpověděl stručně. „Prudence se dnes necítí nejlíp. Sebastian nechal poslat pro doktora. Přirozeně chce počkat na to, co mu řekne...“

„Takže my se nepůjdeme podívat na voskové sochy?“ Crispinovi se roztřásl spodní ret.

„Jistěže půjdete, chlapče!“ Sebastian k nim dorazil několika rychlými kroky, zvedl syna do náručí a prudce ho vyhodil do výšky. „Právě jsem chtěl poprosit Judith, aby šla s vámi. Co ty na to?“

Crispin zavýskl nadšením. „To je paráda!“ vykřikl. Hned nato se rychle rozběhl, jak jen mu to jeho krátké nožky dovolovaly, aby tu radostnou zprávu doručil svým bratrům.

„Zaprodán svou vlastní krví!“ podotkl Sebastian naoko zdrceně. „Vidíš, co máš všechno na svědomí?“

Když se Judith usmála, Sebastian zvažněl. „Vadilo by ti jít s nimi do toho muzea?“ zeptal se. „Mohl bych s Danem poslat jejich učitelku nebo někoho ze služebnictva, ale to by nebylo ono... nejspíš by to bylo spíš vyučování než výlet.“

„A ty si myslíš, že se mnou to bude jiné?“ zeptala se škádlivě. „Můj drahý Sebastiane, mám v úmyslu ti sem vrátit jednoho vytříbeného džentlmena a tři způsobné chlapce, kteří budou zahlceni zbytečnými informacemi.“

„Ty jsi ale zlatíčko!“ Sebastian jí vděčně stiskl ruku.

„Pověz mi o Prudenci,“ pokračovala. „Co se děje?“

„Zřejmě je to jen únava. Jak víš, včera trvala na tom, že počká na Dana. Pro všechny případy jsem poslal pro doktora.“ Svraštil čelo. „Připadá jí, že tohle těhotenství je jiné než ta předchozí... Věř mi, že tohle je rozhodně to poslední! Nechtěl bych tím znovu procházet a ona také ne.“

S těmito slovy se vzdálil.

Judith si uvědomila, že Dan vedle ní stojí jako zařezaný. Chápala jeho vnitřní muka. Prudence byla jeho prvním a největším přítelem.

„Neboj se!“ pronesla chlácholivě. „Musíme mít pochopení pro Sebastianovu přirozenou starost. Ale Prudence je silná na těle i na duchu. Zřejmě to nebude nic víc než pouhá únava, která souvisí s blížícím se porodem.“

„Snad máš pravdu.“ Stěží se přinutil k úsměvu. „Odpusť, ale nedokážu se zbavit svých obav.“

„Ale to je samozřejmé!“ V duchu přemítala, jak ho ještě utěšit, když se k nim přitíli chlapci plni dychtivého očekávání.

„Jste připravena, madam?“ zeptal se Thomas zdvořile.

„Dejte mi dvě minuty. Dlouho vás nezdržím.“

Dodržela slovo a celá výprava už za chvíli seděla v kočáře, který se kodrcavě rozjel po dlážděné cestě směrem k nábreží.

Madam Tussaudová osobně vítala všechny návštěvníky výstavy a Judith si ji se zájmem prohlížela.

Nemohla uvěřit, že tahle staromódně vyhlížející osoba ve vysokém ošumělém klobouku s našasenými bílým volánky, které jí lemovaly tvář, byla ve skutečnosti dravá obchodnice.

Libozvučnou angličtinou s milým přízvukem jim nabídla program a nechala je, aby se v klidu prošli mezi řadami jejích vystavených soch.

Na Judith to udělalo hluboký dojem. Figuríny působily tak skutečně, že byly téměř k nerozeznání od živých lidí, pokud by ovšem nebyly oblečeny do nádherných dobových kostýmů. Ty byly naprosto přesné až do nejmenších detailů a Judith se musela podívat nad tím, kolik času madam Tussaudová musela zasvětit svému velkolepému dílu. Musela to být velká milovnice historie.

Králové a královny jak Anglie, tak Francie byli modelováni s neuvěřitelnou přesností, spolu s dalšími význačnými osobnostmi obou zemí a chlapce záhy zaujali slavní vojevůdci.

„Koukni! Tady je generál Wolfe!“ Thomas stál před svým hrdinou s rozzářenýma očima. „Tatínek mi o něm hodně vyprávěl. Porazil Francouze v Kanadě, víš, na Abrahamových pláních.“

„Ale sám tam taky padl,“ zamumlal Henry.

„Stejně to bylo slavné vítězství,“ trval na svém jeho bratr. „Nebud' takový strašpytel. Vsadím se, že do strašidelné místnosti nestrčíš ani nos...“

Tenhle výrok nemohl zůstat bez odezvy a okamžitě byl vyvrácen.

„Jasně že tam půjdu a Crispin taky!“

„Já tedy rozhodně ne!“ prohlásila Judith pevně. „Doufala jsem, že Crispin tu zůstane se mnou. Schovávám si pro něj tu nejúžasnější historku, jakou znám.“

Obávala se, že výjevy z poprav by tomu malému chlapci mohly způsobit noční můry a byla v pokušení navrhnout, aby s ní zůstal i Henry, ale byla natolik prozíravá, že to neudělala. Moc dobře věděla o přirozené rivalitě mezi Henrym a jeho starším bratrem.

„Napřed si můžeme poslechnout ten příběh a pak teprve půjdeme dovnitř,“ navrhl Thomas nadšeně.

„Ne, tenhle je jenom pro Crispina.“ Vzala malého chlapce za ruku a povzbudivě ji stiskla. „Bude to takové naše tajemství.“

Tenhle příslib rozptýlil jeho pravděpodobné námitky, že by se měl odpojit od ostatních.

„To bude asi nejlepší,“ přitakal Thomas vlídně. „Dámy obvykle nelákají posmrtné masky nebo popravky hrdlořezů.“

„Upíre!“ Dan mu naznačil laškovný úder. „Jsem zvědav, jestli budeš tak statečný, až budeš uvnitř.“ Bez dalších okolků pak odvedl chlapce do strašidelné místnosti.

Judith se natáhla pro Crispina a posadila ho vedle krále Canutea.

„A teď bych chtěla vědět, co si o tom myslíš,“ řekla. „Tenhle král byl velmi moudrý, ale jeho dvořané se domnívali, že dokáže úplně všechno. Zavedl je tedy k pobřeží, aby jim dokázal, že se mýlí.“

„A jak?“

„Nechal je přenést trůn až k vodě. Pak usedl před hučícím mořem.“

„A co udělal pak?“

„Co myslíš?“ Judith vyskočila na nohy a velitelsky roztáhla ruce. „Poručil moři, aby ustoupilo...“

„Ale to bylo hloupé!“ namítl Crispin. „Pokud byl příliv, tak si musel namočit nohy.“

„To se také stalo, ale on věděl, že to tak bude. Jenom dokázal svým dvořanům, že nad přírodou nemá vůbec žádnou moc.“

„Nechal... nechal je setnout?“

„Ale ne! Byl to laskavý muž, který vládl Anglii dobře. Do historie se zapsal jako Canute Veliký.“

„Řeknu o něm tatínkovi. Znáš ještě podobné příběhy?“

„Znám jeden, který tě určitě rozesměje.“ Judith se rozhlédla kolem sebe, až uviděla postavu, kterou hledala. „Vidíš tamhle toho muže, co sedí u ohně? Co myslíš, že dělá?“

„Vaří?“

„Ne tak úplně. Byl to král, víš, ale jednou ho požádali, aby pohlídal koláče nad ohněm.“

„To králové nedělají!“

„Ale tenhle byl v přestrojení. Král Alfréd se totiž skrýval před svými nepřáteli. Pak začal přemýšlet jak je přelstít, a zapomněl na koláče. Když je spálil, stařena z chatrče se na něj velmi rozzlobila.“

„A co udělala?“ zeptal se Crispin rozzářeně.

„Myslím, že mu pěkně napráskala.“

„Za to ji přece musel nechat popravit, Judith.“

„Dobré nebe, zlato! Mám pocit, že jsi stejně krvelačný jako tvoji bratři. Kdybys byl král, chtěl bys snad vládnout armádě bezhlavých lidí?“

Tahle nesmyslná představa ho přiměla k smíchu a smál se, ještě když se jeho bratři vrátili z prohlídky.

Byli podivně zamlklí a Judith tázavě povytáhla obočí, když pohlédla na Dana. Usmál se a spiklenecky na ni mrknul.

„Myslím, že my už máme hrůz pro dnešek dost,“ prohlásil. „Je čas na legraci. Co byste říkali velké zmrzlině u Gunterových?“

Tenhle návrh se setkal s vlnou nadšení a společně s Judith pak nasměrovali své svěřence k východu. Když se ocitli zase na ulici, Judith si všimla staršího páru, který se na ně mile usmíval.

„To je ale rozkošný páreček!“ prohodila žena nahlas. „A na to, jak jsou mladí, mají už dost velké hochy.“

Judith zrudla, ale Dan se na ni usmál.

„Nic si z toho nedělej!“ zašeptal. „Vlastně řekla, že jsi moc mladá na to, aby z tebe byla zasloužilá matka.“

„Ano, já vím. Já jen, že... asi je snadné se takhle zmýlit. Už nejsem zrovna nejmladší.“

„Ale rozhodně nejsi ani nad hrobem, Judith. Prudence není o moc starší než ty a řekla bys, že by se měla připravit na poslední pomazání?“

„Jistěže ne!“ odsekla zostra. Ještě štěstí že její rozpaky přisuzoval mylnému názoru té ženy na její věk. Na tom jí totiž vůbec nesešlo. Zaskočilo ji, že je někdo mohl považovat za manžele.

Pokradmu na něj pohlédla, ale jeho výraz neprozrazoval, že by si myslel totéž. S úsměvem vysadil chlapce jednoho po druhém do kočáru.

Zmrzlina, kterou si objednali u Gunterových, zmizela s neuvěřitelnou rychlostí, ale když se Dan chystal objednat další, Judith do něj šťouchla.

„To už stačí!“ zašeptala. „Chlapci měli pro dnešek dost vzruchu. Dostaneme co proto, jestli je přivedeme domů se zkaženými žaludky.“

Rozesmál se. „Z vlastních zkušeností vím, že malí chlapci tyhle potíže nemívají.“

„Nebud' si tak jistý! Určitě by tě nepotěšilo, kdyby malý Crispin vyhodil obsah svého žaludku na tvé elegantní kalhoty.“

Dan se oťrásl.

„Máš pravdu, jako vždycky. Odvezme ty příšerky zpátky jejich milujícím rodičům. A to hned!“

Do Mount Street se vrátila unavená, ale šťastná skupinka výletníků.

Pak se Dan zamračil, neboť před domem zahlédl kočár.

„Brandon?“ zamumlal překvapeně. „Co ho jen přivádí do Mount Street takhle navečer?“ V mžiku stál na chodníku.

Judith ihned poznala, že si dělá starosti o Prudence. Přitížilo se jí snad? Pokud se sjížděli členové rodiny, tak se muselo něco dít. Se zatajeným dechem se nechala odvést do salonu.

Jediný pohled do Sebastianovy tváře ji však ujistil, že její obavy byly liché. Na návštěvu nepřišel hrabě Brandon, ale jeho manželka Amelia.

Sebastian s ní, jak bylo jeho zvykem, udržoval zdvořilou konverzaci, ale když do místnosti vešla Judith s Danem společně s chlapci, očividně se mu ulevilo.

„Amelie, myslím, že znáš slečnu Judith Avetonovou? Dane? Chlapci?“

Sebastian kývl na syny, a ti se poslušně rozeběhli k tetě a zdvořile se jí uklonili.

„Vidím, že rostou jako z vody! Ti jsou ale rozkošní! Za chvíli jich budeš mít celý tucet.“

Sebastian se k té poslední známce raději nevyjadřoval.

„Amelia se přišla optat, jak se daří Prudenci. A já jí mohl s potěšením oznámit, že doktor je s jejím stavem velmi spokojený.“

„Půjdu se za ní podívat.“ Hraběnka sebrala svůj šál a kabelku. „Taková chyba, nechat se držet v posteli obzvlášť v jejím stavu. Doufám, že se mi ji podaří přesvědčit, aby se vzchopila.“

„Ne, madam!“ Sebastianův hlas zazněl neobyčejně rázně. „Prudence má momentálně zakázané veškeré návštěvy. Rád jí vás pozdrav vyřídím.“

„To je od vás milé!“ Hraběnka ho probodla pohledem. „V tom případě by mě ale zajímalo, co tady dělá tato dáma. Měla jsem zato, že slečna Avetonová sem byla pozvána, aby dělala lady Wentworthové společnost.“

„Správně.“ Sebastian se tím vůbec nenechal vyvést z míry. „Přesně to Judith včera dělala a zítra v tom bude pokračovat. Pro dnešek byla natolik laskava, že vzala chlapce na výlet. Tolik mi tím pomohla!“

„Mohl jste s nimi poslat jejich učitelku nebo sluhu, pokud je tento... džentlmen nedokázal zvládnout sám.“

„To jsem mohl, ale neudělal jsem to. Slábne vám paměť, Amelie? Tohle je Dan, můj adoptovaný syn. Přece jste na něj nezapomněla?“

Amelia ošklivě zrudla. Bylo jí to hodně proti srsti, ale nakonec musela chtě nechtě přiznat barvu a nedbale kývla Danovi na pozdrav. Zato jeho poklona byla naprosto dokonalá.

Judith zachvátilo zděšení. Vůbec nepochybovala o pravém důvodu Ameliiny návštěvy. Jelikož bylo nemožné, aby paní Avetonová osobně navštívila Mount Street, zřejmě uprosila svou přítelkyni, aby se sem vypravila a vyzvěděla nějaké klepy.

Prudence s Amelií, nebyly zrovna přítelkyně. Pokud Judith věděla, tak se tu Amelia dosud nikdy neobjevila, aby se poptala, jak se Prudenci daří. Amelia tu byla na výzvědách a se vším, co zjistila, se jistě nejdřív rozeběhne za Judithinou macechou.

Jak ji muselo potěšit, když Judith dorazila domů s Danem. Byl to sice ten nejnevinnější výlet, ale Judith teď sžíraly výčitky svědomí a triumfální pohled v Ameliiných očích jí na klidu rozhodně nepřidal.

Zamumlala nejpříjemnější výmluvu, jaká ji napadla, a chystala se zmizet v hale, když vtom se otevřely dveře salonu.

„Slečna Granthamová!“ oznámil lokaj.

Ta dáma plula k Sebastianovi s veškerou důstojností svého pokročilého věku a svou přítomností okamžitě odsunula hraběnku Brandonovou do ústraní.

„Nuže, chlapče, jak se ti daří?“ Podala mu ruku, aby ji mohl políbit.

„Dobře, madam, děkuji za optání.“ Sebastian ji se zářivým úsměvem usadil do křesla. „Myslím, že se nemusím ptát, jak se máte vy. Vaše energie a elán nás všechny zahanbuje.“

„Už to není, co bývalo, ale ještě rok dva tu vydržím...“ Slečna Granthamová se uvelebila v křesle a rozhlédla se po místnosti.

„Ve vašem věku byste na sebe měla být opatrnější, madam,“ zamumlala Amelia jízlivě. „Donesly se mi nějaké fámy. Slyšela jsem, že se chystáte někam do Turecka. Prosím, řekněte, že to není pravda. To by bylo nanejvýš nerozumné.“

„Díky za radu, Amelie. Propříště, až mě bude zajímat tvůj názor, tak se na něj zeptám! Ne, nejsou to fámy. Odjíždím za týden.“

„Ale slečno Granthamová, vy si z nás jistě děláte blázný,“ zachichotala se Amelia. „Žertování je zdravé, ale nesmíte si přece utahovat ze svých přátel.“

„Já nikdy nežertuju a nevšimla jsem si, že bychom my dvě byly přítelkyně.“ Stará dáma sjela Amelii odměřeným pohledem. „Jistě, pro tebe by to nebylo. Ty bys takovou cestu nikdy nevydržela. Pěkně nám tloustneš, Amelie. Cpi se jako doteď, a za chvílku se nehneš ze židle.“

Judith za sebou zaslechla tlumené zakašlání a vrhla na Dana vyčítavý pohled. Cítila, že je nejvyšší čas nějak zasáhnout, jinak hrozilo, že se ta slovní přestřelka zvrhne v ošklivou scénu.

„Neřekneš slečně Granthamové a vaší tetě, jak se vám líbili voskové figuríny?“ obrátila se zoufale na Thomase. Přitom si všimla, že se chlapci sešikovali za otcovým křeslem. Byl to jejich obvyklý manévr, když k nim zavítala teta na návštěvu.

Slečna Granthamová si z toho nic nedělala a pokynula Thomasovi, aby k ní přistoupil.

„Pojď sem, chlapče,“ přikázala mu. „Takže voskové sochy? Co ses dnes dozvěděl nového?“ Řekla to přísným tónem, ale Thomasovi dodalo odvalu její spiklenecké mrknutí.

„Ty figuríny vypadaly jako živé, madam. Viděli jsme všechny krále a královny Anglie i Francie.“

„Vyjmenuj je!“

Thomas se poctivě pustil do odříkávání výčtu jmen a za to byl odměněn uznalým pokýváním hlavou.

„A co se ti líbilo ze všeho nejvíc?“

Thomas se podíval na Judith, a ta se na něj povzbudivě usmála.

„Šli jsme do strašidelné místnosti, madam. Viděli jsme Charlotteu Cordayovou, jak vraždí Marata v lázni.“ Jeho spokojený výraz vyvolal rozhořčenou reakci hraběnky.

„To je ohavné!“ vyštěkla. „Nechápu, Sebastiane, jak můžeš dopustit, aby se tvé děti dívaly na tak příšerné věci. Vždyť jim to může *zamotat* hlavu.“

„Crispin tam nebyl,“ dodala Judith rychle.

„Slečno Avetonová, vy mě také překvapujete, ačkoliv vaše nevlastní matka mě varovala, že jste poslední dobou nějaká nesvá. Co vás to napadlo chovat se takhle nezodpovědně? A to vůbec nemluvím o chování vašeho společníka. Někteří pánové prostě nemají ponětí o tom, co se sluší a patří.“

Judith si všimla, jak Sebastian zrudl. Věděla, že nemá ve zvyku urážet hosty pod svou vlastní střechou, ale nepochybovala, že je velmi rozčilený. Nadechl se, aby promluvil, ale dřív než to stačil udělat, vložila se do toho slečna Granthamová.

„Kecy!“ prohlásila nevybíravě. „Amelie, už mi dochází trpělivost s těmi tvými nesmysly. Ti chlapci měli lekci z dějepisu. Chceš je snad učit něco jiného než pravdu? Naše minulost nebyla vždycky procházka růžovým sadem, i když ty sama před tím schováváš hlavu do písku...“

To už bylo na její sokyni příliš. Amelia vstala, odměřeně se rozloučila s ostatními a vyšla ze salonu. Sebastian ji doprovodil ven ke kočáru.

„Ještě nikdy v životě mě nikdo takhle neurazil,“ zvolala skřehotavě. „Povím to Brandonovi. Nechápu, proč trpíte pod svou střechou tu urážlivou stařenu! Její věk ji zřejmě přivádí k přesvědčení, že může beztrestně překračovat únosnou hranici vkusu.“

Sebastian se na ni usmál. „Neměla jste jí udílet rady,“ podotkl smířlivě.

Amelia pohodila hlavou.

„Jenom jsem si dělala starosti o její bezpečí,“ odvětila. „Ale věřte mi, že už tu chybu nikdy nezopakují. Ta ženská patří do blázince.“

S tím nastoupila do kočáru, který se vzápětí prudce rozjel.

Když se pak Sebastian vrátil zpátky do salonu, slečna Granthamová ho přivítala s úsměvem na rtech.

„Je pryč?“ zvolala radostně. „Díkybohu! Tvářila se jako šťovík.“ Potom vrhla na svého hostitele mazaný pohled. „Doufám, že po mně nechceš, abych se jí omlouvala?“

„Madam, na to vás znám příliš dobře! Něco takového mě ani ve snu nenapadlo.“ Sebastian se s úlevou posadil vedle staré dámy a přátelsky ji poklepal po ruce. „Měl bych vás ale vyplísnit, vy nezbednice. Vůbec jste se nezměnila. Vsadím se, že jste z té neplechy měla nemístnou radost.“

Slečna Granthamová celá zářila. „To tedy ne. Tohle je jedna z předností pokročilého věku.“ Svým rošťáckým úsměvem mu připomněla pětileté děvčátko.

„Jednou narazíte na sobě rovného,“ varoval ji.

„Můj drahý hochu, ať je to kdokoliv, měl by si pospíšet, protože já nejsem nesmrtelná.“

„Znamená to snad, že se chystáte brzy umřít?“

Judith pobaveně sledovala, jak se všichni tři chlapci sešikovali kolem jejich návštěvy, v níž rychle rozpoznali spřízněnou duši, ačkoliv se od nich na první pohled tolik lišila. Byl to Henry, kdo se tak bezelstně zeptal, a jeho starší bratr ho za to dloubl do zad.

„Na to se nemáš ptát,“ zašeptal. „To se nesluší.“

„Nesmysl! To je naprosto přirozená otázka.“ Na té staré tváři, která ze všeho nejvíc připomínala vlašský ořech, se objevil laskavý úsměv. „Myslela jsem tím jen to, že nemůžu doufat ve věčný život. To je velká škoda! Život je tak zajímavý! Nemyslíš?“

„Ano, to je.“ Henry se na chvíli zamyslel. „Ty figuríny byly zajímavé, ale nelíbila se mi ta krev v Maratově vaně.“

„To nebyla krev... byla to barva,“ podotkl jeho starší bratr s opovržením. „Lízl jsem si!“

Tahle poznámka vyvolala mezi posluchači veselí a slečna Granthamová musela Sebastianovi pogratulovat.

„Vypadá to, že sis tu vychoval badatele. Výborně, Thomasi! Nikdy slepě nepřijímej, co ti kdo předloží. Vždycky se snaž přijít tomu sám na kloub.“

Zdalo se, že bude následovat zajímavá rozprava, dokud do toho Sebastian nezasáhl. „Myslím, že budu muset poslat své badatele do jídelny na večeři, madam.“ S úsměvem propustil chlapce z místnosti a Judith se s tichou omluvou vzdálila společně s nimi.

Dan se omluvil, že už musí jít, takže Sebastian se slečnou Granthamovou osaměli. Pohlédl na starou dámu s tázavým výrazem ve tváři.

„Ano, vím, že chcete vědět, proč jsem tady, pane! Přišla jsem rozluštit tu záhadu, kterou si tu všichni žárlivě střežíte pro sebe.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Sebastian na ni zůstal zírat. „Ty to víš?“

„Nevím nic, ale mám podezření, že se něco děje. Pro mě je tvář tvého bratra jak otevřená kniha. Perry nebyl nikdy moc dobrý v přetvářce, jak dobře víš.“ Sebastian se usmál, zatímco v duchu musel uznat pravdivost toho jadrného výroku.

„A pokud jde o Elizabeth... i ta se mi zdála nějak zadumaná. Drahý chlapče, co se děje? Jde o Prudence? Snažíte se před námi něco utajit?“

„Prudence je v pořádku, madam, ačkoliv se trochu přepíná. Teď musí hodně odpočívat, ale doktor je spokojený s tím, jak se to vyvíjí.“

„Moudrý muž! Jsem ráda, žeš dal na moji radu, když jsi ho najal. On alespoň nevěří na ty nesmysly, například že je třeba těhotné ženy vyhladovět a připravit je tak o veškerou sílu.“ Chystala se ho také ujistit, že její chráněncem má také ve zvyku umývat si před vyšetřením ruce a jeho naprosto výstředním zvykem je vyvarovat před zákrokem všechny nástroje. Nakonec si to však moudře rozmyslela. Teď nebyl nejvhodnější čas, aby Sebastianovi připomínala všechny možné komplikace spojené s porodem.

„Ano, madam, věřím, že je nejlepší v Londýně, a jsem vám vděčen, že jste nám ho doporučila.“ Sebastian se zamyslel a pak se pousmál. „A co vůbec říká na vaši dobrodružnou cestu do Turecka?“

„Ještě o tom neví,“ odvětila slečna Granthamová vítězoslavně. „Nebyla jsem u žádného doktora už celá léta a teď s tím nehodlám začínat.“

Sebastian potřásl hlavou a vrhl na ni naoko vyčítavý pohled. Pak se rozesmál. „Přes to, co jste řekla mým chlapcům, jsem přesvědčen, že *jste* nesmrtelná.“

„Neodbíhejte od tématu, pane. Ještě jste mi neodpověděl na otázku.“

„Něco se děje...“ připustil. „Prudence a Elizabeth si dělají starosti o Judith.“

„To děvče se má brzy vdávat, vid’? Slyšela jsem, že za nějakého elegantního pastora.“

„Ano, madam.“ Sebastian se zdráhal pokračovat.

„Nuže, svatba přece není nic tak strašného, ačkoliv někteří by se mnou jistě nesouhlasili. Já bych si ovšem pastora nikdy nevybrala.“

Jsou moc svatouškovští, vždycky se snaží k někomu vetřít...“ Odmlčela se. „V čem je tedy problém? Nelíbí se jim ten chlap? Já ho nikdy neviděla ani se mi o něm nic nedoneslo.“

Sebastian potlačil úsměv. Byly mu známy svérázné názory slečny Granthamové na víru. Bylo tedy velmi nepravděpodobné, že by někdy naslouchala nějakému pastrovi, i kdyby jeho kázání bylo sebeúchvatnější.

„Něco v tom smyslu,“ přitakal.

Pár bystrých starých očí se mu zahleděl do tváře. „Vy ale nejste muž, který by se nechal snadno ovlivnit ženskými vrtochy. Určitě je v tom víc, než tvrdíte.“

„Ano, madam. Rád bych k vám byl otevřenější, ale nebylo by to moudré. Mám tak málo informací...“

„Můžu v té věci něco podniknout?“

Sebastian potřásl hlavou. „Jediné, co se dá dělat, je vyčkávat.“

„To se mi nelíbí,“ prohlásila rezolutně. „Ale nebudu tě dále zatěžovat tím, že bych strkala nos do věcí, do kterých mi podle tebe nic není.“

Zvedl hlavu a tehdy zahlédl úzkost, která se jí zračila ve tváři. Impulzivně ji chytil za ruce.

„Nebojte se!“ řekl konejšivě. „Všechno bude v pořádku. Nemusíte se bát ani o Elizabeth, ani o nikoho z tohoto domu.“

Všiml si, že se jí třesou rty. Pak se narovнала a jako by celá pookřála.

„To doufám!“ řekla s přehnanou příkroostí. „A teď, pane, musím jít. Perry s Elizabeth mě sem dovezli a teď mě vezmou zpátky domů. Vyřídíš můj pozdrav Prudenci?“

„Nepůjdete se za ní podívat?“ navrhl. „Má vás tak ráda a mrzelo by ji, kdyby vás neviděla.“

„Lichotníku!“ slečna Granthamová se rozpakovala. „Nebude jí vadit, když se na chvílku zastavím?“

„Jistěže ne!“ Provedl ji halou a vystoupal s ní vzhůru po schodišti. Nabízel jí při tom rámě, aby se ho mohla podle potřeby přidržet.

Ale ona to nepotřebovala. Slečna Granthamová jedla střídmě a pevně věřila v účinnost chůze jako cvičení. V té malé houževnaté

postavičce se skrývala neuvěřitelná síla, takže bez problémů kráčela po jeho boku a ani jednou se nemusela zastavit, aby nabrala dech.

Prudence ji přivítala radostným výkřikem a hned ji přesvědčila, ať se k ní na chvilku posadí.

Po pěti minutách vyšla zpět na chodbu, kde se opět připojila k Sebastianovi.

„Tady se není čeho bát!“ prohlásila spokojeně. „Můžeš se klidně zaobírat tím svým záhadným tajemstvím.“ Začala si natahovat rukavice. „Sebastiane, dáš na sebe pozor?“

„Jistě, madam.“

„A dohlédni na Dana. Dost se za ty roky změnil.“

Sebastian se musel podívat nad její bystrostí. S Danem strávila jen pár chvil a sotva spolu prohodili slovo.

„Nechceš si hrát na Amora, že ne?“

Sebastian se zasmál. „Já nevypadám zrovna jako andělíček, madam. Podívejte se na mě. Vidíte nějaký luk a toulec s šípem?“ Sklonil se a políbil ji na vrásčitou tvář.

Odstrčila ho od sebe, ale bylo na ní vidět, že ji to potěšilo. Pak k nim dorazili Perry s Elizabeth.

„Tady jste, mí drazí! Pojd'te, musíme si pospíšet! Ještě si musím sbalit všechny své knihy a lejstra...“

Perry si z ní začal utahovat. „A nezapomeň na ostrý nůž, tetičko. Do měsíce budeš obědvat ve společnosti velbloudů a jaků.“

„Jaci? V Turecku? To mě podržte, ten chlapec je úplně ignorant. Jaci, můj drahý Perry, jsou k vidění leda tak v Tibetu.“ S tímto zdrcujícím prohlášením se slečna Granthamová nechala vyprovodit před dům.

Sebastian se vrátil nahoru, kde našel svou manželku, jak se zmítá v záchvatech smíchu.

„Ach drahý!“ zalapala po dechu. „Zdá se, že jsem přišla o všechny tu legraci. Judith mi právě líčí, jak dostala Amelia na pamětnou.“

„Ty jedna nezbednice!“ vydechl mile. „Kde je tvůj smysl pro křesťanskou dobročinnost?“

„Nic takového nepociťuju, pokud jde o Amelii. Drahá slečna Granthamová! Není to poklad?“

„Je to moudrá stará žena. A co víc, lásko, shledala, že vypadáš dobře. Nesmíš si to pokazit. Povečeříš dnes tady nahoře?“

„Jenom pokud mi budeš dělat společnost.“ Prudence k němu vzhledla s láskou v očích.

„Chceš, abych zanedbal své povinnosti hostitele?“

„Judith tě omluví. Vždycky si toho mají s Daném tolik co povídat. Jsou to blízcí přátelé, jako jsme před lety bývali my dva.“

Sebastian ji políbil do vlasů. Potom pohlédl na Judith. „Bude ti vadit, když tu zůstanu, drahoušku?“

„Vůbec ne!“ Nebyla to tak úplně pravda. Judith cítila mezi ní a Danem narůstající odtazítost. Byl to jen výplod její fantazie, anebo se jí skutečně odcizoval? Úporně se snažila přijít na to, v čem je problém.

Jejich výlet s chlapci byl nanejvýš příjemný. Nedokázala přijít na nic, čím by ho při té vycházce mohla popudit a co by mohlo zavdat příčinu k jeho podivnému chování.

Ted' na tom ale nezáleží, pomyslela si smutně. Hraběnka nebude ztrácet čas a za tepla poběží k pani Avetonové, aby jí všechno vyslepičila. A macecha ji pak jistě neprodleně povolá domů.

Jak se připravovala na večeři, hlavou jí táhly samé chmurné myšlenky.

Aby ji Bessie trochu pozvedla na duchu, rozprostřela před ní na postel světlounce růžové šaty z toho nejjemnějšího mušelínu.

„Bessie, já nejdu na ples,“ namítla Judith.

„To doufám, slečno. Jinak bych vám musela připravit ten žlutý brokát.“

„Dobré nebe, chceš říct, že jsi vzala i tuhle róbu?“

„Ne, nevzala!“ odvětila její komorná rázně. „Vzala jsem jen ty šaty, které se hodí na doma. A teď už, prosím, slečno, zanechte všech řečí, nebo nestihnete večeři.“

Judith se pak podvolila péči své komorné bez dalších námitek, až na to, že se ohradila proti návrhu, že jí Bessie vyčeše vlasy vysoko nahoru a kolem skrání jí nechá padat svůdné prstýnky kadeří.

„Víš, že je to mrhání časem, Bessie,“ zasmála se. „Stejně by mi to celé spadlo dřív, než bych dorazila do jídelny.“

„Tak dobrá, slečno. Aspoň že vám ta stuha ve vlasech ladí s šaty, a pokud mám mluvit za sebe, tak opravdu vypadáte jako obrázek.“

„Jenom mi motáš hlavu nesmysly,“ obvinila ji Judith temně. „Nepůjdu si dnes lehnout moc pozdě, ale nemusíš na mě čekat.“

„Jako by se stalo, slečno Judith.“ Bessie zakryla vítězný úsměv. Nic by ji nepřinutilo jít spát dříve než její paní. Kromě toho vkládala do nadcházející večere velké naděje a výraz v Judithině tváři jí prozradí, jak to šlo.

Judith objevila Dana, jak na ni čeká v salonu. Dveře byly mírně pootevřené a její hedvábné sandálky nebyly na koberci vůbec slyšet.

„Dane?“

Otočil se a oči mu na okamžik zazářily. Rychle se však vzpamatoval a nasadil neutrální výraz, ale i ten krátký záblesk stačil Judith na to, aby se jí rozbušilo srdce. Že by si to jen vysnila?

Věnoval jí přátelský úsměv.

„Judith, vypadáš dnes báječně. Myslel jsem, že tě naše procházka poněkud zmohla.“

„Vůbec ne!“ ohradila se. „Skvěle jsem se bavila. A jak se to líbilo chlapcům!“

„Možná bychom si to měli někdy zopakovat. Máš nějaký nápad? V parku bývají například vojenské přehlídky, vyhlídkové lety balónem, ohňostroje a Astleyovo královské divadlo pod širým nebem. To všechno by nepochybně dokázalo rozehrát srdce každého malého chlapce...“

„I mé, řekla bych.“

„Tím jsem si byl jistý,“ usmál se. „U Astleye můžeš zhlédnout skvělý kus s názvem *Nájezd Saracénů*, pokud ovšem nedáš přednost *Cestě ke svobodě*. Přiznej, že oba názvy znějí lákavě...“

Judith mu vrátila úsměv. „Chlapci se nemůžou dočkat, až se tam podívají. Už mi přesně vyličili manéž, ve které John Astley s manželkou předvádějí své jezdecké umění.“

„Možná by to mohla být chyba,“ zažertoval Dan. „Už vidím ty zlomené kosti, až se Thomas s Henrym vrátí do Cheshireu. Ještě štěstí, že tady nemají žádné poníky, jinak by po nás zřejmě vyžadovali totéž, co předvádějí akrobati.“

Po úderu gongu ji vzal za ruku a odvedl ji do jídelny. Sloužící odebrali dvě křídla stolu, aby vytvořili intimnější atmosféru, a světlo z jediného svícnu matně ozařovalo stříbrné přibory a starožitné sklo.

Judith vydechla údivem, když se rozhlédla kolem sebe. Dnes večer na ni ten příjemný, dřevem vykládaný pokoj působil jako přístav klidu a míru. Jenom jednou si dopřeje trochu pohody a bude si užívat toho kouzelného večera ve společnosti muže, kterého milovala.

Sebastianův kuchař byl mistr svého řemesla, ale Judith byla stále zasněná, takže vůbec nevnímala, co vlastně jí. Nimrala se v malém humrovi, nechala si naservírovat porci grilovaného kuřete, ale odmítla pečenou husu, talíř šunky s madeirskou omáčkou, libový kousek skopového i specialitu šéfa kuchyně: pečené jazyčky, jejichž příprava byla žárlivě strážěným tajemstvím.

„Má drahá Judith, tímhle nejspíš způsobíš, že si náš kuchařský mág sbalí věci a půjde o dům dál, když tak tvrdošíjně odmítáš všechny jeho výtvořky,“ ozval se Dan. „To, co jsi snědla, by nestačilo ani ptáčet.“

„Omlouvám se. Vůbec jsem nad tím nepřemýšlela.“ Judith posbírala své roztržštěné myšlenky. „Ten dezert vypadá výtečně, i to ovocné želé.“ Nandala si trochu od každého a doufala, že si tím usmíří kulinářského boha, který sídlil v přízemí.

Dan pokynul lokajovi, aby jí dolil číši vína.

„Ne, děkuji!“ Dlaní přikryla sklenku.

„Nesmysl, tohle ti udělá dobře! Říká se, že červené víno vyléčí každý neduh.“ Odsunul jí ruku a sledoval, jak do sklenky proudí rubínově červená tekutina.

Judith se zasmála. „Pokud to skončí ošklivou kocovinou, tak ne,“ namítla.

„Dvě sklenky ti neublíží.“

„Ale Dane, vždyť budu mlít páté přes deváté.“

„Aspoň nějaká změna. Dnes večer jsi toho zatím moc nenamluvila.“

„Opravdu? Odpusť mi. Nechtěla jsem ti být nudnou společnicí.“

„To nikdy nebudeš, má drahá přítelkyně, ale posledních deset minut jsi nepromluvila jediné slovo.“

„Promiň! Já jen... víš... užívala jsem si klidu téhle útulné místnosti.“

„Je pro tebe klid tak vzácný, má drahá?“

„Poslední dobou ano,“ přiznala. „Život doma není vždycky snadný.“

Narovnal se na židli a upřeně jí pohlédl do očí.

„To bych nazval umírněným prohlášením roku, Judith. Nedokážu si představit, jak jsi mohla s paní Avetonovou celá ta léta vydržet. Myslel jsem, že ses už dávno vdala. Nebyla jsi nikdy v pokušení to udělat?“

„Ne!“ odvětila stručně. „Jistě si chceš dát své oblíbené portské a doutník. Slíbila jsem Bessie, že se dnes dlouho nezdržím. Omluvíš mě, když tě teď nechám o samotě?“

„Ne, neomluví! To musíš pořád utíkat? Nechci žádné portské ani doutník. Co chci, je promluvit si s tebou. Přesuneme se do salonu?“

Judith pohlédla na stolníka a na netečné tváře lokajů. Odmítnutí by mohlo vést mezi služebnictvem k nemístným klepům. V tichosti tedy vyšla za Danem ze salonu.

„Zlobíš se na mě?“ prohodil přes rameno.

„Jistěže ne!“

Judith se cítila nesvá. Bylo od ní bláhové zmiňovat se o paní Avetonové. Tvář jí zahalily chmury. Do zítřka bude mít macecha podrobné zprávy o tom, jak se vypravila společně s Danem a Sebastianovými syny k madam Tussaudové.

Pak Dan nechtěně umocnil její obavy.

„Pořád čekám na tvé rozhodnutí,“ prohlásil.

„A o čem?“

„O té další výpravě. Budou to Astleyovi, ohňostroj, anebo let balónem?“

Judith se dojetím stáhlo hrdlo. „Pochybuju, že tady budu tak dlouho,“ zašeptala přiškrceně.

„Proč bys nebyla? Myslel jsem, že ti ta dračice dovolila zdržet se tu několik dní.“

„To bylo ale předtím, než se dozvěděla, že ses vrátil.“

Ach Dane, copak to nechápeš? Hraběnka jí to všechno poví. A já se pak budu muset vrátit domů.“

„Mám pocit, že vůbec nepočítáš se Sebastianovou pomocí.“

„Ta na tom nic nezmění. Pokud bude macecha trvat na svém, tak proti tomu nikdo nic nezmůže. Kromě toho se už takhle cítím provinile...“ Po tváři se jí skutálela první velká slza.

„Prosím, ne!“

Ani jeden z nich se nepohnul, ale najednou byla v jeho náručí s tváří přitisknutou do jeho pláště. Přes jemnou látku cítila tlukot jeho srdce a v tu chvíli jí připadalo, jako by se její nejvroucnější přání mělo vyplnit. Teď ji ujistí, že se city k ní za ta léta nijak nezměnily a že ji stále miluje.

Pozvedla tvář a nastavila mu rty k polibku, který by dokázal vymazat všechna ta léta osamění a prázdnoty. V tom pohledu se zračilo celé její srdce, ale on se ani nepohnul, ani se nepokusil ochutnat její rozechvělé rty.

Něžně jí položil ruce na ramena a odtáhl ji od sebe.

„Nemůžu vidět, jak se trápíš,“ zamumlal. „Věř Sebastianovi, Judith! On nedovolí, abys odsud hned zase odešla.“

Nemohla by být víc zaražená, i kdyby ji uhodil. Vlastně by byla radši, kdyby to udělal. Úder by ji uvrhl do sladkého světa zapomnění, v němž by nepoznala muka, jaká zakoušela právě v tuto chvíli.

Vrhla se mu do náručí, a on ji odmítl. Její vášnivé objetí bylo tak vřelé, že přece musel poznat, že mu nabízí své srdce. On ho však odmítl a Judith se v tu chvíli zhroutil celý svět. Zesinala natolik, že jí pomohl k židli. Přitom jí uniklo, že Dan se také chvěje.

Jeho bolest byla nemenší než ta její. Nic v jeho dosavadním životě mu nepřineslo taková muka, jako tohle zapření jeho lásky k ní, ale neodvážil se to vyslovit. Její bezpečí pro něj muselo být vždy na prvním místě.

V tichosti nalil sklenku brandy. „Jsi rozrušená!“ zamumlal. „Měla bys to vypít.“

Odmítla to mávnutím ruky a nemotorně vstala. Dan jí podal ruku, aby se mohla opřít, ale prudce se odtáhla.

„Prosím... nedotýkej se mě!“ Přímo do srdce se mu zařízl ten pronikavý výkřik, ale Judith vyběhla z místnosti dřív, než na něj stačil zareagovat.

Chtěla utéct a někde se schovat, ale její nohy byly jako kámen. Jenom vyjít nahoru po schodech bylo jako chůze bažinou, která ji při každém kroku stahovala nazpět. Nakonec však přece jen dorazila do svého pokoje.

Když se otevřely dveře, Bessie dychtivě vyskočila ze židle. Pak ale zahlédla Judithin výraz.

„Co je, slečno? Co se vám stalo? Radši se tu posaďte. Vypadáte, jako byste zahlédla přízrak.“

Judith nepromluvila. Ona *opravdu* zahlédla přízrak, ale byl to přízrak minulosti, která se rozplynula a už se nikdy nevrátí. Sedla si na okraj postele a zahleděla se do prázdna. Teď už neměla v co doufat a před sebou viděla jen svou temnou budoucnost.

To bylo na Bessie příliš. Přitiskla si svou paní na hrud' a chlácholivě jí cosi broukala do ucha, jako by byla malé dítě.

„No tak, neberte si to tak!“ mumlala. „V noci všechno vypadá temnější, než to doopravdy je. Ráno vám bude lépe.“

Láska a soucit, které prýštily z jejího hlasu, byly na Judith příliš.

„Já to nesnesu!“ vykřikla srdceryvně. „Ach Bessie, kdybys tak věděla...“

Bessie se prozřetelně nevyptávala. Nebylo třeba. Něco se přihodilo mezi její mladou paní a mužem, kterého milovala, ale ona to nemohla nijak napravit. Jediné, co mohla dělat, bylo nabídnout slečně Judith útěchu.

„Pojďte, uložíím vás do postele,“ zamumlala. „Potom si vypijete šálek horkého mléka s medem, aby se vám lépe usínalo.“ Pomohla Judith na nohy a začala ji odstrojovat. Potom posadila tu odevzdanou postavu do křesla a začala jí rozčesávat vlasy.

Ty pomalé, vláčné tahy byly uklidňující a Judith slastně přivřela oči. Pak Bessie odložila hřeben a začala krouživými pohyby prstů mnout Judithiny spánky. Byl to její osvědčený lék na bolavou hlavu.

„Lepší?“ zeptala se po chvíli.

Judith přikývla.

„Tak a teď si vypijte horké mléko a neopovažujte se vstávat hned brzy ráno. Žijete v neustálém napětí, slečno Judith, a takhle to nejde dál. Jestli v tom budete pokračovat, tak jistě brzo onemocníte a kde budete pak?“

„V posteli, předpokládám.“ Judith se zmohla na žert a chabý úsměv.

„Tohle není legrace!“ naléhala Bessie. „Nechcete přece přidělovat starosti paní Wentworthové. Myslela jsem, že jste ji přijela rozveselit. A to se vám nepodaří, když tu budete chodit jak Sarah Siddonsová...!“ Judith ji chytila za ruku a laskavě jí pohlédla do očí. „Nezlob se,“ řekla prosebně. „Nebudu se chovat jako nějaká královna z tragédie.“

Bessieina tvář zjihla.

„Já vím, slečno. Vždyť vy jste statečná. Já jen že... no, radši už nebudu nic říkat.“ Sfoukla svíčky a potichu se vykradla z pokoje, zatímco její paní zůstala tupě zírat do tmy, dokud ji nepřemohla únava a citové vyčerpání toho rušeného dne a neponořila se do hlubokého spánku.

Dole v salonu seděl Dan před dohasínajícím krbem. Odmítl lokajovu nabídku, že rozdmýchá oheň anebo vymění svíčky, které teď skomíraly v držácích.

Přítomí dobře odráželo jeho náladu. Judithina bolest jím hluboce otřásla, až do hloubi duše, a jeho sebezapření dosáhlo své krajní meze. Nic na světě nestálo za tuhle trýzeň. Jeho žárlivě strážená hrdost se mu najednou zdála být úplně zbytečná. Teď se proklínal za to, že se zachoval jako sobecký ješita. Judith nezáleželo na jejím bohatství a on teď věděl, že ho stále miluje. Bylo správné dopustit, aby jim jeho zatvrzelé zásady bránily ve štěstí? Najednou mu to všechno připadalo naprosto malicherné.

Nakonec tedy dospěl k rozhodnutí. Zítra požádá Sebastiana, aby ho zprostil jeho slibu. Pokud se s Judith rychle vezmou, tak už jí nebude hrozit žádné nebezpečí.

Odřízl špičku doutníku. Zvykl si kouřit stočené tabákové listy, když pobýval v Západní Indii, a dával tomu přednost před módním šňupáním.

Najednou se jeho chmurné myšlenky rozplynuly. Byl hlupák, že ho tak zřejmé řešení nenapadlo dříve. Zbavený vyhlídky na Judithino dědictví se ten hrabivý pastor bude muset poohlédnout jinde.

A co jeho pověst? Ať si ho londýnská smetánka klidně obviní z toho, že si ji vzal pro peníze. Za pár dnů se na to beztak zapomene a všichni se na něj nebudou dívat o nic hůř než na kteréhokoliv jiného muže, který se kdy ocitl v podobné situaci. Nebyly snad námluvy hlavním tématem nadcházejícího léta?

Byla to jen jeho hrdost, která mu dosud bránila ten krok podniknout. Ale teď bylo načase, aby se spíše než na sebe zaměřil na Judith. Nikdo z nich příliš nedal na veřejné mínění a on už časem najde způsob, jak uplatnit svůj talent.

Ponořen v myšlenkách bloumal halou. Zítra se zeptá Sebastiana, jak získat zvláštní povolení. Ale stále mu hlavou vrtaly pochybnosti. Podaří se mu Judith přesvědčit, aby si ho vzala? A i kdyby, bude souhlasit s tak překotnou svatbou? Mohla celou tu tajnůstkářskou záležitost odmítnout, ale on už se neodvažoval dále vyčkávat. Sebastian ho varoval před tím, co by se mohlo stát, pokud by se Judith pokusila zrušit zasnoubení s Charlesem Truscottem.

Vtom si všiml proužku světla, který dopadal do haly skrz pootevřené dveře do knihovny. Sebastian zřejmě četl dlouho do noci. Letmo zaklepal a vešel dovnitř.

Hned se však zarazil. Sebastian nebyl sám. Naproti němu seděl urostlý, podsaditý muž, který byl jistě tím záhadným zvědem.

Muž kývl Danovi na pozdrav a rázem zmlkl.

„To je v pořádku, Babbe. Klidně můžeš pokračovat. Před svým adoptovaným synem nemám žádné tajemství.“ Sebastian pokynul Danovi, aby se posadil.

„Tedy, můj pane, jak jsem říkal... náš člověk zase něco chystá. Dnes se vrátil do chudinské čtvrti a celý den popíjel v krčmě s Margravem.“

„Takže ti dva jsou přátelé?“ Sebastian se zamračil. „Vypadá to tak. Ty další tři jsem dnes vůbec nezahlédl.“

„Podařilo se ti proniknout k němu dost blízko, abys slyšel, o čem hovoří?“

„Ne, můj pane. Margrave mě zná a je ostražitý jako rys. Myslel jsem, že nechcete, aby pojal sebemenší podezření, a tak jsem se radši držel stranou.“

„Ale musel sis přece udělat nějaký názor. Hádali se?“

„Byli jedna ruka! Smáli se a žertovali nejmíň tři hodiny... Pak Truscott odešel. Sledoval jsem ho do Seven Dials. Nejspíš se tam jako obvykle zdrží přes noc, a tak jsem přišel za vámi.“

„Velmi dobře! Zítřka ho musíš zase sledovat. Potřebuješ víc lidí?“

„Zatím ne, pane. Dám vám vědět. A teď už radši půjdu, zítřka ráno se musím dát zase do práce.“

Dan počkal, až se za ním zavřou dveře.

„Co se děje, Sebastiane?“

„Nevím, ale nelíbí se mi to...“

„Ani mně. Tohle nikam nevede. Postupuje to moc pomalu. Judith si toho darebáka vezme dřív, než zjistíme, co za tím vězí.“

„Drahý hochu, já radím, abychom byli trpěliví. Počkejme ještě den dva...“

„Já nemůžu!“ prohlásil Dan rázně. „Už jsem se rozhodl. Nechápu, že mě to nenapadlo dřív. Pokud si vezmu Judith teď hned... zítřka... tak bude v bezpečí.“

Sebastian potřásl hlavou. „To není řešení, Dane. Varoval jsem tě před nebezpečím, které jí hrozí. Co kdyby něco selhalo?“

„Jak by mohlo? Nemusíme o tom nikomu říkat a za hodinku můžeme být svoji. Nevíš, jak bych mohl získat povolení k sňatku?“

„To by asi bylo to nejmenší,“ podotkl Sebastian zamyšleně. „Mluvil jsi o tomhle plánu s Judith?“

Dan zrudl. „Ne, nemluvil, ale... no... nemyslím si, že bych jí byl lhostejný. Nejdřív mě to napadlo, když přistoupila na Truscottovu nabídku, ale teď jsem si jistý, že se mezi námi za ta léta nic nezměnilo.“

„Možná máš pravdu, ale jak jí vysvětlíš ten neobvyklý spěch?“

„Povím jí o Truscottovi pravdu.“

„A bude ti věřit? Nemáš pro svá podezření přece žádný důkaz.“

„Záleží na tom?“ zvolal Dan netrpělivě. „Jestli mě opravdu miluje, pak přistoupí i na to, že si mě vezme, kdekoliv a jakkoliv.“

„Byl bych rád, kdyby sis to ještě promyslel.“ Sebastian vstal z křesla a začal přecházet po místnosti. „Jsi si úplně jistý, že právě tohle chceš? Pořád je tu ještě ta záležitost s jejím dědictvím...“

Dan zrudl. „Uhodl jsi, že právě v tomhle je problém? Nikdy jsme o tom spolu nemluvili.“

„Nebylo třeba. Znáám tě dobře, chlapče. Dokážeš překousnout skutečnost, že budeš finančně závislý na své ženě?“ Jeho slova byla velmi krutá, ale Sebastian se zoufale snažil za každou cenu zabránit Danovu plánu, který považoval za holé šílenství.

Dan zrudl ještě o něco víc. „To je rána pod pás,“ odvětil důstojně. „Pokud to musíš vědět, stydím se za svou hrdost. Dopustil jsem, aby mezi námi vytvořila propast. Teď je pro mě na prvním místě především Judithino bezpečí.“

„Ale tohle není ten nejlepší způsob jak ho zajistit. Nejdřív se musíme postarat o Truscotta.“

„Na tohle já už moc nespolehám. Sebastiane, mrzí mě, že se neshodneme, ale já už se opravdu rozhodl.“

„Tak tedy dobrá. Biskup Henderson ti dá požehnání. Napíšu ti jeho adresu.“ Naškrábal pár řádek na kousek papíru. „A teď, pokud mě omluvíš, se půjdu podívat za Prudenci.“

„Neřekneš jí o tom?“ V Danově tváři se najednou objevil úzkostný výraz.

„Jistěže ne, a ani ty se o tom před ní nezmíníš! Jediná rada, kterou ti teď dám, je, aby sis tu věc nechal pro sebe.“ Sebastian s vážným výrazem vyšel z knihovny.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Dan byl druhý den na nohou už od časného rána, ale získat povolení nebylo tak snadné, jak si původně myslel.

Biskup nepřijímal návštěvy před ranní bohoslužbou a po ní měl spoustu schůzek. Den už hodně pokročil, než byl Dan konečně pozván dál.

Další hodinu pak strávil tím, že musel obšírně odpovídat na spoustu otázek, proč přišel s tak neobvyklou žádostí. Biskup si stál neochvějně na svém, že nevydá svolení k sňatku, aby tím napomohl únosu nevěsty.

„Ne, velebnosti. Nic takového v tom není, ujišťuji vás. Jde jen o to, že... ta záležitost velmi spěchá.“

Biskup Henderson pohlédl do Danovy zkroušené tváře a povzdychl si. Už dávno se přestal podívat spleťtým životním situacím, do nichž se mladí lidé tak často dostávali. Nakonec sáhl do zásuvky a vytáhl odtud formulář.

„Můžu vám říct, pane, že pokud byste nebyl spřízněn s lordem Wentworthem, vůbec bych se nerozpakoval vaši žádost odmítnout. Ví jeho lordstvo o vašem úmyslu?“

„Ano, velebnosti. Mluvil jsem s ním o tom včera večer. Právě on mi doporučil, abych zašel za vámi.“

Tohle rozptýlilo všechny další případné námitky a za chvíli už Dan spěchal zpět do Mount Street s cennou listinou v kapse.

K jeho velkému zklamání se mu však po zbytek dne nepodařilo promluvit s Judith mezi čtyřma očima.

Perry s Elizabeth ten den večereli doma a Prudence, která hodně pookřála, se rozhodla sejít dolů, aby se najedla s ostatními.

Dan zoufale pohlédl na Sebastiana, ale jeho dobromyslná tvář mu nic neprozradila. Sebastian se vůbec nezeptal na úspěch jeho mise a Judith se tvrdošíjně snažila, aby s ním ani na okamžik nezůstala o samotě.

Když se dámy odebraly do salonu, Dan se nemohl dočkat, až se k nim připojí. Povolení ho páliho v kapse jako kus žhavého železa a svých společníků u stolu si všiml jen poskrovnu. Ten večer toho moc nepojedl.

Perry mu přisunul sklenku portského, ale Dan ji odložil stranou.

„Trápí tě něco, Dane? Dobré nebe, člověče, když ty ztratíš chuť k jídlu, tak to musí být něco vážného. Tys byl vždycky vyhlášený jedlík...“ Perry se na něj zazubil.

Dokonce i Sebastian se usmál.

„Letos je ještě moc brzy na malinový koláč, ale když jsem Dana potkal poprvé, podezíral jsem ho, že má díru v žaludku. První den, kdy jsme byli spolu, dokázal spořádat dva ohromné koláče a vůbec nevypadal, že by ho to mělo zasytit.“

Dan na ty žertíky odpověděl zdráhavým úsměvem, ale nedokázal přitom zastříti svou netrpělivost nad zvykem pánského osazenstva domu, zdržet se po večeři nějaký čas v jídelně.

„Musíš na něj dohlédnout, Sebe,“ zamumlal Perry prohnane. „Náš Dan se teď nějak nemůže odtrhnout od dam.“

Kalich Danovy trpělivosti téměř přetékal a už byl v pokušení odseknout nějakou jadrnou poznámkou, ale Sebastianův pohled ho zarazil.

„Dan je v pořádku,“ zamumlal lord Wentworth. „Asi bychom se měli připojit k dámám. Připozdívá se a Prudence by se neměla přepínat.“

Dan mu věnoval vděčný pohled, ale jeho optimismus netrval dlouho. Když se Prudence rozhodla jít na kutě, Judith šla s ní. Takže on pak strávil další bezesnou noc, během níž uvažoval, jak by se jí mohl přiblížit, aby ji mohl obeznámit se svými plány.

Příští den to však vypadalo, jako by se proti němu všechno spiklo. Slavily se Henryho narozeniny a on mu slíbil jako dárek šlapací kolo. Tenhle zajímavý stroj sestával ze dvou kol a sedlem mezi nimi. Celé se to pohánělo šlapáním, a když jezdec dosáhl potřebné rychlosti, přestal a nechal se bez námahy unášet vpřed.

Prudence nejdřív namítala, že Henry je příliš malý, aby dokázal sám ovládat tak nebezpečný vehikl, ale byla přehlušena chórem mužských hlasů. Dan s Perrym tedy vzali chlapce a vydali se shánět vytoužený dárek.

Oslava pak pokračovala návštěvou nové mincovny, která se pyšnila plynovými lampami a úžasnou sbírkou modelů parních strojů. Dokonce se mohli podívat na ražení mincí, ale když se konečně vrátili do Mount Street, tak už byl večer.

Zahrnut nadšenými díky chlapců se Dan odebral nahoru do pokoje, aby se tam převlékl k večeři.

Už nemohl čekat. Přísahal si, že dnes večer s Judith stůj co stůj promluví, i kdyby ji měl v přítomnosti ostatních požádat o rozhovor mezi čtyřma očima.

Nemohl se spoléhat, že Judith bude moct u Prudence zůstat o mnoho déle, ačkoliv její obavy, že bude muset po incidentu s hraběnkou hned druhý den domů, zůstaly neopodstatněné. Dan se nad tím zamyslel. Hraběnka už jistě informovala paní Avetonovou, že se vrátil a doprovází Judith po městě. Přišlo mu podezřelé, že jeho odvěká odpůrkyně byla najednou tak shovívavá.

To bylo samozřejmě daleko od pravdy. Paní Avetonová zuřila, ale měla na paměti Truscottovo přání, a proto Judith nepovolala nazpět.

Dan musel opět přetrpět to, co mu přišlo jako nekonečná večere. Statečně se přitom snažil zapojovat do živé konverzace u stolu, neboť si všiml, že i Judith se snaží hrát svou roli co nejlépe. Pobledlá, ale vyrovnaná věnovala většinu pozornosti dámám kolem stolu a tvrdošíjně se vyhýbala jeho pohledu.

Sebastian se nad ním nakonec slitoval. Když dámy odešly do salonu, se smíchem ukončil pánské večerní posezení u portského s tím, že mu za to Prudence včera řádně vyčinila.

Když pak vyšli z jídelny, odvedl si Dana stranou.

„Pořád si stojíš na svém?“ zamumlal.

Dan přikývl.

„V tom případě to radši neprotahuj. Dáš mi potom vědět, jak jsi pochodil.“ S těmito slovy pak odvedl své společníky do salonu.

Dan se už ani nepokoušel zastírat svou nedočkavost, když zamířil rovnou k Judith.

„Musím s tebou mluvit o samotě,“ zamumlal polohlasem.

Nejdříve to vypadalo, že ho neslyšela, ale Sebastian všechny odvedl na druhý konec pokoje, takže mohl svoji žádost zopakovat.

Judith se bolestně začervenala a zavrtěla hlavou. Potom se s tichou omluvou vzdálila.

„Judith, drahoušku, můžu tě o něco požádat? Prudence zapomněla nahoře v pokoji svou inhalační krabičku. Ty ji jistě snadno najdeš.“ Sebastian se navzdory ohromenému pohledu své ženy na Judith mile usmál.

Když Judith vyběhla z pokoje, nenápadně pokynul Danovi a obrátil se zpět k ostatním.

Dan nepotřeboval žádné další pobízení, rychle vyšel z pokoje a dostihl Judith pod schodištěm.

„Prosím, počkej! Nevyslechneš si, co ti chci říct?“ Vzal ji za ruku a pokusil se ji odvést zpět do jídelny.

Judith se od něj odtáhla. „Ne!“ zvolala zoufale. „Prosím, nech mě být!“

„Nenechám, dokud mě nevyslyšíš.“

„Tak tedy dobrá.“ Judith si všimla dveřníka, který stál v hale pod schodištěm. Tvářil se sice naprosto netečně, ale ona věděla, že by se jejich hádka nedůstojně přetřásala mezi služebnictvem jako další pikantní historka.

Měla na něj však pořádný vztek, a když za nimi zaklaply dveře, otočila se k němu s planoucím pohledem.

„Musíš mě takhle nevybíravě dostávat do řečí?“ otázala se chladně. „Myslím, že jsem ti to dala najevo dost jasně. Nechci tě poslouchat, Dane. Už mě unavuje neustále se něčeho obávat, být pronásledována a poslouchat něčí rady. Zdá se, že každý – až na mě – přesně ví, co je pro mě nejlepší.“

Dan se ji pokusil vzít za ruku, ale odtáhla se.

„Prosím, nezneužívej našeho přátelství. Pověz mi, co máš na srdci, a nech mě jít.“

„Neposadíš se?“ Dan jí přisunul židli, ale ona se k němu otočila zády.

„Moc mi to neusnadňuješ,“ zamumlal. „Chci tě požádat o ruku.“

Prudce se otočila a Dana v tu chvíli napadlo, že ji nikdy neviděl tak rozzuřenou.

„Jak se opovažuješ?“ vykřikla. „To se o mě ucházíš z lítosti?“

Tentokrát došla trpělivost Danovi.

„To o mně máš tak nízké mínění? Žádám tě o ruku, protože tě miluju.“

„To máš tedy velmi zvláštní způsob, jak to dát najevo. Nevěřím ti, že.“

„Musíš mi věřit!“ Vytáhl z kapsy povolení. „Judith, můžeme se vzít hned zítra, stačí, když řekneš ano.“

Zahleděla se na listinu.

„Zvláštní povolení? Překvapuješ mě! Proč ten spěch? Od té doby, co ses vrátil, jsem si nevšimla, že by se tvé city ke mně změnily.“

Dan zůstal stát jako zařezaný. Sebastianův předpoklad se do puntíku vyplnil. Bylo nemyslitelné pokoušet se vysvětlovat své pohnutky, a zároveň přitom neztratit naději na úspěch.

„Měl jsem pro to jisté důvody,“ podotkl nepřesvědčivě. „Chci říct, musel jsem brát v potaz tvé jmění.“

„Ale to já mám pořád.“

„A také jsem si nemohl být jistý, jestli ti na mně pořád záleží. Byla jsi zasnoubená s Truscottem.“

„Nezeptal ses mě na to,“ pronesla téměř neslyšně.

„Ptám se tě teď. Ach lásko, prosím, řekni, že si ho nevezmeš!“

„Tak to už stačí! Chceš dosáhnout svého jakýmikoliv prostředky. Tohle tě není hodné, Dane. Kdo jsi, že tu chceš soudit Charlese Truscotta? On alespoň nepředstírá vášeň, kterou ve skutečnosti necítí.“

„Takže si to nerozmyslíš?“ Dana její vztek zaskočil. Její tvář byla jako z kamene a další naléhání by všechno jenom zhoršilo. Učinil tedy poslední zoufalý pokus. „Mýlíš se, Judith. Miluju tě víc než vlastní život. Odsoudíš se k životu v utrpení tím, že si vezmeš toho mizeru?“

„Dost! Tohle už nechci poslouchat! Jak se opovažuješ hanobit muže, kterého si chci vzít? Charles je hodný a laskavý a já si ho chci vzít. A chci! A chci!“ Z očí jí vytryskly slzy a vyběhla z místnosti.

Dan se zhroutil do křesla. Připadalo mu, jako by se pod ním otevřela propast. Hrál svou roli až moc dobře. Judith nevěřila, že ji miluje, a teď už ji o tom nikdy nepřesvědčí. Myslela si o něm, že je chamtivý a záštiplný.

Kdyby jí tak mohl předložit nějaký důkaz Truscottova darebáctví. Ale on žádný neměl. V zoufalém vzteku proklel Truscotta, sebe, špeha a krutý osud, který ho na tolik let zavál mimo Anglii.

A teď navždy ztratil svou jedinou lásku. Ztěžka si povzdechl a zabořil tvář do dlaní.

Ani se nepohnul, když o chvíli později vešel do místnosti Sebastian. Dan ucítil na rameni jeho přátelský dotek.

„Nuže?“ zeptal se.

„Nechce mě. Nemůžu tomu uvěřit! Byl jsem si tak jistý, že mě stále miluje.“

„Nevzdávej to. Nikdy nesmíš ztrácet naději.“

„Já vím, žes mě varoval. Jenom jsem všechno ještě zhoršil. Řekla, že se o ni ucházím jen z lítosti... a z neopodstatněné averze k Truscottovi. Nechtěla o něm slyšet jediné křivé slovo. Jak jsem jí to měl říct? Ted' je odhodlanější než kdy předtím, že si ho vezme.“

„Však ještě není pod čepcem. Půjdeš ted' zpátky za dámami, Dane? Prudence se podívovala, kam ses vypařil.“

Dan zavrtěl hlavou. „Omluvíš mě nějak? Ted' se nedokážu podívat Judith do očí.“

„Judith si šla lehnout. Vymluvila se, že ji bolí hlava.“ Sebastian vstal a odvedl svého syna do salonu.

Judith nelhala. Ležela v posteli a masírovala si spánky konečky prstů v marné snaze utišit palčivou bolest hlavy.

Vzpomínka na Danovo neslýchané chování jí také rozhodně nepřidala. Před dvěma dny ji bezcitně odmítl. Odstrčil ji od sebe, když musel vidět, jak moc ho miluje. Dokonce se ji ani nepokusil políbit.

A ted' si zřejmě myslel, že mu padne do náručí jenom proto, že ji zachrání před manželstvím, se kterým *on* nesouhlasí.

Pohled na zvláštní povolení ji rozlítíl a znechutil. Nebyl žádný důvod pro takový nepatřičný spěch, kromě toho, že by zatoužil po jejím jmění. Jeho plán zaujmout admirála Nelsona svými návrhy zjevně nevyšel. Možná se tedy vzdal všech nadějí na vlastní úspěšnou kariéru.

Uvnitř věděla, že to není pravda. Danovi nikdy na penězích nezáleželo a odjakživa věřil ve své schopnosti.

Kdyby jí tak vyznal lásku, když se mu vrhla do náruče. Tehdy by mu to uvěřila, ale bolest z jeho odmítnutí byla stále příliš živá.

Tehdy neopětoval její cit, ačkoliv dnes večer se ji pokusil sám přesvědčit. Zavřela oči bolestí. Bylo to nejchladnější vyznání, jaké si

dokázala představit. Dan se ani nepokusil přivinout si ji na hrud' a umlčet všechny její námitky vroucným polibkem.

Místo toho se ji úporně snažil přesvědčit, že dělá chybu; snažil se zpochybnit její úsudek, když se chce provdat za Charlese Truscotta. A to už bylo příliš. Natáhla se pro zvonek a zazvonila na Bessie.

„Chci, abys mi zabalila všechny věci,“ nakázala jí.

„Teď, slečno Judith?“ Bessie se zatvářila překvapeně.

„Teď anebo hned ráno. Zítra odtud musím odjet.“

„Ale, slečno, já myslela, že se tu ještě pár dní zdržíte. Nebude to paní Wentworthové divné, když se takhle najednou vytratíte?“

„Nehádej se se mnou, Bessie! Paní Wentworthová se vůbec nebude divit, protože se mám za pár dní vdávat. Bude třeba zařídit ještě spoustu věcí.“

Bessie se ušklíbla.

„Tak já tedy zítra zabalím.“ Jak pomáhala své paní z vysvlékáním, dávala okázale najevo svůj nesouhlas, ale Judith její mumlání ignorovala.

Rozhodla se, že odjede, a své rozhodnutí nezmění. Prudence bude zklamaná, ale jistě to pochopí. Nakonec, tahle její návštěva měla být krátká. Judith jen doufala, že se jí podaří odtud zmizet, aniž by se musela loučit s Danem. Pokud by se jí to podařilo, tak se zřejmě stačí provdat dříve, než ho znovu uvidí, a tím by byla v bezpečí před dalším naléháním. Připadalo jí, že víc už by nesnesla.

Její přání bylo vyslyšeno. Sebastian předvídal, že bude chtít odjet, a vyslal Dana na jakousi schůzku. Zároveň nabádal Prudence, aby přijala Judithin případný odchod s klidem a vlídností.

Prudence ho poslechla, i když jí to bylo velmi proti mysli. Rozpráhla ruce a přivinula si svou přítelkyni na hrud'.

„Má drahá, tolik mě mrzí, že s tebou nebudu v tvůj velký den,“ vydechla. „Tak mě napadá... nechceš, aby tě Sebastian odvedl k oltáři? Paní Avetonová to prý naznačila jako možnost, když tě přijel vyzvednout.“

Judith zachvátila panika. Ta zmínka jí totiž připomněla, že datum svatby se neodvratně blíží. Vtom se Sebastian usmál a ona se rázem uklidnila.

„To bych byla ráda,“ řekla. „Jsi moc hodný. Nemám v rodině žádného muže.“

„Bude mi potěšením.“ Sebastian se uklonil, ačkoliv měl pocit, že ho ta slova zadusí. Stále doufal, že se jim Truscotta podaří odhalit. A dokud se to nestane, tak Judith musela být přesvědčena o jeho bezmezném podpoře. Nedokázal se zbavit neblahé předtuchy, ale nedal to na sobě nijak znát, když doprovázel Judith k rodinnému kočáru.

Když už ji kočár odvázel pryč, Judith ztěžka polkla. Loučení s přáteli nebylo snadné. Až je příště uvidí, tak bude manželkou Charlese Truscotta.

Tuhle skutečnost jí záhy připomněla samotná paní Avetonová. Judith byla ihned předvolána k paní domu, a ta ji nenechala na pochybách o tom, co si o jejím chování myslí.

„Že všech nejpodlejších, nejprolhanějších stvoření jsi ty ta nejhorší!“ křičela na ni macecha. „Myslela sis, že se nedozvím o tvém hanebném chování?“

„Hanebném chování, madam? O tom nic nevím.“

„Jak jinak bys to chtěla nazvat? Nehraj na mě neviňátko! Chceš popřít, že jsi strávila den o samotě s tím... tím žebrákem?“

„Nebyli jsme sami, madam. Měli jsme sebou tři děti... Krom toho, ještě nejsem vdaná.“

„A zřejmě ani nebudeš, pokud se o tomhle dozví pan Truscott. Co by tomu asi řekl, že si špitáš se svým bývalým milencem do ouška něžná slůvka v temných zákoutích úzkých uliček?“

„Musím jen doufat, madam, že by nebyl tak zabeďněný jako vy.“

„Ty drzý spratku! Jak se opovažuješ se mnou takhle mluvit?“ Tvář lady Avetonové nebezpečně potemněla, až jí na nose vyskákaly ošklivé černé pihy. „Když si pomyslí, co všechno mi dlužíš, vždyť jsem tě vychovala jako vlastní!“

Kalich Judithiny trpělivosti tou poslední větou definitivně přetekl. Narovнала se a s pohrdáním pohlédla na macechu.

„Nedlužím vám vůbec nic, madam, kromě pár upřímných slov. Po tom, co zemřel můj otec, tak jste se vynasnažila, abyste mi udělala ze života peklo. Nezapomněla jsem na nic z toho, co jsem si u vás musela vytrpět. Děkuji Bohu, že už je to skoro za mnou. Klidně

si řekněte panu Truscottovi, co chcete. Mně je to jedno. Ať už se za něj provdám, nebo ne, z tohoto domu rozhodně odejdu.“

Tehdy si paní Avetonová uvědomila, že tentokrát zašla příliš daleko.

„To... to nemůžeš udělat,“ hlesla nejistě.

„Proč ne? Teď už mám dost peněz, abych si mohla zařídit svůj vlastní život.“

Macecha se nevěřicně ušklíbla.

„Nesmysl! Mladé ženy nemůžou žít samotné. To by vyvolalo skandál!“

Judith se usmála, ale v jejích očích se nezračila žádná radost. „Myslíte, že já dám na klevety? Nemám vůbec strach z vašeho jedovatého jazyka. Skandály ubližují jen těm, kdo dají na veřejné mínění. Ale mně je to jedno.“

Ta slova nahnala paní Avetonové hrůzu. Její naděje na podíl z Judithina jmění se jí začínala rozplývat před očima. A co tomu řekne Truscott? Pokud by k sobě měla být upřímná, musela by si přiznat, že se ho trochu bojí.

„Tys mě nepochopila,“ řekla klidněji. „Měla jsem na mysli jen tvé budoucí štěstí.“

„A odkdy?“

Judith se obrátila na podpatku a odešla pryč.

Její nálada se naprosto změnila, najednou se cítila mnohem radostněji. Když se předtím maceše postavila, ta dračice najednou splaskla jako prasklý balónek. Možná že takhle to bylo se všemi tyrany. Judith se poprvé v životě cítila být svou paní. Tohle jí měla říct už dávno.

Bez ohledu na macešiny námitky se rozhodla obléct si k obědu ty nejdražší šaty ze své svatební výbavy a nenamítala nic proti tomu, když jí Bessie učesala vlasy podle poslední módy.

Nakonec to byla sama paní Avetonová, kdo složil poklonu jejímu vzhledu. Judith pokývla na srozuměnou, ale bylo jí do smíchu. Žádnou takovouhle chválu od své macechy nikdy neslyšela.

Dcery paní Avetonové zůstaly na svou matku ohromeně zírat, ale ona je příkře okřikla, aby pokračovaly v jídle, a pak se obrátila zpět k Judith.

„Máš nějaké zprávy o reverendu Truscottovi?“ zajímala se.

„Ne, madam. Ani sem neposlal žádný vzkaz?“

Paní Avetonová zavrtěla hlavou. Pak se přinutila k úsměvu. „Myslím, že si o něj nemusíme dělat starosti, Judith. U nemocných člověk nikdy neví, jak se jejich stav vyvine. Je od něj velmi záslužné, že nechce opustit svou nemocnou matku. V tuto chvíli by stejně nedokázal myslet na nic jiného než na ni.“

„A tak je to taky správné, madam. Nabídla jsem mu, že půjdu s ním, ale nechtěl o tom ani slyšet.“

Paní Avetonovou to nepřekvapilo. Vždy byla velmi nedůvěřivá, a proto nedůvěřovala ani svému komplicovi. Který hlupák by uvěřil jeho historce? Truscott nebyl člověk, který by ztrácel čas u lůžka nemocného.

Tahle historka o smrtelné nemoci jeho matky byla vylhaná od začátku do konce. Na to mu mohlo skočit jenom tak bezelstné stvoření, jako byla její nevlastní dcera. Truscott něco chystal a ona by moc ráda věděla, co to je. Ať už však podnikal cokoliv, tušila, že nechtěl, aby mu do toho někdo strkal nos. Jaká by to byla úleva, mít nad ním nějakou moc... vědět o něčem, co by ho přinutilo dodržet jeho část úmluvy.

Na to se ale nemohla příliš spoléhat. Pastor si vždycky dával dobrý pozor, aby jí neprozradil nic ze své minulosti. Ona se teď ale spíše zaobírala tím, co dělá právě teď.

Nedělala si však příliš velké starosti. Hrabivost reverenda Truscotta si s tou její vůbec nezahladila. Překvapil ji, když takhle krátce před svatbou zanechal svou nastávající samotnou, a dokonce s radostí přivítal Judithin odchod do Mount Street. Jistě k tomu však musel mít dobrý důvod. Charles Truscott nikdy nedělal zbrklá rozhodnutí.

Nemýlila se. Před třemi dny se pastor vrátil do domu v Seven Dials, aby pečlivě zvážil všechny možnosti, které se před ním otevíraly. Po nekonečných úvahách konečně dospěl k řešení svého problému.

Hlavní nebezpečí pro něj představoval Margrave. Ten padělatel stál za celým spiknutím proti němu. S tím se musel vypořádat ze všeho nejdřív. Stačilo useknout hlavu jedovatého hada, a zmítající se

tělo pak už nemohlo nikomu ublížit. Bez Margraveova vedení budou Nellie s ostatními jen neškodnou bandou žebráků. Pak už si s nimi bude moct dělat, co bude chtít.

A o tohle všechno se postará osobně. Jeho předchozí pokus zbavit se svých nepřátel ho přesvědčil o tom, že jediný, na koho se může spolehnout, je on sám.

Nejdřív se musel k Margraveovi přiblížit. Nebylo to snadné, protože ten chlap byl mazaný jak liška a stejně tak ostražitý.

Truscott ležel na posteli dlouhé hodiny, než konečně přišel na to nejlepší řešení. Pak se mu na rtech objevil zlověstný úsměv, když si vzpomněl na staré přísloví: „rozděl a panuj“. To byla vskutku znamenitá myšlenka. Okamžitě se jí začne řídit.

Rychle odhodil příkrývku a zavolal Nan, aby mu přinesla šaty.

Její zarudlé oči mu prozradily, že nedávno plakala. Minulou noc se k ní choval velmi krutě, ale přesto mu to nepřineslo žádnou rozkoš. Byla chladná jako kus dřeva.

Bože, už začínal mít po krk toho neustálého kňourání a nekonečného vyptávání po jejích bratrech. Musela zmizet. Postará se o to do konce týdne, ale teď musel vyřídit něco jiného.

Zahalil se do dlouhého pláště, hluboko do čela si narazil široký klobouk a takto zamaskován se vypravil do farnosti svátého Jiljí.

Dům jeho matky byl prázdný, ale on věděl, kde ji najde. Vešel do nejbližší krčmy, kde ji uviděl sedět v temném rohu, obklopenou kumpány. Jak předpokládal, byl mezi nimi i Margrave.

„To je ale nečekaná pocta, Charlie,“ přivítal ho padělatel se lstivým úsměvem na rtech.

„Slíbil jsem, že přijdu, nebo ne?“ Truscott vytáhl kožený váček a položil ho na stůl.

Nellieiny špinavé ruce se po něm okamžitě natáhly. Ale stařena vzápětí vyjekla bolestí, jak ji Margrave přetáhl holí přes prsty.

„Nebud' chamtivá, Nellie!“ napomenul ji vyčítavě. „Já se o to postarám.“

„Je toho dost pro všechny a tam, odkud to mám, je toho ještě mnohem víc,“ prohodil Truscott ledabyle.

„Dobře sis to promyslel, co?“ ušklíbl se padělatel. „Moc chytrý! Vždycky jsem věděl, že máš za ušima.“

„To ne. Jenom nemarním čas fňukáním nad tím, co už stejně nemůžu změnit.“

„Skvěle! Nellie, musím ti pográtulovat k zdravému rozumu tvého syna.“ Margrave vysypal obsah váčku na stůl. Potom našpulil rty a potřásl hlavou. „To je ale skromný příspěvek, řekl bych. Příště se musíš hodně polepšit.“

„Nejsem takový blázen, abych s sebou do těchhle končin nosil zlato. Jestli chcete víc, tak budete muset jít se mnou a přinést si ho.“

Margrave se mu vysmál. „Do Seven Dials? Charlie, máš mě za pitomce? To bych radši vstoupil do pekelné brány než do tvého domu.“

„To po tobě ani nechci. Beztak tam žádné peníze nejsou. Nejbezpečnější skrýš je přece kostel. Kromě toho tam každou neděli přibude hezká suma z milodarů.“

Margrave se uvelebil na židli a chvíli si Truscotta zadumaně prohlížel. Potom zavrtěl hlavou.

„Myslím že ne. Nevěřím ti, Charlie. Až doteď jsi dělal všechno pro to, abys nás udržel mimo svou farnost. Čemu vděčíme za tu náhlou zmrěnu?“

„Nechci vám dát úplně všechno,“ zvolal pastor netrpělivě. „Nellie se tam nemůže objevit, ale ty by ses mezi farníky hravě ztratil.“

„Díky! Jsem polichocen, ale nepřesvědčils mě. Bude lepší, když sem každý den přijdeš a přineseš, kolik uneseš.“

„To nepůjde. Příští týden se mám ženit. Už teď moje nepřítomnost budí nežádoucí pozornost nevěstiny macechy. Chcete, aby ten sňatek zkrachoval?“

Margrave se poprvé zatvářil poplašeně. „Drahý pane, doufám, že tohle nedopustíš. Ta dáma má být zdrojem našeho bohatství, není-liž pravda?“

„V tom případě mě dobře poslouvejte. Až do svatby se tu nemůžu objevit. A těžko říct, co bude potom. Tvrdíš, že tenhle obnos je skromný. Souhlasím. V tuhle chvíli můžu disponovat jen penězi, které mám ukryté v sakristii. Ty by vám vystačily na několik týdnů. Teprve po svatbě budou podepsány potřebné dokumenty a pak budu muset zřejmě ještě nějakou dobu čekat, než se stanu právoplatným vlastníkem manželčina věna.“

„Takže nám nabízíš své úspory? Drahý kamaráde, jsi tak štědrý, jen škoda, že se ti nedá věřit ani nos mezi očima. Takže se budeme muset připravit na čekání.“

„Jak chceš!“ Truscott vstal a chystal se k odchodu, když vtom se do toho vložila Nellie.

„Z tohohle nevyjdeme!“ zavrčela. Jediným rychlým pohybem rozhrnula mince po stole. „Nevěř mu, Dicku! Jak se jednou ožení, tak už ho nikdy neuvidíme.“

„To si nemyslím. Ale v jednom máš pravdu. Nemůžeme žít ze vzduchu. Tak tedy dobrá, pane, půjdu s vámi, ale varuju vás. Jsem ozbrojen.“

Truscott tu zjevnou výhrůžku přešel bez povšimnutí. Jeho plán vycházel dokonale, a nemusel tedy spěchat. Nechal svého společníka, aby se rozpovídal o příjemném jarním počasí, když kráčeli bok po boku, a dokonce se na něj usmál, když mu složil nečekanou poklonu.

„Takhle je to lepší,“ podotkl Margrave, když si pastor posunul klobouk na stranu. „Charlie, ty nejsi žádný hlupák. My dva bychom měli táhnout za jeden provaz.“

„Souhlasím. Škoda, že s sebou vláčíš ostatní. Když se to jmění rozdělí mezi tolik lidí, tak z něj moc nezbude.“

„To je přesně můj názor, ale v tuhle chvíli bohužel nemám na vybranou. Naše převaha nám skýtá jisté bezpečí, jak dobře víš.“

„Opatrný jako vždy?“ Truscott se pousmál. „Jenom jsem uvažoval, že bychom se spolu mohli dohodnout, jen ty a já. Mohl bys mi být užitečný. Jak jsem řekl, snadno bys zapadl mezi mé farníky...“

„Myslíš spojení? To by jistě stálo za úvahu. Nezastavíme se na chvíli v krčmě?“

Ted' už byli v bezpečné vzdálenosti od chudinské čtvrti, takže bez obav vstoupili do dveří nejbližšího hostince. Vyhnuli se hlučnému výčepu a prošli přímo do malého lokálu se začouzenými zdmi i okny, jimiž dovnitř dopadalo jen chabé světlo. Truscott se rozhlédl kolem sebe.

„Ty to tady znáš?“ zeptal se.

„Už jsem tu jednou byl. Žádné další otázky, rozumíš, a dávej si velký pozor, když se k nám někdo přiblíží. Přirozeně, těžko se dá poznat, kdo všechno sedí ve výčepu, ale tady by snad měl být klid.“

Truscott přikývl. Tohle klidné místo mu skvěle vyhovovalo, aby mohl Margraveovi předložit svůj návrh.

„Ten tvůj plán,“ pokračoval padělatel, „co z toho budu mít já?“

Truscott pečlivě vážil svá další slova. V žádném případě nesměl svou kořist vyplašit.

„Máš jistě užitečné dovednosti,“ řekl nakonec. „Je možné, že někdy v blízké budoucnosti bude třeba pozměnit jisté listiny v můj... náš prospěch.“

„To je pravda! A to by pro mě nebyl žádný problém.“

„Krom toho máš uhlažený projev. Proč to nevyužít? Spoustu bláhových dam, které navštěvují mé bohoslužby, přímo žadoní o to, aby je člověk voškubal.“ Schválně před svým kumpánem použil zlodějský slang. „Dokonce bychom z tebe mohli udělat kněze!“

„To ne! Tohle radši přenechám tobě. Tys vždycky dokázal sladce žvanit a mohlš dokonce udělat kariéru v divadle. Co se mě týká, má tvář je v určitých kruzích až příliš dobře známá. Já se budu radši držet stranou.“

„Jak si přeješ, ale má nabídka stále platí. Pracuj se mnou a já z tebe udělám boháče. Tak co tomu říkáš?“

„Promyslím to.“ To bylo nejdál, kam byl Margrave v tu chvíli ochoten zajít. „Je tu ale ještě jedna věc, která mi dělá starosti. Tys byl vždycky pěkně sobecký parchant, Charlie, který se nikdy nechtěl s nikým dělit. Tak proč ta náhlá změna?“

„Ale já se přece nezměnil, jenom nemůžu zavírat oči před zjevnými fakty. Řekněme, že tě radši chci mít na své straně, než abys mi šel po krku. Znáš to staré úsloví: ‚Když je nemůžeš porazit, spoj se s nimi‘?“

„Ty jsi zázrak, člověče... učiněný zázrak!“ Starší muž věnoval svému společníkovi obdivný pohled. „Je radost s tebou spolupracovat.“ Jediným douškem vyprázdnil svou sklenku. „A teď k těm penězům v kostele. Vyrazíme?“

„Dicku, musíš mi dát trochu času. Nebudu to zbytečně protahovat, ale jistě souhlasíš s tím, že musím svou dámu udržovat v

dobrém rozpoložení. Poslední dny jsem ji dost zanedbával. Radši se za ní zajdu podívat.“

Margrave na něj upřel podezíravý pohled. „Nesnaž se mě obalamutit. Varuju tě.“

„Ne, ne, nic takového! My dva se přece skvěle dohodli, nebo ne?“ Truscott obdařil svého kumpána povzbudivým úsměvem. „Co kdybys dnes večer zašel do kostela? Jestli se přijdeš podívat na večerní mši, tak pochopíš, o čem mluvím. Až uvidíš ty tučné slípky připravené k oškubání, tak už nebudeš váhat ani minutu.“

„A proč to musí být zrovna dnes večer?“ Margrave okamžitě pojal podezření.

„Kostel bude plný k prasknutí, takže si tě rozhodně nikdo nevšimne a já ti budu moci předat ty peníze. Jistě se nebudeš zlobit, když ti k tomu přidám ještě dnešní sbírku milodarů, že ne?“

Margraveovi se potýkala chamtivost s podezřením. A nakonec, přesně jak Truscott předvídal, na ten plán přistoupil, i když v něm přetrvávaly jisté pochybnosti.

„Žádný triky, jasný!“ Významně si poklepal na kapsu, v níž ho tížila nabitá pistole.

Truscott potřásl hlavou a nasadil smutný výraz.

„Musíš mně začít věřit. Myslíš, že bych tě napadl při mši přímo před svými farníky? Nemluvil jsi snad o tom, že mezi lidmi jsi v bezpečí? Myslel jsem, že ten návrh přivítáš.“

S těmito slovy se vzdálil. Byl velmi spokojen s výsledkem své rozmluvy s Margravem a část z toho, co říkal, byla dokonce pravda. Skutečně Judith zanedbával. Ted' už jistě přemýšlela, co se s ním asi stalo. Bylo načase zatahat za šňůrky a přitáhnout tu poslušnou loutku zpět k sobě.

Ted' už se neobával, že by se k ní přiblížil některý z jeho nepřátel. Margrave na to dohlédne. Musí se ihned vrátit domů. Paní Avetonová bude jistě spokojená, že bude moci poslat k Wentworthovým vzkaz tohoto znění.

Ke svému značnému údivu však zjistil, že Judith už se od svých přátel vrátila domu. Strachovala se snad, že by mohl zrušit svatbu? O tom pochyboval, ale na rtech se mu přesto objevil spokojený úsměv.

Rychle ho potlačil, když byl uveden do salonu, a okamžitě vycítil, že paní Avetonová není tak nabubřelá jako obvykle.

„Díkybohu že jste tady!“ zvolala rozrušeně. „Pane, to od vás bylo velmi neprozřetelné, že jste nás nechal tak dlouho o samotě.“

„Něco se děje?“

Odpověděl mu hořký smích. „To můžete posoudit sám. Judith se velmi změnila...“

„Jak to?“ Truscotta to vylekalo, ale navenek nehnul ani brvou.

„Je teď velmi troufalá a úplně ztratila smysl pro poslušnost. Nevím, jestli za to může vliv jejích přátel, anebo vidina dědictví, ale mluvila se mnou tak spatra! Musím přiznat, že mě její nestoudné chování naprosto zaskočilo.“

„Hádala jste se s ní?“ V jeho pohledu bylo něco, co ji přinutilo bezděky ucouvnout.

„Měla jsem důvod trochu jí vyčinit v jisté záležitosti,“ hájila se.

„Madam, jste hlupák! Nekladl jsem vám na srdce, abyste ji nechala v klidu? Kdy už konečně pochopíte, že ji musíte přenechat mně?“ Truscottova tvář zbrunátněla vzteky, zatímco postoupil o krok k ní.

„Já pro ni pošlu,“ navrhla chvatně. Rychle přešla na opačný konec pokoje a zatahala za šňůru se zvonkem.

„Už vám to nebudu znovu opakovat,“ zavrčel varovně. „Budete držet jazyk za zuby. Bůhví jaké jste svou prostořekostí napáchala škody!“

Jeho obavy se rozplynuly, když Judith vešla do místnosti a spěchala mu vstříc.

„Charlesi, máš nějaké zprávy? Jak je tvé mamince?“

„Nesu smutné noviny, lásko. Zesnula, běda, a teď už je u svého Stvořitele.“ Náhle se posadil a zakryl si tvář rukou.

„Ach drahý, je mi to tak líto. Aspoň jsi byl s ní. Musela to pro ni být velká útěcha, když tě měla u smrtelného lože...“ Položila svou malou ručku na jeho svěšená ramena.

Chytil ji a vtiskl jí na konečky prstů horký polibek.

„Jsi příliš dobrá, můj anděli! Teď už mám jenom tebe. Jsi všechno, co mi zůstalo.“ Truscott k ní pozvedl tvář nehledě na

ironický pohled paní Avetonové. „Musím být silný,“ zamumlal. „V nejbližších dnech je třeba zařídit spoustu věcí... pohřeb, chápeš.“

„Chtěl bys... přál by sis odložit naši svatbu? V období smutku se nesluší pořádat veselku.“

„Ach má nejdražší, jaké na mě bereš ohledy, ale já dal slib umírající. Bylo to nejvroucnější přání mé nebohé matky, aby naše svatba proběhla co nejdříve, přesně jak jsme plánovali. Už nic na světě nám ji nevrátí, ale ještě předtím, než naposledy zavřela oči, tak si přála, aby nic nestálo v cestě našemu společnému štěstí.“

„Takže delirium nakonec pominulo?“

„Aspoň se jí nakonec trochu vyčistila hlava a za to děkuju Bohu. Poznala mě, Judith, a dala nám požehnání.“ Truscott si setřel osamělou slzu, která mu skanula po skrání. „Nedopustíš, aby společenské konvence překazily přání umírající ženy, vid’?“

„Ne!“ hlesla tiše. „Bude to, jak jsi slíbil.“ Cítila se zahanbená, že uprostřed soucitu jí na okamžik poskočilo srdce radostí ve vidině možného odkladu sňatku. Za normálních okolností by následovalo minimálně roční období smutku, ale nic takového ji nečekalo.

Zahasila tu mihotavou jiskřičku naděje, která se jí zákeřně rozhořela v srdci. Bylo to od ní sobecké. Teď když ji Charles nejvíce potřeboval, myslela jen na sebe. Snad proto se odhodlala ke gestu, které u ní nebylo obvyklé, když ho vzala za ruce a vřele je stiskla v dlaních.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Truscott téměř omdlel úlevou. Položil se do své role natolik, že si vůbec neuvědomil možné následky svých smyšlených zpráv.

Ta hlupačka mohla zhatit všechny jeho plány svými předsudky o tom, co se patří. Kdyby to nechal na ní, nejspíš by se stáhla do ústraní nejméně na rok. A sebemenší odklad svatby by ho nepochybně zničil, protože Margrave by rozhodně nebyl ochoten čekat.

V krku mu vyschlo, a když se podíval na své ruce, všiml si, že se třesou. Naštěstí na tom nesešlo. Judith přisoudí jeho pobledlost a rozechvění přirozenému zármutku. Vyslal k paní Avetonové prosebný pohled o pomoc.

„Náš drahý Charles má pravdu,“ řekla pohotově. „Jeho synovské city jsou mu jenom ke cti.“

Chtělo se jí smát nahlas. Truscott si o sobě myslel, jak je mazaný, ale tentokrát to trochu přehnal. Sama se při jeho slovech zhrozila, ale on se z toho rychle vykroutil a obrátil celou situaci ve svůj prospěch. Musela obdivovat pohotovost, s jakou se dokázal zachránit, ale na oblibě mu to u ní rozhodně nepřidalo.

Ted' vrávoravě vstal a rychle se vzdálil. Čekala ho spousta práce, aby se důkladně připravil na Margraveovu návštěvu, ale po tom šoku se pořád nemohl vzpamatovat. Přinutil se trochu zpomalit a zhluboka se nadechl. Musí zachovat klid. Potřeboval chladnou hlavu, aby jeho plán s padělatelem vyšel.

Judith se vrátila do svého pokoje a usedla k psacímu stolu. Od svého návratu a ostré výměny názorů s paní Avetonovou jí připadalo, jako by do toho světa nějak nepatřila.

Jediná věc, která jí připadala skutečná, byla její kniha. Při psaní dokázala zapomenout na všechny smutné věci, které ji sužovaly. Ve svém neštěstí byla přesvědčena, že už nedokáže napsat jedinou řádku, ale opak byl pravdou. Zvykla si nechávat nedokončenou větu pokaždé, když svou práci na čas odložila. A to ji teď přinutilo pokračovat v psaní, až se najednou přistihla, že ze sebe chrlí jednu stránku za druhou.

Bessie ji sledovala se značnou skepsí. Děkala si o Judith velké starosti. Když byla její paní ponořena do práce, tak z ní vyzařovala vyrovnanost, ale když byla ve společnosti, v jejím chování se zračil zvláštní neklid.

Bessie se tiše vykradla z pokoje a na chodbě přistoupila k oknu, které směřovalo do ulice. Potom vytáhla kapesník a mávla na člověka, který stál naproti na chodníku. Ten muž se okamžitě otočil a rychle zmizel.

Následující den ve stejnou dobu se vrátila na své stanoviště. Tentokrát přede dveřmi čekal rodinný kočár. Bessie vyprovodila pohledem paní Avetonovou s dcerami, které po vzoru londýnské smetánky vyrážely o páté na projížďku do parku.

Bessie mírně pootevřela okno, když se kočár odkodrcal pryč. Potom kývla na muže, který postával opodál. Tiše seběhla po schodech a pustila ho dovnitř bočními dveřmi.

Pak mu s prstem na rtech pokynula, aby šel za ní nahoru po zadním schodišti.

Bessie to načasovala výtečně. Osvobození od vrtochů své rozmarné paní se všichni sloužící vytratili do ústraní. Předpokládala, že buď odpočívají, anebo hrají karty v pokoji pro služebnictvo, vděční za krátký odpočinek před rušnou večeří.

Zastavila se před Judithinými dveřmi a zaklepala na ně. Zevnitř se neozval ani hlásek. Bessie je pomalu otevřela, aby nezaskřípaly panty, a nechala Dana, aby sám vstoupil dovnitř.

Judith ani nezvedla hlavu. Teprve když k ní přistoupil a položil jí ruce na ramena, zjistila, kdo to je.

„Ty!“ vykřikla nevěřícně. „Copak ses pomátl? Co tu děláš a jak ses vůbec dostal dovnitř? Dveřník má příkaz nepouštět tě přes práh.“

„Judith, musel jsem tě vidět. Proč jsi utekla?“ Dan byl velmi bleďý, ale jeho modré oči si ji upřeně prohlížely.

„Musíš se na to ptát?“ pronesla chladně. „Radši bys měl jít, než tě tu nachytá macecha.“

„Nepůjdu dřív, dokud ti nepovím, co mám na srdci. Má drahá, snažil jsem se ti vyznat svou lásku. Proč mi nevěříš?“

„Já soudím podle činů, a ne podle slov, a nechci se o tom bavit. Půjdeš sám, anebo mám zavolat sloužící?“

Dan neustoupil ani o píd'. „Jenom pokud chceš, abych jim zpřelámal kosti. Judith, musíš mě vyslechnout, ve jménu našeho starého přátelství.“

„Až příliš se na to spoléháte, pane. A co si mám podle vás vyslechnout? Další tirádu o muži, za něhož se mám provdat?“

„Nemám v úmyslu mluvit o něm... chci mluvit jen o tobě.“

„A co je se mnou? Máš zvláštní představy o přátelství, Dane. Copak ti vůbec nezáleží na mém klidu? Nenechám si od tebe přidělovat další starosti. Bůhví, kolik toho musím snášet i bez tvého věčného obtěžování! Co mám udělat, abys to konečně pochopil?“

„To se ti nikdy nepodaří, Judith. Ty toho muže nemiluješ. Budeš mi lhát a řekneš, že to není pravda?“

„Láska, jak mi bylo řečeno, není nutný předpoklad pro manželství. Neříká se snad, že tyhle věci přijdou až časem?“

„Tomu nevěříš a já také ne.“

„Zajímalo by mě, proč se tolik zabýváš mými city. Nemáš na to žádné právo... nemáš právo mě takhle zpovídat!“

„Kdysi dávno jsi mi to právo dala.“

„Ale to všechno je minulost, jenže ty se s tím nehodláš smířit, vid’? Dane, já mezitím dospěla. Už nejsem to děvče, které jsi znal. Zmiňoval jsi přátelství? Jestli chceš zůstat mým přítelem, tak se nauč respektovat má přání.“

„Moc rád to udělám, pokud uvěřím, že si tenhle sňatek přeješ z hloubi srdce.“ Vykročil k ní, aby ji objal, ale ona instinktivně předpažila ruku, aby mu v tom zabránila.

„Ne!“ vykřikla ostře. „Prosím, nedotýkej se mě!“ Příliš si nevěřila. Jakmile by se jednou ocitla v jeho náručí a s jeho rty na svých ústech, byla by ztracena. A kvůli komu? Kvůli muži, který ji požádal o ruku z pouhé lítosti? Tohle nedokázala unést.

Danova tvář ještě více pobledla. Odstrčila ho s takovou prudkostí, že svěsil paže a rozechvěle si povzdechl.

„Odpusť mi!“ řekl prostě. „Už nikdy tě nebudu obtěžovat. Přijmeš ode mne přání všeho nejlepšího do tvého budoucího života?“

Dan byl skleslý jako ještě nikdy v životě. V jaké štěstí mohla Judith doufat po boku muže, o němž věděl, že je to zákeřný padouch? Ale bez důkazu neexistoval způsob, jak ji o tom přesvědčit. Její odhodlání provdat se za Truscotta se zdálo být neoblomné.

Judith zazvonila na Bessie. Komorná stála v mžiku před ní, ale Judith se na ni nepodívala.

„Vyprovod’ tohoto džentlmena ven!“ přikázala chladně. „Až to uděláš, tak se vrať. Musíme si spolu o něčem vážně promluvit.“

Tehdy Dan vybuchl. Před očima se mu zatmělo vzteky, když se prudce otočil.

„Nevylévej si zlost na Bessie, prosím. Celé je to moje chyba, pokud se tu dá mluvit o chybě. Ale věř mi, že tak či tak už ji nechci opakovat.“ S těmito slovy vykročil ke dveřím. „Nemusíš se obtěžovat, Bessie. Já ven trefím.“

„Tudy ne!“ Judith se k němu přihnala, když vkročil na hlavní schodiště. „Tady tě jistě někdo uvidí.“

Její varování však přišlo příliš pozdě, i když ho ještě stačila chytit za ruku. V tu chvíli se otevřely venkovní dveře a dovnitř se vhrnula paní Avetonová v doprovodu svých dcer a Charlese Truscotta.

Pohled, jaký se jí v tu chvíli naskytl, ji na chvílku připravil o řeč. Judith rudá rozpaky na tom byla dost podobně.

Pak se paní Avetonová trochu vzpamatovala. „Co? Ty prohnaná couro!“ zasyčela jedovatě. „Za tohle bys měla být zbičována na pranýři!“

Nevšimla si Truscottova varovného pohledu a hned se obrátila k Danovi. „Ven!“ obořila se na něj. „Anebo tě mám nechat vyhodit na ulici?“

Truscott poznal, že je načas zasáhnout. „Má vzácná paní, nejste zbytečně nervózní? Judith, jak se jistě všichni shodneme, si může přijímat své přátele, kdykoliv se jí zachce.“

„Ve svém pokoji?“ zaječela macecha. „Taková hanebnost!“

Truscott si všiml, jak se obě dívky vedle něj potutelně uculují, a okamžitě je zpražil pohledem. „Vaše dcery musí být po té projížďce jistě unavené, paní Avetonová. Nepochybně si teď budou chtít odpočinout...“

Bylo zřejmé, že dívky si nic takového nepřejí. Judith byla přistižena v nanejvýš kompromitující situaci a ony si rozhodně nechtěly nechat ujít pikantní scénu, která musela nepochybně následovat. Rády by se mu vzepřely, ale v jeho pohledu bylo něco, co je okamžitě zahnalो pryč.

Truscott se pak obrátil k Judithině maceše a významně pokynul hlavou k zírajícímu dveřníkoví. „Tohle je sotva vhodné místo na nějaké diskuse, madam. Nebylo by lépe odebrat se do salonu?“

„S ním ne!“

Paní Avetonová probodla Dana pohledem.

„Ale naopak, tenhle džentlmen nás rozhodně doprovodí. Můj drahý pane, dobře si vás pamatuji. Vy jste nevlastní syn lorda Wentwortha, není-liž pravda?“

Dan cosi nesrozumitelně zamumlal a zdráhavě přikývl. Jeho myšlenky byly v jednom kole. Kvůli své vlastní pošetilosti dostal Judith do téhle nanejvýš překerní situace.

Neodvažoval se na ni pohlédnout, když kráčeli do salonu, ale věděl, jak jí asi musí být. A vědomí jejího nynějšího utrpení mu drásalo srdce.

Jak ho jen mohla napadnout taková pošetilost, aby sem chodil? Vynucoval si její přízeň násilím, když mu už tehdy v Mount Street dala jasně najevo své pocity. Proč nedokázal přijmout fakt, že už jí na něm nezáleží? Svou domýšlivostí dosáhl jen toho, že pošpinil její pověst.

„Co byste řekla menšímu občerstvení, madam?“ navrhl Truscott klidně.

Pro paní Avetonovou to byla poslední kapka.

„Jak tady můžete jen tak sedět a mluvit o občerstvení, pane? Copak nevíte, co se sluší? To děvče si zpečetilo svůj osud. Pane Truscotte, vůbec se na mě neohlížejte. Jelikož je mezi vámi jistě konec, omluvím vás, pokud budete chtít ihned opustit můj dům.“

„Nic takového nemám v úmyslu.“ Pastor se na ni usmál, ale v tom úsměvu nebyla žádná radost. „Ani ne za týden se Judith stane mou ženou. Takže její chování je teď spíše mou věcí než vaší, řekl bych. A ať už mi řekne cokoli, můj názor na ni se tím nijak nezmění. Bezvýhradně jí důvěřuji.“

Judith pozvedla hlavu a ohromeně na něj pohlédla. Každý jiný muž by z téhle situace nejspíš vyvodil ty nejohavnější závěry.

„Ráda bych... ráda bych s tebou mluvila někde o samotě,“ zašeptala.

Dan vyskočil ze židle.

„V tom případě mě omluvte.“ Uklonil se a rychle opustil pokoj. Judith pro něj byla nadobro ztracená. Teď už to věděl.

Jakmile se ocitl na ulici, slepě se kolem sebe rozhlédl. Pak vyrazil nazdařbůh městem a všechno kolem mu připadalo jako přízraky. Klidně by mohl kráčet po jiné planetě a vůbec by si toho nevšiml.

Jeho myšlenky se totiž točily pouze kolem Judith. Nemohl by to víc zpackat, kdyby se o to sebevíc snažil. Paní Avetonová ji teď bude

ponižovat těmi nejohavnějšími nařčeními a on proti tomu nebude moct vůbec nic dělat.

Jeho obavy však byly zbytečné. Truscott ihned rozpoznal, že jeho nastávající je u konce se silami. Její nervy byly napjaté jako struny. Jeden neopatrný krok, a navždy by ji ztratil. Pokud by paní Avetonová pokračovala ve svých nechutných narážkách, Judith by mohla sama to zasnoubení zrušit, protože by nabyla dojmu, že ho není hodna.

Přistoupil k ní a vzal ji za ruce. „Tvá mamá nás omluví, drahá.“ Nad její hlavou vrhl výhrůžný pohled na paní Avetonovou. Jasně jí tím dával najevo, aby šla, a ona ho zdráhavě uposlechla, ačkoliv se jí vůbec nechtělo.

„Má lásko, tohle pro tebe muselo být velmi nepříjemné,“ zamumlal chlácholivě. „Neposadíš se, Judith?“ Pokusil se o jemný žert. „A teď se na mě přestaň dívat jako provinilá školačka.“

„Já se cítím provinile,“ přiznala tiše. „Co si o mně musíš myslet?“

„Myslím si o tobě to co dosud, že jsi upřímná a laskavá. Nikdy bych o tobě nepochyboval.“

Jeho vlídná slova pro ni byla příliš, ale přesto se zmohla na odpověď.

„Dlužím ti vysvětlení,“ zašeptala. „Nevěděla jsem, že se tu Dan objeví –“

Truscott jí položil ukazovák na rty.

„Žádné vysvětlování, nejdražší. Nic takového není třeba. Teď to všechno pustíme z hlavy a už nikdy o tom nepromluvíme.“

„Jsi tak hodný.“ Se slzami na krajíčku vyběhla z pokoje. Znovu se ujistila, že je to skutečně velkorysý muž. Když už ho nemilovala, aspoň ho mohla obdivovat.

Truscott si nalil sklenku vína. Byl se sebou opravdu spokojen, jak si s ní dokázal poradit. Svou předstíranou šlechetností celé záležitosti jenom prospěl. Teď ji držel pevně v hrsti. Jistě pro něj nebude žádný problém dostat to bezduché stvoření tam, kam potřeboval.

Na rtech se mu objevil úsměv. Už ji znal dost dobře. Rozhodně s jeho sokem nedováděli v posteli. Hádali se snad? Ať tak či tak, nezáleželo na tom. Ale jak se ten chlap dostal až do její ložnice? I na

tuhle otázku nejspíš znal odpověď. Bessie musí být propuštěna, ale ne dříve než budou šťastně svoji.

Začala se mu zlepšovat nálada. Už bylo načase, aby měl taky trochu štěstí. Ten den se probudil v tom nejhorším rozpoložení. Margrave ho včera převezl, i když na něj čekal až do pozdních nočních hodin, padělatel se v kostele neobjevil.

Že by se jeho kořist vyplašila? V duchu několikrát probral jejich rozhovor, ale nepřišel na nic, čím by ho mohl odradit.

Připozdívalo se. Proklel svou neblahou povinností a odebral se zpět na farnost svátého Jiljí.

Po Margraveovi nebylo v krčmě ani vidu. Charles si pak vzpomněl ještě na hostinec. Ke své úlevě tam Margravea objevil, ale jeho komplic tam nebyl sám.

Truscott kývl na pozdrav vyzývavě vyhlížející ženě.

„Bál ses, vid', Charlie?“ Margrave na něj upřel vychytralý pohled.

„Ani trochu!“ Truscott se posadil a pokynul hostinskému. „Madam, můžu vám něco nabídnout? I vám, můj drahý příteli?“

„To je ale džentlmen, vid', Jenny? Říkal jsem, že se ti bude líbit.“

„Ale jo!“ Děvče se nahnulo dopředu a nechalo Truscotta nahlédnout na své bujné poprsí. „To je přesně ten džentlmen, jakýho bych si dala líbit.“

„Má drahá!“ Truscott pozvedl sklenku, aby připil jejich přímočaré společnosti. To děvče pro něj skýtaloby jisté možnosti, pokud to ovšem nebyla Margraveova milenka.

„Má neteř!“ zalhal padělatel. Klidně mohl přiznat, že je to jeho pojistka proti zradě. S Jenny po boku se domníval, že by mohl být v bezpečí.

„To drahé dítě dorazilo včera večer,“ pokračoval ve lhaní. „Nemohl jsem ji nechat ve městě samotnou. Nikoho tu v Londýně nezná.“

„Nemám žádnou práci ani kde složit hlavu,“ svěřilo se děvče. Přitiskla své kypré stehno k Truscottovu, až se mu zpěnila krev v žilách.

Předstíral, že o tom chvilku uvažuje. „To by neměl být žádný problém,“ prohlásil nakonec. „Mám dům v Seven Dials. A zrovna teď do něj sháním hospodyně. Máš v tom směru nějaké zkušenosti?“

„Spoustu!“ Svůdně na něj mrkla. „Určitě bych vás nezklamala, pane.“

„Tím jsem si jistý.“ Vsunul ruku pod stůl a vyhrnul jí sukni. Nehnula ani brvou, zatímco jeho prsty prozkoumávaly její tajná zákoutí.

„Tak tedy dobrá, snad by ses mohla zastavit třeba zítra?“ Truscott jí řekl adresu. „Řekněme v poledne?“

„Tak jo, Jenny, a teď už jdi!“ Margrave ji mávnutím ruky poslal stranou. „Musíme tu s drahým reverendem něco probrat!“ Potom se otočil ke svému kumpánovi. „Tak dnes v noci?“ zeptal se.

„Nechme to na neděli. To budu zase kázat.“

„Docházej nám prachy,“ podotkl Margrave.

„Tak jsi měl přijít včera večer, čekal jsem na tebe dost dlouho...“

„Nešlo to.“ Margrave nepovažoval za nutné vysvětlovat mu, že ve skutečnosti byl mezi farníky, jak se domluvili. Věděl ale, že Truscott nezná slitování, a obával se léčky.

Teď byl spokojený. V té tlačenici věřících mu skutečně nehrozilo žádné nebezpečí. Jenny byla jen dodatečný nápad, pojistka do budoucnosti. Věděl totiž, že Truscott má slabost pro ženy.

Byla to věc, kterou on opovrhoval. Muž, který se nechal strhnout touhle vášní, se mohl snadno dostat do nebezpečí. Ženy byly nevyzpytatelná stvoření.

Jeho tvář však neprozrazovala, co mu táhne hlavou.

„Takže určitě v neděli?“ navrhl.

„Určitě!“ Truscott se chvatně vzdálil. Dnes se musí zbavit Nan. Ta holka mu byla už dlouho trnem v oku.

Překvapila ho však svou houževnatostí. Zdálo se, že ani bitím ji nedokáže zapudit.

„Já nepůjdu!“ křičela. „Nemůžeš mě jen tak vyhodit. Z čeho mám žít? Jak mám zaplatit za péči o dítě?“

„Na tos měla myslet dřív,“ utrl se na ni hrubě. „Řekl jsem ti, aby ses ho zbavila.“

„Ale já nemůžu! Je to přece tvoje krev! Jak se nás můžeš takhle zříct?“

On byl však hluchý ke všem jejím prosbám a nářkům. Sebral jí klíče a vystrčil ji ze dveří. Neměla žádnou hrdost! On by na jejím místě svého trýznitele bez váhání probodl.

Přibouchl jí dveře před nosem, mávl na drožku a vrátil se do West Endu.

Když za ním paní Avetonová přišla do salonu, ani se nenamáhal vstát, aby ji přivítal.

„Dobrý?“ Pořád jí ještě cloumal prudký vztek.

„Moc dobrý, ale rozhodně ne díky vám! Ztracená ženská! Nedokážete držet jazyk za zuby, i kdyby vás to mělo stát krk!“

„Takový tón si vyprošuju, pane! A co vy? Zřejmě se spokojíte i s použitým zbožím.“

„Nechte si své jedovaté řeči pro ty, kdo na ně dají.“

„Taková šlechetnost!“ Zlomyslně se uchechtla. „Judith vás nezná.“

„A zjevně ani vy. Myslíte si, že jsem se o ni ucházel kvůli její panenské čistotě?“

„Je mi jasné, že tohle nebyl ten pravý důvod.“ Paní Avetonová ho probodávala zlostným pohledem.

„Tak proboha, ženská, trochu přemýšlejte! Máme teď hodně blízko k tomu, abychom ji nadobro ztratili. Vždyť jste mohla zhatit všechny naše plány...“

„A co jsem měla dělat? Myslíte si o sobě, že jste tak chytrý, pane, ale dejme tomu, že bych neřekla vůbec nic. Judith není žádný hlupák. Okamžitě by nás začala podezírat. Chtěl byste, aby přišla na to, že jsme se domluvili?“ Na tváři se jí objevil prohnáný výraz. Myslela si, že tímhle ho konečně dostala.

„O tomhle jste vůbec nepřemýšlela, když jste se na ni předtím utrhla. Dovolte, abych vám připomenul, že nejsem jedním z těch vašich slaboduchých přátel...“ Truscott se odmlčel. „I tak jste mi ale prokázala službu. Judith je teď přesvědčená, že jsem učiněný vzor šlechetnosti.“

Paní Avetonová začala cosi drmolit, aby ospravedlnila své činy, ale Truscott ji umlčel mávnutím ruky.

„Vaše výbušná povaha pro nás představuje velké nebezpečí. A já už to nebudu trpět. Judith si teď musí myslet, že má být potrestána.“

Přikážete jí, aby až do svatby neopustila svůj pokoj. Ať jí tam nosí jídlo, ale vy už s ní do obřadu nepromluvíte.“

Paní Avetonová se naježila. „V tomto domě mi nebudete rozkazovat.“

„Ale budu, tomu věřte!“ Jeho hlas zazněl natolik *výhruzně*, že před ním polekaně ucouvla.

„Udělám, co po mně žádáte,“ ujistila ho chvatně.

„To bych vám taky radil. A ještě něco, dávejte dobrý pozor na tu komornou.“

„Na Bessie? Co ta může ovlivnit?“

Truscott na ni vrhl útrpný pohled. „Jak si myslíte, že se ten Ashburn dnes dostal dovnitř?“

Paní Avetonová okamžitě zrudla. Vyskočila ze židle a prudce zatahala za provaz se zvonkem, jako by hořelo.

„Hned ji vyhodím!“ vykřikla.

„Nic takového neprovedete. Copak jste nic nepochopila, vy hlupačko? S Bessie se vypořádám osobně, ale až nadejde ta správná chvíle.“ Bez dalších ceremonií se pak vzdálil.

Bessie neměla tušení, jaký krutý osud jí pastor chystal, když odpovídala na nepříjemné otázky své mladé paní.

„Jak ses mohla zachovat tak nečestně?“ zajímala se Judith přísně. „Překvapilas mě, Bessie.“

Komorná si však stála na svém. „Já toho nelituju, paní. Můžete mě klidně propustit, jestli chcete, ale rozhodně mě nepřinutíte litovat, že jsem pomohla panu Danovi.“

„Nepomohla jsi tím vůbec nikomu. Vlastně jsi všechno ještě zhoršila, a to už vůbec nemluvím o tom, do jaké jsi mě dostala situace...“

Bessieina tvář posmutněla. „To jsem nechtěla, ale, slečno Judith “

„Ne! Už nechci slyšet žádné další výmluvy. Můžeš jít. Teď chci být sama.“

S netečným výrazem ve tváři se od ní odvrátila. Připadala si, jako by z ní vyprchaly všechny city. Ten den utrhla mnoho ran, ale v tuto chvíli necítila vůbec nic. Možná že překročila míru, za níž už její mysl nedokázala nic pojmout.

Přála si jen zůstat o samotě, ale paní Avetonová s ní jistě bude chtít mluvit. Ale na tom nesešlo. Předpokládaná tiráda urážek se přes ní přežene jako voda přes kámen.

Zůstala v pokoji, dokud se nezačalo smrákat. Pak zaslechla tlumené zaklepání na dveře. Byla to Bessie s podnosem a její zarudlé oči Judith prozradily, že plakala.

„Netrap se tím,“ zamumlala. „Byla jsem na tebe moc příkrá. Víím, že jsi měla ty nejlepší úmysly.“

„Ach, slečno, o to nejde. Přišla jsem vám říct, že až do svatby nesmíte vycházet ze svého pokoje. Madam vás do té doby nechce vidět.“

Judith se zmohla na mdlý úsměv. „A ty myslíš, že je to trest, Bessie? Nic lepšího jsem si nemohla přát.“

Bessie opatrně odložila podnos. „Takže si sníte svou večeři, paní?“

„V tuhle chvíli mi připadá, že by mě jídlo zadusilo. Odnes to pryč!“

Bessie opět vytryskly slzy z očí a Judith si tedy vzala aspoň pár soust, aby ji trochu uklidnila. Jídlo se jí ale vzpříčilo v hrdle.

„Myslím, že si půjdu lehnout,“ řekla nakonec.

Tiše se postavila a trpělivě vyčkala, až ji Bessie odstrojí. Její komorná však nepřestávala plakat, až to Judith nakonec nevydržela.

„Nedělej si starosti!“ řekla chlácholivě. „Za čtyři dny budeme daleko odtud.“

Bessie byla příliš zdrcena, aby na to něco odpověděla, takže si jen přitiskla dlaň na ústa a vyběhla z pokoje.

Judith ležela na posteli jako v transu. Už jen čtyři dny do svatby? Připadalo jí neskutečné, že by se potom měla stát paní Truscottovou. Zachvátil ji podivný povznesený pocit, jako by se všemu kolem vzdalovala. Přinášelo jí to úlevu, a proto se modlila, aby ji ta zvláštní strnulost neopouštěla. Dokud přetrvávala, tak jí nic nemohlo ublížit.

Truscott ji moudře příští dva dny nechal na pokoji, ačkoliv jí poslal květiny a lístek.

Jenny se mezitím usídlila v jeho domě v Seven Dials a, jak slíbila, nezklamala ho. Ta žena ovládala všechny taje rozkoše, aby

dokázala uspokojit jeho chtíč. Zdráhavé od ní odešel v neděli ráno s příslibem, že se vrátí co nejdříve.

„Ale ty se za chvíli oženíš,“ řekla trucovitě, „a pak už se necháš unavovat jen svou manželkou.“

„Myslíš?“ Oči mu plály vzrušením, když si ji prohlížel. „To spíš unavím já tebe!“

„Nikdy, Charlie! Já se ti vyrovnám!“

Ještě se smál, když už kráčel po ulici. Odpoledne si odpočine, aby nabral sílu na večerní bohoslužbu.

Vždycky kázal večer, protože si byl dobře vědom působivosti temného prostředí. S kraji chrámové lodi ve tmě a vnitřkem kostela osvětleného jen čtyřmi masivními svícny jasně cítil moc, s jakou ovládal své bázlivé ovečky.

Jeden svícen visel nad kazatelnou. Byl pečlivě umístěný, aby jeho světlo jasně ozařovalo pastorovu tvář a promítalo za ním nadpřirozeně velké stíny každého jeho gesta a črtu tváře. Dalo se říct, že mu to propůjčovalo podobu fanatika, a Truscott s tím byl velmi spokojen.

Dokonce si připadal jako novodobý Savonarola. Tenhle italský mnich dosáhl nevídaného úspěchu pouze svým kazatelským uměním. Škoda že to nakonec přehnal a byl popraven. Truscott si bezděky přejel palcem po límečku. Uškrcení nebyla zrovna hezká smrt. Rychle tu myšlenku zapudil.

Ten večer byl na vrcholu sil. Nikdy nepronesl lepší řeč a moc dobře to věděl. Vybral si pasáž z písma: „Co bude člověku platné, když dobude celý svět, pokud přitom ztratí svou duši?“ a pustil se do kázání. Když udělal dramatickou pauzu, v kostele se rozprostřelo hrobové ticho.

Vůbec své posluchače nešetřil a jeho slova občas doprovodilo zašumění davu. Když se kázání nachýlilo ke konci, ucítil, že se mu háv lepší k tělu. Tu noc do toho dal všechno. Jediné, co postrádal, byl bouřlivý potlesk na závěr.

Jak bylo jeho zvykem, po obřadu přešel ke dveřím, kde se loučil s farníky a s vážnou tváří přijímal jejich gratulace k nadcházejícímu sňatku.

Ani jednou přitom nedal ani mrknutím oka najevo, že za sloupem zahlédl stát Dicka Margravea, ale přesto v tu chvíli ucítil nával radosti. Jeho kořist byla na dosah.

Počkal, dokud z kostela nevyšel poslední věřící. Pak se otočil k Margraveovi.

„Spokojen?“ zeptal se cynicky.

„Víc než to, Charlie. Máš tam pár opravdu skvělých míst. Už jsem to říkal předtím a teď to zopakuju. Ty jsi učiněný zázrak!“ Margrave se rozesmál. „Ten obsah! Já myslel, že mě to porazí! Musel jsem jít na chvilku na vzduch.“

„Měl jsem za to, že dokážeš ocenit ironii. Co bys teď řekl něčemu k pití? Nějak mi vyschlo v krku...“

„Díky, ale nebudu. Tohle není žádná společenská událost. Dej mi ty peníze a já zmizím.“

„Jsou v sakristii,“ podotkl Truscott úlisně. „Pojď za mnou...“

Margrave se znovu zasmál. „Takový hlupák nejsem. Kdoví, jaký si mi tam uchystal překvapení. Nehnu se ani na krok tady od těch dveří. Můžeš mi ty peníze přinést sem.“

„Pořád mi nevěříš?“ Truscott se zjevnou lítostí potřásl hlavou. „Musíme se naučit jeden druhému důvěřovat, Dicku, ale pokud na tom trváš... Počkej tu. Hned se vrátím.“

Když se opět vynořil z kostela, nesl s sebou několik kožených váčků a pod splývavým oděvem také těžký kyj. O tom však Margrave nevěděl.

„Přepočítáš si to?“ zeptal se lhostejně.

„Není třeba! Jistě na mě nebudeš nic zkoušet, protože víš, co je pro tebe nejlepší.“ Margrave se rychle natáhl po penězích.

Při předávání váčků Truscott schválně jeden upustil. Předtím ho zavázal jen volně, takže se z něj na všechny strany rozkutálely blyštivé mince.

„Zlato?“

Margrave byl jako uhranutý. Sehnul se, sebral jednu z mincí a spokojeně ji potěžkal v dlani.

„A co jiného? Myslíš, že by mě tihle lidé uráželi obyčejnými měďáky?“ Truscott poklekl a pustil se do sbírání peněz. „Pomoz mi!“ křikl netrpělivě. „Pokud se nechceš spokojit s tím, co máš.“

„Ne! Tohle tu nenechám!“ Margraveovy oči se zaleskly chamtivostí. Pohled na zlatáky ho zbavil přirozené ostražitosti. Klesl na kolena a začal lačně sbírat mince do dlaně.

„Podám ti měšec!“ Truscott vstal, potichu vytáhl kyj a vzápětí ho nechal dopadnout na kumpánovu hlavu s drtivou silou. Stačila jediná rána, aby se jeho sok bezvládně skácel na dláždění.

Pastor si svlékl plášť, složil ho a ovázal Margraveovi hlavu. Nestál o stopu krve na dlažbě. Potom popadl bezvládné tělo za nohu a odvěkl je na kostelní hřbitov k násypu čerstvé hlíny uprostřed zeleného trávníku.

Za blízkým náhrobkem měl schovaný rýč a tím teď rychle rozrýval čerstvou zeminu, až se mu podařilo vyhloubit mělkou jámu za matného svitu měsíce, který se záhy skryl za temnými mraky.

Byla to otázka chvilky, než překulil tělo do jámy a rychle ho přihrnul hlínou. Když byl hotov, s uspokojením přehlédl své dílo. Příští týden tu rodina původního nebožtíka položí těžký náhrobní kámen, a tím navždy zapečetí Margraveovo tělo do země.

Netušil ale, že každý jeho pohyb je pečlivě sledován. Sebastianův zvěd byl zvyklý vídat různá darebáctví, ale ani on v tu chvíli nedokázal potlačit zachvění. Set rval ve svém úkrytu, dokud se Truscott nevrátil do kostela, kde sebral všechno své zlato, zamkl těžké dubové ilvi ře a za pár okamžiků byl pryč.

Zvěd se rozhodl, že ho prozatím nechá běžet. Jeho kořist mu daleko neunikne, protože pastor byl přesvědčen, že je v bezpečí. Důležitější bylo označit přesnou polohu hrobu. Ted' lord Wentworth konečně získá potřebný důkaz. Truscott totiž neodstranil sutanu z kumpánovy hlavy. Už jen to stačilo, aby byl z toho ohavného zločinu usvědčen.

Špeh se opatrně přiblížil k hrobu a v tu chvíli ztuhl. Hlína se pohybovala. Pokud byl ten muž dosud naživu, tak měl dokonce přímého svědka. Vtom se nad ním vzpřímila hrozivá postava a do hrdla se mu křečovitě zaryly čísi prsty. To byla poslední věc, kterou si pamatoval.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Den před svatbou měla Judith návštěvu. Nevyšla z pokoje už několik dní, ale když dorazil Sebastian, zavolali ji dolů do salonu.

Vzal ji za ruku a zahleděl se jí do očí. Byly usoužené a podbarvené tmavými kruhy. Ačkoliv samotná Judith působila naprosto klidně až netečně, jak tam před ním stála s hrdě vztyčenou hlavou.

Měl chuť s ní pořádně zatřást, aby oživil tu netečnou, něžnou tvář. Kéž by ji tak dokázal zachránit před její nepochybně temnou budoucností. Ale obával se, že na to je teď už příliš pozdě.

„Přišel jsem se domluvit na zítřek,“ vypravil ze sebe.

„V kolik hodin začíná obřad?“

Když promluvila, v očích jí přetrvával prázdný výraz. „V poledne, myslím.“

„Tak já tě odvezu svým kočárem. Vyzvednu tě, řekněme, ve tři čtvrtě na dvanáct?“

Judith přikývla, ale neodvážila se vyslovit otázku, která ji nejvíce trápila. Modlila se z celého srdce, aby mezi svatebčany nebyl Dan, protože ty sliby, které bude zítra odříkávat, měla skládat jemu.

Sebastian jí porozuměl. „Prudence tě pozdravuje,“ řekl jí. „A Perry s Elizabeth na obřad přijdou.“ Nemělo smysl rozrušovat ji doznáním, že Elizabeth nejdřív odmítla přijít, a nakonec se podvolila až na Perryho vytrvalé naléhání.

V místnosti se rozhostilo hrobové ticho, jak ve vzduchu visela ona nevyřčená otázka.

„Dan se moc omlouvá.“ pokračoval Sebastian. „Ale mám zprávy, které tě určitě potěší. Poslal pro něj Nelson. Dnes ráno Dan odjel do Mertonu.“

Okamžitě mu visela na rtech. Zvedla hlavu a poprvé od začátku rozhovoru její tvář ožila.

„Admirálovi se líbí jeho práce?“

„To zatím nevíme, ale zdá se to být pravděpodobné. Musíme si počkat, až se Dan vrátí, než to budeme moct říct s jistotou.“

„Ale já *jsem* si jistá! Tolik mu to přeju. Vyřídíš mu to?“

„Dozví se to, Judith. Takže zítra?“

„Jsi tak laskavý!“ Judith mu podala ruku, a dokonce se zmohla na chabý úsměv.

Musela se z toho těšit už kvůli Danovi. Musela... ale kdyby tak ta zpráva dorazila o něco dříve... Všechno mohlo být úplně jinak. Pak se rozpomněla. Dan už ji nemiluje. Při té vzpomínce jí pukalo srdce, ale nikdo to na ní nesměl poznat. Rychle se vrátila do pokoje.

Když se Sebastian vrátil do Mount Street, zalitoval svého popudu, který ho přivedl na myšlenku, že by mohl Judith odvést k oltáři. Celé se to příliš podobalo odvádění jehněte na porážku. Judith se zdála být v šoku, ale to se vůbec nedalo srovnat s šokem, který ji teprve čekal.

K čertu se zvědem! Kde ten zatracený chlap vězí? Ted' už zbývaly do svatby pouhé hodiny. Dalo se to ještě vůbec zastavit? V tuto chvíli bylo bláhové v něco takového třeba jen doufat.

Později se Judith nemohla upamatovat, co přesně se to ráno před svatbou dělo.

Matně si vzpomínala, že ji Bessie nutila, aby něco snědla, ale ona se nemohla na jídlo ani podívat. A když se pokusila promluvit, zdálo se jí, že přišla o hlas.

„Vypijte si tu čokoládu!“ nakázala jí Bessie. „Jestli to půjde takhle dál, slečno Judith, tak nám nejspíš omdlíte před oltářem.“ Hned jak to dořekla, zamyslela se, proč vlastně tak naléhá. Osobně byla přesvědčená o tom, že omdlít teď byla Judithina jediná šance, jak uniknout ze spárů reverenda Truscotta. Věděla však, že její paní se v žádném případě nezhroutí. Judith se tvářila odhodlaně a bylo zřejmé, že je připravena ten obřad podstoupit.

Bessie potlačila vzlyk. Tohle měl být ten nejšťastnější den v životě každé ženy. Žádná nevěsta by neměla vypadat tak pobledle a sklesle. Zatáhla závěs kolem starožitné vyřezávané postele a pobídla lokaje, aby se chopili truhel a vaků, v nichž byly naskládány věci její paní. Všechno mělo být předem převezeno do jejího nového domova.

Judith, která ležela na posteli, se ani nepohnula. Měla prazvláštní pocit, že se na sebe dívá odněkud seshora. Ty přeludy brzo pominou i s tím podivným pocitem. Už zakrátko bude přesně vědět, co se s ní děje.

Bylo to zvláštní. Očekávala, že pocítí aspoň nějakou lítost, až bude opouštět tenhle sešlý pokojík, který byl tolik let její svatyní.

V tomhle pokoji oplakala tatínkovu smrt, našla útěchu v knihách a psaní a občas se jí tu podařilo skrýt před záští macechy. I ty měsíce po Danově odchodu byly hodně svízelné, ale bylo to už moc dávno.

Když Bessie odtáhla závěs, rozhlédl se kolem sebe a přála si něco cítit. Cokoliv, dokonce i bolest ze ztráty by byla lepší než tahle příšerná netečnost. Najednou jí ten pokoj připadal nějak neosobní. Její obrazy, knihy i těch pár drobností, všechno bylo pryč. Klidně by mohl patřit nějakému cizinci.

mlčka se vykoukala s nadějí, že ji voda osvěží a probere. Potom stála přikovaná na místě jako socha, zatímco ji Bessie oblékala do neslušivých bleděmodrých šatů, které jí vybrala paní Avetonová.

Dokonce ani vcelku elegantní klobouk ozdobený snítky levandule nedokázal napravit celkový dojem.

Bessieiných očích její paní vypadala jako duch.

„Tohle si neberte, slečno!“ poprosila ji, ale hned si uvědomila, že všechny ostatní šaty už jsou na cestě k Truscottovi.

„To bude v pořádku.“ Judith zavřela oči. „Asi se na chvilku posadím.“ Přešla k sedačce u okna a opřela si tvář o chladivé sklo. Nedokázala ani určit, jestli jí bylo teplo anebo zima.

Věděla však, že se musí sebrat. Vůči Charlesovi to bylo nefér. Zasloužil si něco víc než oženit se s pouhou loutkou, za niž se od rána považovala.

Stálo ji však spoustu úsilí vůbec si na něj vzpomenout. Snažila se vybavit si jeho tvář, ale místo toho se jí stále zjevovaly ty pronikavé modré oči pod ryšavou kšticí. Hlavou jí vířil proud vzpomínek. Dan, jak ji škádlí, jak se směje, jak proniká do všech jejích myšlenek a nadějí s dychtivostí jemu vlastní.

Pak tu představu vystřídal obraz jeho raněné tváře, v níž se zračila tichá prosba, vztek a nakonec i zoufalství. Nemyslela by na něj. Jenomže si nemohla vůbec vybavit tvář svého snoubence.

Bylo to šílenství. Charles k ní byl tak laskavý. Vždy příjemný a zdvořilý, jeho dobrota neměla obdoby. Vždycky se na něj bude moct spolehnout a nikdy mu nezapomene jeho bezvýhradnou podporu v situaci, z níž by si většina mužů vyvodila ty nejhorší závěry.

A přesto ho nemohu milovat, pomyslela si zoufale. Co vlastně očekávala od manžela? Odpověď na tuto otázku úzce souvisela s Danem. Už nikdy neucítí to radostné poskočení srdce, kdykoliv vejde do místnosti, nebo to štěstí, které pokaždé naplnilo její duši. Zavřela oči a vybavila si jeho úsměv, rozechvění z jeho doteku, dokonce i jeho vůni.

Jak ji to nazval? Má nejlepší přítelkyně? Ale mezi nimi bylo víc než to. Pod rouškou toho přátelství se kdysi skrývala pouta lásky, která, jak tehdy oba věřili, musela přetrvat věky. Ale ta láska se vytratila a s ní všechny naděje a sny.

Zaklepání na dveře ji vytrhlo z úvah.

Bessie se tam zašla podívat a zjistila, že lord Wentworth právě dorazil.

„Už je čas?“ zeptala se Judith tiše.

Bessie si setřela hořkou slzu s tváře. Její paní by mohla použít stejná slova, kdyby pro ni ve Francii přijela popravčí kára, která by ji měla odvézt přímo pod strašlivou gilotinu.

Judith jí stiskla ruku. „Nedívej se tak!“ zaprosila. „Charles je dobrý člověk a jistě se o mě postará.“

Nato Bessie vroucně objala. Byla to jen kratičká chvílka, než se od ní Judith odtáhla a s hlavou hrdě vztyčenou vyšla z pokoje.

V salonu stáli čtyři lidé, ale Judith připadalo, že je tam příšerně přelidněno vzhledem k tomu, že paní Avetonová s dcerami na sobě měly drahé, honosné róby.

Judith si je udiveně prohlížela, ohromená tou hojností krajek, saténu, peří, pentlí a šperků, které zdobily jejich šaty. Purpurový saténový turban macechy byl ozdoben vysokým chocholem, a kdykoliv pohodila hlavou, tak se ve světle zaleskla tříst' drahokamů.

Ted' se k ní paní Avetonová rychle přitočila, protože si byla vědoma Sebastianova pronikavého pohledu.

„Drahé dítě!“ vyrazila ze sebe. „Jak ti to dnes sluší!“ Pak chtěla nevěstu obejmout, aby Sebastiana přesvědčila o své náklonnosti k nevlastní dceři, ale Judith se od ní odvrátila. Tolik přetvářky nedokázala unést.

Sebastian vzal její ruku a přitiskl si ji ke rtům. Pak se otočil k paní Avetonové s významným pohledem na hodinky.

„Pokud vyrazíte, madam, pojedeme hned za vámi,“ řekl. „Jistě tam chcete být před nevěstou.“

„Ale jistě, samozřejmě! Jste tak laskav, že na mě berete takové ohledy! Doufám, že naše drahá Judith oceňuje vaši blahovůli, s jakou jste se uvolil odvést ji k oltáři, můj pane. Je to od vás nesmírně milé a ona si to snad ani nezaslouží!“

„Judith je naše drahá přítelkyně.“ Jeho tón macechu okamžitě umlčel. Zrudla a odklusala za dcerami rovnou ke kočáru.

Sebastian se podíval na svou společnici a hned si všiml jejího pochmurného rozpoložení.

„Judith?“

„Jsem připravena,“ řekla chvatně. „Pojedeme?“

V tichosti jí nabídl rámě. Nebylo co k tomu dodat. Nejradši by ji uprosil, aby si to rozmyslela. Ještě nebylo pozdě. Jeho kočár ji mohl odvézt do Mount Street k Prudence, ale napětí, které z té křehké postavy vyzařovalo, ho odradilo něco takového vůbec navrhnout. Jediné, co teď mohl dělat, bylo poskytnout ji podporu.

Potřebovala to. Napadlo ho, že ještě nikdy neviděl nikoho, kdo by měl tak blízko ke zhroucení.

Ve snaze trochu ji rozptýlit začal mluvit o Prudenci. „Tvá návštěva jí velmi pomohla, Judith. Doktor teď usoudil, že čas porodu je blíže, než jsme předpokládali. Dítě by se mělo narodit během několika pár dní.“

„Ach Sebastiane, udělals dobře, žes ji nechal o samotě?“ Judith se k němu otočila se zjevnou obavou

Zlehka ji pohladil po ruce a usmál se. „Tyhle věci nejdou tak rychle, drahá. Navrhl jsem, že místo sebe pošlu Perryho, ale Prudence o tom nechtěla mu slyšet. Trvala na tom, že musím dodržet své slovo.“

Žádné ale, Judith! Zůstala u ní Elizabeth. Poslala by mi zprávu, kdyby se něco dělo. V tomhle směru se ničeho neobávám. Naše spanilá bojovnice bude v téhle situaci pevnou oporou, jak sama dobře víš. Elizabeth nikdy neztrácí hlavu.“

Judith se poprvé usmála. „Já vím. Má toho tolik společného se svou tetou. Odjela už slečna Granthamova do Turecka?“

Sebastian přikývl. „Před dvěma dny. Perry přísaha, že sis sebou jistě přiveze pár mameluku.“

„Utahuje si z tebe. Pozdravíš ode mě Prudence. Všem se vám tolik uleví, až bude dítě šťastně na světě. Měl jsem si na to už zvyknout, ale trpím v těchto situacích téměř jako Prudence. Aspoň že na tom nejsem tak zle jako Perry. Byl jako smyslů zbavený pokaždé, když Elizabeth rodila.“

Judith mu vřele stiskla ruku. „Všechno bude v pořádku, jsem si tím jistá.“ Zvedla hlavu, neboť kočár zastavil, a trochu pobledla.

„Už jsme tady?“

„Ano, má drahá.“ Sebastian jí podal ruku a pomohl jí ven z kočáru.

Jenom na okamžik zaváhala, když zahlédla otevřené dveře kostela. Pak se narovнала, pozvedla hlavu a v doprovodu Sebastiana zvolna vešla dovnitř.

Všichni se za ní otáčeli, jak kráčela uličkou, ale Judith ty tváře nevnímala. Její zrak byl přikován k oltáři a k muži, jenž stál před ním.

Když mu stanula po boku, věnoval jí něžný úsměv, ale ona se na nic takového nezmohla. Stále si připadala jako vytržená z reality. Tohle se přece nemohlo dít právě jí. Ta dívka, co stála vedle Charlese Truscotta, přece nebyla ona. Byl to někdo cizí, někdo, kdo se účastnil jakéhosi zvláštního obřadu.

Truscott pak upřel veškerou pozornost na biskupa a Judith zaslechla úvodní slova svatebního obřadu.

„Bratři a sestry, shromáždili jsme se tu před zrakem božím, abychom doprovodili tohoto muže a tuto ženu do posvátného svazku manželského...“

Biskup se odmlčel. Potom, jak vyžadoval církevní zákon, se zeptal shromážděných, jestli někdo neví o překážkách, které by bránily uzavření tohoto sňatku.

Byla to pouhá formalita, ale ticho, které se v kostele rozhostilo, připadalo Judith jako celá věčnost. A pak, když se biskup chystal pokračovat, dolehl k němu tichý hlas.

„Tenhle muž je otcem mého dítěte!“

V kostele to zašumělo, jako když po mořské hladině přelétne prudký poryv větru, a Judith ucítila, jak Charles vedle ní zkameněl.

Když se otočil, aby pohlédl do tváře ženy, která ho nařkla, zaslechla, jak tiše zaklel. Pak se vzpamatoval a přistoupil k drobné postavě, která stála v uličce.

Judith tu dívku okamžitě poznala. Byla to ta křehká dívka, která ji oslovila na ulici a pak jí předala ten záhadný vzkaz od Charlese.

On teď však bez váhání popřel, že by ji vůbec znal. „Ta žena je pomatená,“ prohlásil. „Pověz mi, má drahá, jak se jmenuje otec tvého dítěte?“

„Jsi to ty... Joshi Ferrisi! Chceš snad popřít svou vlastní krev?“ Odhrnula široký šátek a odhalila tak drobounký uzlíček, který držela v náručí. To drobounké stvoření vypadalo tak zesláble a neduživě, že ani nemohlo plakat.

Truscott se smutně rozhlédl kolem sebe a zoufale přemýšlel, jak rozptýlit ohromení, které se zračilo ve tvářích jeho hostů.

„Jak smutné!“ zamumlal. „To děvče přišlo o rozum! Já nejsem Josh Ferris, má drahá. Jmenuji se Truscott... reverend Charles Truscott. A teď mi dovol, abych ti pomohl...“ Netrpělivě pohlédl k uvaděčům, kteří k nim už spěchali.

Děvče však před ním prudce ucouvlo.

„Mě nezapřeš!“ vykřikla divoce. „Je mi jedno, jak si říkáš. To dítě je tvoje!“

Truscott se otočil k Judith. „Je mi to tak líto, nejdražší. Mrzí mě, že musíš tohle trpět, ale já tu ženu opravdu neznám.“

Tehdy mu Judith odpověděla a její zvučný hlas se v nastalém tichu rozezněl celým kostelem.

„To není pravda,“ řekla klidně. „Tahle dívka mi od tebe před časem přinesla vzkaz.“

Její slova následovalo další vzrušené zašumění shromážděných.

Judith pak přistoupila k mladé ženě. „Tohle pro tebe není vhodné místo,“ podotkla vlídně. „Pojďme raději do sakristie.“

Vtom ji zatahala za rukáv paní Avetonová.

„Co chceš dělat?“ zasyčela. „Obřad musí pokračovat. Nech je, ať tu ženskou vyvedou. Beztak patří do blázince.“

Judith na ni pohlédla s očividným opovržením. Výraz těch průzračných šedých očí měl macechu varovat, ale paní Avetonová se nenechala odradit.

„Myslíš, že to dítě je Charlesův levoboček?“ zamumlala tiše. „Co na tom? Rozumná žena by se nad to dokázala povznést.“

„V tom případě asi nejsem rozumná.“ Judith odstrčila její ruku z ramene a obrátila se k biskupovi. „Můj pane, musím mít v téhle věci jasno.“

„Jistě!“ přitakal. „Přerušíme obřad, abychom ta obvinění vyšetřili.“

„Ne!“ Truscottova tvář potemněla vzteky. „Judith, tohle přece není žádná překážka. Musíš mi věřit!“

„I kdyby, dáma má právo celou věc přešetřit.“ Sebastian jen stěží dokázal zastřít svou úlevu. Ted' vzal Judith za ruku. „V sakristii?“ zeptal se tiše. „Nechceš mu udělat veřejnou ostudu?“

„Nechte ji být!“ vykřikl Truscott. „Jak se opovažujete do toho zasahovat? Vy a vaše rodina jste udělali všechno pro to, abyste mě v jejích očích očernili.“

A ted' ji nepochybně chcete přesvědčit, aby těm lžím uvěřila.“

„Judith si přeje jen jediné, pane: zjistit pravdu.“ Sebastianův hlas byl jako kus ledu. „Pokud jste skutečně nevinný, pak se nemáte čeho obávat.“

„Vinný? Nevinný? Kdo jste, že mě chcete soudit? Vy s vašimi penězi a povýšeností. Má žena s vámi od této chvíle přeruší veškeré styky!“

„Drahý pane, předvádíte se tu v hezkém světle. Co slečna Avetonová, na tu neberete žádné ohledy?“

„Takže ted' je to slečna Avetonová?“ Truscott se pokusil chytit Judith za ruku. „Neposlouchej ho! Všichni jsou proti mně...“

V tuto chvíli se do toho vložil biskup. „Lord Wentworth má pravdu. Tohle je velmi politováníhodná situace, která by se rozhodně neměla řešit na veřejnosti.“

S těmito slovy pak zamračeně odkráčel pryč.

„Ne, můj pane, neodcházejte!“ Truscott ho rychle dostihl. „Nemám snad právo na obhajobu... abych vyvrátil tato obvinění?“

„To samozřejmě můžete a já vás milerád vyslyším, ale ne před oltářem. Obřad může pokračovat později, pokud se vám podaří uspokojivě rozptýlit všechny pochybnosti.“

Truscott se vrátil k Judith a pokusil se vklínit mezi ni a lorda Wentwortha. Ted' když přišel o všechny naděje, jeho klid byl rázem pryč. Začal cosi překotně žvatlat.

Judith si ho nevšímala a přistoupila k dívce.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

„Jsem Nan, slečno. Prosím, musíte mi věřit. Nelhala jsem. Josh mě vyhnal. Nemám peníze, abych uživila naše dítě. Myslím, že umírá...“

Judith pohlédla na křehké tělíčko v jejím náručí. „Nevzdávej se naděje!“ povzbudila ji. „Dostaneš veškerou pomoc, kterou budeš potřebovat. Tak ty tohoto muže znáš jako Joshe? A je to ten samý muž, kterého jsem si já měla vzít?“

„Ano, slečno. Tvrdí o sobě, že je pastor?“ V očích se jí objevil trpký výraz. „Není v něm ani špetka křesťanského soucitu. Klidně by nás nechal obě umřít hladu.“

„Myslím, že jsi velmi unavená,“ podotkla Judith laskavě. „Pojďme na nějaké klidnější místo. Tam se budeš moci posadit.“ Podívala se na Sebastiana a ten přikývl. Potom zvedl ruku, aby přivolal jednoho ze sluhů, a nakázal mu, aby donesl jídlo.

Truscott učinil poslední zoufalý pokus zvrátit situaci ve svůj prospěch.

„Ne!“ vykřikl. „Já jí pomůžu! Dám jí peníze, ale Judith, prosím, vyslechni mě!“

„To mám rozhodně v úmyslu.“ Objala děvče kolem ramen a prošla s ní dveřmi do sakristie následovaná Sebastianem a rozčileným Truscottem.

Jak stanul před biskupem, pastor ihned změnil taktiku a začal děvče zastrášovat.

„Ženská, za tohle shoříš v pekle!“ zaječel. „Tak skončí všichni, kdo se opováží lhát před tváří Hospodina!“

„Ušetřete nás vašich výhrůžek!“ varoval ho Sebastian. „Budete držet jazyk za zuby. Ctěný biskupe, vyslechnete si tuto dívku?“

Nan se tvářila vyděšeně, ale povzbuzena Judithiným přívětivým chováním se pustila do vyprávění.

„Seven Dials?“ Vykřikl Truscott uprostřed její výpovědi. „Takové místo neznám.“

„Zvláštní, když uvážíme, že tam máte vlastní dům!“ Sebastian si zaujatě prohlížel konečky prstů. „Byl jste viděn, jak tam mnohokrát vcházíte a vycházíte ven. Vy a Nan. Jsi Nan, vid’?“ Povzbudivě se na ni usmál.

Pastorova tvář ošklivě zesinala, ale přesto se pokusil obhájit svou pozici.

„Měl jsem to vědět,“ vyhrkl prudce. „Vy jste na mě nasadil špehy. To vám tedy prokázali skvělou službu! Jako služebník boží

musím občas navštěvovat ty nejnuznější části města, abych konal milosrdné skutky. Kolikrát ani nevím, jak se ta místa jmenují.“

„A zřejmě si ani nepamatujete tváře těch, o které tak bohumilbě pečujete.“ Biskupova tvář byla jako vytesaná z kamene. „Proč jste tvrdil, že to děvče neznáte?“

„Ale, můj pane, přece si nemůžu pamatovat tváře všech lidí, kteří mě přišli žádat o pomoc. Bylo jich tolik...“ Truscott vrhl úpěnlivý pohled na Judith.

Ona se však na něj nepodívala. Najednou se jí začaly vybavovat věci z minulosti. Tady, právě v tomto kostele ho nachytala, jak bije malé dítě. Zmocnila se jí prudká nevolnost, jak jí to konečně všechno došlo. Naprosto se v něm spletla.

Sebastian se rozpakoval, ale ne dlouho. Judith se teď musela dovědět pravdu, jakkoli mohla být krutá.

„Je vaší povinností setrvávat u potřebných přes noc?“ zeptal se nehnutě.

Truscottovi naskočily na tvářích nehezské fialové skvrny.

„Možná jsem tam občas zůstal... pokud šlo o nemocného.“

„Ach ano, ti nemocní! Je jich tolik, vidíte, a všichni bydlí v tom domě v Seven Dials? Bylo mi řečeno, že jste se tam jednou musel zdržet dokonce několik dní.“

„Judith o tom ví,“ hájil se Truscott. „Má matka trpěla neštovicemi.“

„Lžete, pane. Vaše matka žije ve farnosti svátého Jiljí, v té povedené části Londýna zvané Doupě. Podle mých informací trpí jedině nezájmem a přehlížením ze strany svého nevděčného syna.“

Judith vstala. Truscott jí nestál za jediný pohled. „Už jsem slyšela dost,“ prohlásila důstojně. „Velectěný pane biskupe, tato svatba teď rozhodně nebude pokračovat. Nechám na vás, abyste rozhodl, co zasluhuje tento muž. Sebastiane, odvezeš mě, prosím, domů? Nan s dítětem pojedou s námi.“

„Judith, to nemůžeš!“ Truscott se za ní rozeběhl do chrámové lodi, která teď zela prázdnotou až na paní Avetonovou s dcerami. „Jsou to jen pomluvy, slyšíš, snůška lží! Udělali by cokoliv, jen aby nás rozdělili!“

„Ne, Charlie, žádný lži! Kdo by to věděl líp než ty, ty vražedný d'áble!“

Z temného portálu k nim dolehl zlověstný hlas. Zněl tak tiše a zároveň mrazivě, že Truscott na místě zkameněl.

Vrátil se a z tváře se mu vytratila všechna krev.

„Kdo je tam?“ křikl bázlivě.

„Mrtvý muž, kdo jiný?“ Margrave vyšel do světla, a sotva to udělal, paní Avetonová zaječela.

Na padělatele byl strašlivý pohled. Jeho tvář byla bledá jako sama smrt kromě šarlatových skvrn od krve, která prosakovala skrz látku, již měl ovázanou hlavu, a zvolna mu stékala na skráně.

„Myslel sis, žeš mě zabil, Charlie? Mě se tak snadno nezbavíš. Teď je řada na tobě. Myslel sis, že tě nechám, aby sis v klidu užíval peněz své ženušky?“ Pozvedl pistoli a zacílil na Truscottovo srdce.

„Počkej, Dicku! Vyslyš mě! Byla to nehoda! Upadl jsem na tebe a vypadalo to, že sis rozbil hlavu. Co jsem měl dělat? Přece jsem nemohl dopustit, aby tě tam takhle našli...“

„Takže ses rozhodl uspořádat mi křesťanský pohřeb?“ Margraveův smích zamrazil všechny přítomné u srdce. „Měl jsem štěstí, žeš neměl po ruce náhrobní kámen, jinak bych se z toho hrobu už nikdy nedostal.“

Judith zjistila, že se celá chvěje, ale nakonec to byl Sebastian, kdo promluvil.

„Pane, jste ochoten proti Truscottovi svědčit? Pokud je to pravda, můžete toho muže přenechat spravedlnosti.“

„Ne, to neudělám. Lord Wentworth, nemýlím-li se? Můj pane, spravedlnost není zrovna mým přítelem. Tohle vyřídím sám. Je mi líto, madam, ale zdá se, že budete brzo vdovou.“

„Já nejsem vdaná,“ zašeptala Judith.

„Opravdu? Ale jistě!“ Pohlédl na děvče vedle ní. „Naše malá Nan sem dorazila přede mnou!“

Judith se postavila před roztřesenou dívku.

„Děláte chybu,“ pronesla rázně. „Chcete tento kostel znesvětit vraždou? Prosím, poslechněte lorda Wentwortha. Nemůžete brát zákon do svých rukou.“

„Nechte si své milosti, madam, a ustupte! Já vím, co dělám. Dick Margrave se nenechá nikým doběhnout!“ Když znovu pozvedl pistoli, Truscott nečekaně popadl Judith a přitáhl si ji před sebe.

Držel ji před sebou jako štít a postrkoval ji k temnému portálu. Cítila při tom, jak ji do žeber tlačí ostří jeho dýky.

„Nebraň se!“ vyzval ji. „Já už nemám co ztratit.“

„Pust' ji!“ Sebastianův hlas zněl chladně. Zračila se v něm téměř odtazítost. „Tohle nemá s Judith nic společného. Je to mezi tebou a tímto mužem...“ Nenápadně se přisunul blíž.

„Zpátky!“ vykřikl pastor. „Jinak její krev padne na tvou hlavu!“

Judith byla zděšená, ale držela se. Nehodlala Truscottovi ulehčit útěk. Zjevně na pokraji zhroucení se o něj ztěžka opřela. Vtom ucítila prudký úder do tváře, jak se ji snažil probrat.

„Žádný hlouposti!“ nakázal jí hrubě. „Hni sebou!“

Takhle měl své protivníky kolem sebe. Margrave byl před ním a blokoval mu cestu ven a Sebastian stál za ním.

„Ty!“ křikl na Sebastiana. „Jdi přede mě!“

Vrhl kratičký pohled na vyděšené tváře paní Avetonové s dcerami, na biskupa a nakonec na Nan.

„Za tohle mi zaplatíte!“ procedil skrz zaťaté zuby. „Já se vrátím!“ Jeho tvář byla plná zášti a nikdo z přihlížejících se neodvážil ani pohnout.

Pak s Judith a Sebastianem před sebou vyrazil k portálu, který pro něj znamenal cestu ke svobodě.

Margrave se ani nehnul. Věděl, že až ho bude jeho nepřítel míjet, bude ho mít jako na dlani, ale Truscott jeho záměr včas odhalil.

„Ven!“ rozkázal mu.

Margrave se notnou chvilí rozpakoval a Judith zavřela oči. Nic pro toho muže neznamenal a v jeho očích se zračila touha po krvi. Chtěl se stůj co stůj pomstít a dalo se předpokládat, že zasáhne Truscotta přes ni.

Sebastian promluvil a jeho tlumená slova dolehla pouze k Margraveovi.

„Ne!“ řekl mu. „Ještě ne! Dostaneš svou šanci.“

Nejdřív to vypadalo, že ho Margrave neposlechne, a pro Judith to byly nejdelší okamžiky jejího života. Nakonec se však otočil a vyšel z kostela.

Judith ucítla na tváři hřejivé paprsky jarního slunce. Najednou si opět připadala jako v nějakém snu. Copak se na poklidném prostranství před kostelem mohla odehrávat tak děsivá scéna?

Sebastianův kočár stál kousek opodál, připravený odvézt ho domů.

„Zavolejte svého muže, pane! Pokud chcete, aby tato dáma zůstala naživu, tak uděláte přesně, co vám řeknu. Váš sluha otevře dveře kočáru, spustí schůdky a odstoupí stranou. Pak nás váš kočí odveze pryč, jak nejrychleji to půjde.“

Sebastian se náhle zastavil. „Nechcete snad říct, že Judith pojede s vámi?“ zvolal zděšeně.

Truscott tu otázku přešel bez povšimnutí. „Udělejte, co vám říkám!“ obořil se na něj.

„Ne, poslyšte! Ona vás bude zdržovat.“

Judith ucítla ostré bodnutí dýky a tlumeně vykřikla. „Poslechni ho,“ hlesla prosebně.

Sebastian zvedl ruku a přivolal lokaje. Sluha vytřeštil oči, když k nim doběhl. Byl to statný muž s širokými rameny a zápasnickým postojem, a když zjistil, co se děje, bez rozpaků zamířil rovnou k Truscottovi.

„Ne!“ Sebastian ho včas zarazil. „Dělej, jen co ti řeknu! Ta dáma je ohrožována nožem.“

„Velmi prozíravé, můj pane,“ poznamenal kněz ironicky. „A teď ustupte.“

Judith měla částečně zakrytý výhled Sebastianovou urostlou postavou, když zaslechla čísi kroky.

„Sebe, nejdu pozdě?“ Dan se vyřítíl zpoza rohu kostela. „Zvěď má důležité zprávy. Přivedl jsem ho s sebou. Doufám, že jdeme včas!“

„To rozhodně!“ Pastorova tvář zářila uspokojením. „Jste tu právě tak akorát, abyste popřál své milované Judith sbohem. A teď, pane, jeho lordstvo bylo nanejvýš rozumné, doufám, že budete následovat jeho příkladu a neuděláte nějakou hloupost?“

Jak Sebastian poodstoupil, Dan jediným pohledem zhodnotil situaci. Zvěd, který stál za ním, nenápadně sáhl po pistoli. Tehdy si Dan všiml hrůzy v Judithiných očích.

„Neuděláme nic ukvapeného,“ přitakal. „Můžete odejít, ale Judith zůstane tady.“

„A jak mi chcete zabránit, abych si ji odvedl?“ ušklíbl se Truscott.

„Obávám se že nijak.“ Dan se odmlčel. Potom pohlédl na Judith. „Ale má drahá, vždyť vy jste si zapomněla vzít ten perlový náhrdelník...“

„Perly?“ Dokonce Truscott byl jeho slovy zaskočen. Co tím ten chlap sledoval, že zrovna teď mluvil o perlách?

Judith zvedla hlavu a její šedé oči se střetly s jeho naléhavým pohledem.

„Ano,“ zamumlala nakonec. „Úplně jsem zapomněla.“ Opět svésila hlavu, ale pak se prudce vymrštila dozadu a zasáhla Truscotta přímo do tváře.

Vykřikl bolestí a zapotácel se. Právě v tu chvíli k němu přiskočil Dan a vykroutil Judith z jeho sevření.

Naráz třeskly dva výstřely, ale Truscott už mezitím uskočil za nejbližší náhrobek. Pak začal kličkovat mezi hroby.

Zvěd pozvedl kouřící pistoli a bedlivě zamířil, ale Margrave ho v poslední chvíli odstrčil.

„Je můj!“ zvolal divoce. Znovu vypálil na prchajícího a tentokrát neminul.

Judith, zkoprnělá hrůzou, sledovala, jak se pastorova hlava rozstříkla na krvavou kaši. Dan jí pak rychle zakryl tvář pláštěm.

„Odvez ji odsud!“ zamumlal Sebastian naléhavě. „Já tady na to dohlédnu.“

Dan nepotřeboval dvakrát pobízet. S pomocí lokaje napůl odvedl, napůl odnesl Judith k vyčkávajícímu spřežení.

„Zpátky do Mount Street!“ rozkázal chvatně. Potom sevřel svou lásku v náručí.

„Co je, Dane, vždyť ty se celý třeseš!“ zamumlala Judith užasle. „Já nejsem zraněná...“

„A co je tohle?“ Rozechvělou rukou ukázal na její sukni.

Judith pohlédla dolů a uviděla dlouhou rezavou skvrnu, která se táhla od živůtku až k lemu jejích šatů. „Je to jen škrábnutí. On... řízl mě nožem.“

„Mohl tě zabít! Miláčku, už jsem myslel, že jsem tě navždy ztratil.“ Zakryl si oči dlaní a odvrátil se, aby neviděla bolest, která se v nich zračila.

„Dane, podívej se na mě!“ prosila Judith. „Potřebuju to vědět! Můžeš mi to někdy odpustit?“

„Odpustit ti? A co?“ zasténal. „To já bych té měl prosit o odpuštění, že jsem tě vystavoval nebezpečí.“

Než mu odpověděla, uchopila tu milovanou tvář do dlaní.

„Snažil ses mě varovat,“ namítla něžně. „Z ničeho se neobviňuj! Nechtěla jsem slyšet, co mi říkáš. Jak jsem mohla být tak zaslepená!“

„Nebylas sama, lásko. Truscott dokázal obelstít úplně všechny.“

„Tebe ne! Ani nikoho z tvé rodiny.“

„Ano, Prudence s Elizabeth ho dokázaly prohlédnout.“

„Ach drahý, kdyby mi tak řekly celou...“

„A věřila bys jim? Krom toho, Sebastian trval na tom, abychom vše drželi v tajnosti. Sám nebyl do poslední chvíle přesvědčen, jak se věci doopravdy mají.“

„A co ty?“

„Já ho nenáviděl od první chvíle,“ prohlásil Dan prostě. „Ale bylo to i tím, že jsem byl zaslepený žárlivostí.“

„Dokázals to moc dobře zastřít.“

„Musel jsem, Judith. Nakonec jsme dospěli k názoru, že budeš v bezpečí jenom do té doby, dokud nezrušíš to zasnoubení.“

Vytřeštila oči. „Byla jsem v nebezpečí? Proč jsi mě nevaroval?“

„Až do včerejška jsme neměli žádný důkaz. Zvěd dorazil, právě když jsem se vrátil z Mertonu. Na vlastní oči viděl, jak se Truscott pokusil zavraždit Margravea.“

„Margrave je ten muž, co ho zastřelil?“ Judith zavřela oči, jako by se snažila vymazat z paměti tu úděsnou scénu. „Je mrtvý, vid’?“

„Ano, je, drahá, ale byl to muž, který celý život vládl krutostí a jak žil, tak také zemřel.“

Judith se roztrásla. „Nikdy na to nedokážu zapomenout. Byl to strašný konec...“

„Snaž se na to nemyslet, nejdražší.“ Dan ji pohladil po tváři. „Je po všem. Teď už budeme myslet jen na naši budoucnost.“

Pak ji políbil, a jakmile se jeho ústa dotkla jejích rtů, všechna ta dlouhá léta odloučení se rázem rozplynula. Stále byli ve vášnivém objetí, když kočár zastavil před domem.

Judith se zatočila hlava, a když jí Dan chtěl pomoci ze schůdků, nohy jí vypověděly službu. Podívala se na sukni a zjistila, že purpurová skvrna se hrozivě zvětšuje.

„Neříkej to Prudenci!“ vydechla nepřírozeně vysokým hlasem. „Omlouvám se, ale nejspíš brzy omdlím.“ Poklesla mu do náručí a propadla se do hluboké temnoty.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Judith se probudila, když oblohu začaly prosvětlovat první mdlé paprsky ranního slunce. Zmateně se rozhlédla kolem sebe. Tohle nebyl její pokoj.

Pokusila se nadzdvihnout a vzápětí sykla bolestí. Pravou rukou si opatrně nahmatala obvaz, který jí svíral hrudník. Levou ruku měla tak pevně přivázanou k tělu, že s ní nemohla pohnout.

V rohu temné místnosti skomírala jediná svíčka a u toho mdlého světla rozpoznala jakousi postavu, jež seděla u její postele.

Zdálo se, že Dan spí, ale jakmile vrzly dveře, ihned se narovnal.

„Musíš si trochu odpočinout,“ zašeptala Elizabeth. „Byls tu celou noc. Běž! Já tu s Judith zůstanu.“

„Neopustím ji!“ zazněla tvrdohlavá odpověď. „Chci mluvit s tím doktorem.“

„Taky že budeš, drahý, ale takhle časně ráno se tu jistě neobjeví. Slibuju, že tě zavolám, hned jak přijde.“

Dan zavrtěl hlavou.

„Domníval se, že může přijít horečka. Musím tu zůstat, pro případ že by mě potřebovala.“

Judith ucítila na čele chladnou ruku. „Nemá horečku, Dane. Prosím, běž už! Teď vypadáš hůř než Judith.“

Nesmíš ji vyděsit. Až se probere, jistě si s tebou bude chtít promluvit.“

„To chci!“ Judith otevřela oči. „Jak dlouho tu jsem?“

„Od včerejška, lásko. Omdlelas v kočáře...“

Danova ztrhaná tvář ji skutečně vylekala, ale zmohla se na chabý úsměv. „To ode mě bylo pošetilé. Jistě to pro vás musel být šok.“

Elizabeth se nad ní sklonila. „Judith, ten ďábel tě bodl nožem. Copak si nevzpomínáš?“

Judith zavrtěla hlavou. „Charles mě trochu *říznul* a pak jsem ucítila něco jako úder... jako by mě někdo dloubl do žeber.“

„Utržila jsi hlubokou ránu, Judith, ale naštěstí to není příliš vážné. Nějakým *zázrakem* dýka minula všechny důležité orgány.“

„Ale ještě nejsi úplně mimo nebezpečí, milovaná.“ Dan byl očividně úzkostí bez sebe. „Je tu jisté riziko vypuknutí horečky.“

„Já nedostanu horečku,“ slíbila mu Judith, když láskyplně položila dlaň na jeho tvář. „Ale cítím se hrozně ospalá. Neodpočineš si, drahý? Potom se za mnou vrať...“

Dan jen velmi neochotně vycouval z pokoje. Přitom ještě stačil Judith udělit spoustu rad o tom, co má a nemá dělat, až ho nakonec Elizabeth popadla za ruku a vystrčila ho za dveře.

„Byl jako posedlý,“ podotkla zkroušeně. „Tolik jsi nás vyděsila! Ten hanebný bídák Truscott! Měli jsme tě před ním varovat. Tak bychom tě aspoň ušetřili téhle strašné zkušenosti...“

„Jak jste mohli, když jsem nechtěla nic slyšet? Byla jsem tak bláhová!“

„O nic víc než zbytek Londýna, Judith. Byl to prohnaný lotr a celý jeho život byl prodchnutý zlem.“

„Ale zaplatil za to tím nejstrašnějším způsobem...“ Judith si zakryla tvář, jako by se snažila zapudit tu šerednou vzpomínku.

„Bylo to rychlejší než oběšení,“ prohlásila Elizabeth rázně. „Rozhodně na něj nemrhej svým soucitem, zlato. Dostal, co si zasloužil... a ještě tě pobodal. Měli jsme štěstí, že tu byl zrovna doktor, když jste dorazili.“

Judith k ní rychle vzhlédla.

„Prudence?“

„Sotva před hodinou dala Prudence Sebastianovi dvě krásné zdravé dcery. Bolesti jí začaly ještě předtím, než Sebastian odjel na svatbu, ale nic mu neřekla. Proto jsem zůstala doma. Nedivila ses, že nejsem v kostele?“

„Mám dojem, že jsem byla jako ve snu. Nikoho jsem si nevšímal. Ale dvojčata? Ach, má drahá, to musela být ale noc!“

„Nebyla to zrovna nuda!“ Elizabeth se usmála. „Perry uháněl pro doktora, hned jak byl Sebastian z dohledu. Počkej, až je uvidíš, Judith. Jsou rozkošné...“

„A Prudence?“

„Je unavená, ale moc šťastná. A Sebastian?“ Zvratila oči v sloup. „Mezi námi, Seb a Dan potřebovali doktora ze všech nejvíc.“

Judith ji chytila za ruku. „Sebastian ji neměl nechávat samotnou.“

„Má drahá, Prudence chtěla, aby byl s tebou. Cítila, že budeš vděčná za jeho podporu.“

„To je celá ona! A měla pravdu! Byla jsem tak ráda, že je tam se mnou. Pořád nemůžu uvěřit tomu, co se stalo. Připadá mi to jako nějaká neskutečná noční můra. Ale nedivil se Sebastian, že chceš zůstat doma?“

Elizabeth se začervenala.

„Ani ne.“ Zatvářila se trochu provinile. „Víš, nezachovala jsem se zrovna nejlíp.“

„V čem?“

„Ztropila jsem příšerný rámus kolem tvé svatby, Judith. Nepřála jsem si přihlížet, jak se vdáváš za tu odpornou zrůdu. A Sebastian se pak domníval, že jsem využila příležitosti a vymluvila se, že raději zůstanu s Prudencí.“

„Kéž bych tě tak byla poslechla.“

„Vůbec na to nemysli. Teď si hlavně musíš odpočinout. Můžu pro tebe něco udělat?“

Judith zavrtěla hlavou. „Chci jen spát,“ vydechla a zavřela oči.

Dopolední návštěva lékaře pro ni byla skutečnou zkouškou sebeovládání, ale nevydala ze sebe ani hlásku, když jí převazoval ránu.

„Nemohla bych se obléct a sejít dolů?“ navrhla prosebně. „Slibuju, že tam budu úplně v klidu. Tady jen přidělávám ostatním práci.“

„Co je to tady?“ Ve dveřích se objevil Dan.

„Víte, pane, tato mladá dáma má své vlastní představy o rekonvalescenci. A já se ji snažím přesvědčit, aby dala na ty mé.“ Obrátil se k Judith. „Slečno Avetonová, měla jste velké štěstí. Vaše rána se rychle zhojí, pokud uděláte, co vám říkám. Jinak můžete podlehnout horečce.“

„Slečna Avetonová splní vaše pokyny do puntíku,“ prohlásil Dan neochvějně. „Já na to dohlédnu.“ S úklonou vyprovodil doktora ze dveří.

Pak přešel k posteli, posadil se na okraj a vzal obě Judithiny ruce do dlaní.

„Blázínku!“ řekl zjihle. „Tys mi ale dala! Za posledních pár týdnů jsem zestárl nejmíň o deset let.“

Vrhla na něj koketní pohled zpod dlouhých řas.

„Nevšimla jsem si, že by se to na tobě nějak projevilo,“ řekla naoko ostýchavě. „Ani ti nezešedivěly vlasy.“

„Byly úplně bílé, lásko. Musel jsem si je obarvit.“

„Zase si se mnou hraješ, Dane? Určitě mě šálíš –“

„Myslíš s mými rezavými vlasy? Ale drahá, a já myslel, že vypadají tak přirozeně.“

„Jistěže ne! Nežertuj,“ zaprosila. „Myslela jsem, že už mě nemiluješ. To proto jsem ti nechtěla naslouchat.“

Dan ji vzal opatrně do náručí a něžně ji políbil. „Pořád si myslíš, že jsem se změnil?“

Zapýřila se radostí a láskyplně opřela hlavu o jeho rameno. „Nikdy jsem o tobě neměla pochybovat. Miláčku, v mém životě nikdy nebyl jiný muž. Ani já jsem se za ta léta nezměnila. Často jsem o nás přemýšlela a naše odloučení mi téměř zlomilo srdce. Tehdy mi připadalo, že můj život skončil. Připadalo mi, že už nic nemá cenu. Proto jsem...“

Umlčel ji dalším polibkem. „Tohle všechno je minulost. Už o tom nikdy nebudeme mluvit.“

„Ale to musíme, nejdražší. Zůstalo tu tolik neobjasněných věcí. Nebudu mít klid, dokud si všechno nevysvětlíme.“

Dan na ni pohlédl zamilovanými očima. „Možná to bude nejlepší,“ přitakal. „Ale pak musíš všechny staré přízraky pustit z hlavy. Slíbíš mi to?“

Přikývla a vtiskla mu ruku do dlaně, když se pustil do vyprávění.

Jen velmi opatrně vylíčil začátek celého příběhu a letmo zmínil Truscottovu matku. O zavraždění Naniných bratrů nepadlo ani slovo. Nemělo smysl ji tím rozrušovat, ačkoliv Margraveovi kumpáni po dopadení všechno dopodrobna vylíčili.

Judith ztuhla, když jí řekl o domě v Seven Dials.

„Takže Nan mluvila pravdu?“ zašeptala.

„Ano, lásko. To dítě je Truscottovo.“

„Ubohé děvče! Kde je teď?“ Slíbila jsem jí pomoc.“

„Je tady, miláčku. Sebastian ji přivezl s sebou. Služebnictvo se teď točí jen kolem té maličky a doktor nám dává naději.“

„Díkybohu!“

Dan ji pohládl po ruce. „Věděl jsem, že se ti uleví. Mám pokračovat, anebo jsi už slyšela dost? Obávám se, že zbytek toho příběhu už beztak není pro tvé uši.“

„Ach Dane, mám právo to vědět.“

„Tak dobrá. Tyhle informace jsme získali od našeho zvěda. Sebastian ho před pár týdny najal, aby Truscotta sledoval. Jeho zprávy byly nanejvýš zneklidňující, ale nebyl mezi nimi žádný přesvědčivý důkaz o Truscottově darebáctví.“

„On tedy dokázal zdůvodnil všechny své návštěvy v těchto částech Londýna?“

„Sebastian ho nekonfrontoval. Považoval za nejlepší vyčkávat, dokud... Ach, Judith, neměl jsem na to nikdy přistoupit. Když si představím, že jsme mohli přijít příliš pozdě...“

Judith mu stiskla ruku. „Neobviňuj se nejdražší. Ten muž – Margrave? – byl odhodlán Charlese zabít. Poznala jsem to, když jsem mu pohlédla do očí. Mohla jsem být vdova ještě předtím, než jsem se stala manželkou.“

„Nikdy ses nemohla stát Truscottovou ženou. Oženil se už před několika lety.“

„S Nan?“

„Ne, myslím, že ta žena bydlí v Essexu. Dnes ráno přišla zpráva od Fredericka.“

„Od hraběte Brandona? On do toho byl také zapojený? Nemůžu tomu uvěřit!“

„Elizabeth ho do toho zatáhla. Byla si tak jistá Truscottovou podlostí a Frederick má styky v těch nejvyšších kruzích.“

„Jak vám to můžu všem splatit?“ zamumlala Judith.

„No, můžeš začít třeba tím, že mě znovu políbíš, lásko.“ Dan jí vsunul ukazovák pod bradu a jeho rty se dotkly jejích. V tomto vášnivém objetí se všechna hořkost minulých let rázem rozplynula a Judithino srdce se naplnilo nevýslovnou radostí.

Pak ji od sebe trochu odtáhl. „Doktor mě upozornil, že máš odpočívat,“ řekl škádlivě. „Tohle ti nemůže prospět.“

„Nic mi neprospívá víc,“ zašeptala Judith a rozkošně se začervenala.

Dan byl v pokušení ji opět políbit, ale s obdivuhodným sebezapřením se zarazil.

„Svůdnice!“ podotkl vyčítavě. „Takhle mě rozptylovat. Poslechni si, jak mi buší srdce!“ Vzal její ruku a přitiskl si ji nájemnou látku své košile. „Chceš, abych omdlel štěstím?“

„Ne, lásko.“ Judith se zamžily oči.

„Tak mi tedy dovol, abych pokračoval ve vyprávění. Sebastian se nemýlil. Truscott se rozhodl, že se ještě před svatbou musí zbavit svého největšího nepřítele. Vylákal Margravea na tajnou schůzku a tam se ho pokusil zabít. Potom ho pohřbil do čerstvého hrobu.“

Judith ztuhla hrůzou. Dan ji objal a přivinul si ji na prsa. „Nepovedlo se mu to, miláčku. Zvěd to všechno viděl, ale když se snažil pomoci, Margrave ho napadl. Nejspíš si myslel, že se tam vrátil Truscott, aby ho přiklopil náhrobním kamenem.“ Dan pohlédl na svou milovanou s jistou obavou v očích. „Judith, neměl jsem ti to říkat.“

„Jsem ráda, žeš to udělal. Teď už je mi to všechno jasné. Celé se to zdálo být tak neuvěřitelné, ale teď aspoň chápu, proč ho Margrave zabil. Podařilo se mu uniknout?“

„Ne! Byl dopaden na ulici. Byl to hledaný muž, má drahá. Padělatelství je pořád ještě hrdelní zločin. A teď k tomu všemu, co napáchal, přibyla ještě vražda.“

„Já bych to spíš nazvala výkonem spravedlnosti!“ Elizabeth vešla do pokoje, aby pozdravila Judith. „Ten muž by si zasloužil rád, a ne šibenici.“

„Krvelačná potvůrko!“ Perry jemně zatahal za její dlouhé temné kadeře. Potom přistoupil k posteli.

„Jak se cítíš, Judith?“

„Ach Perry, je mi už mnohem lépe. Opravdu mi už vůbec nic není.“

„Až na tu ošklivou ránu mezi žebry?“ podotkl s mírným úsměvem. „Vy ženy jste houževnatá stvoření. Všechny nás jenom zahanbujete!“

„Přestaň si dělat legraci, Perry!“ vyplísnila ho Elizabeth. „Judith, myslíš to vážně? Vzala by sis trochu vývaru? Pomohlo by ti to nabrat sílu...“

Judith s úsměvem přikývla a Elizabeth odběhla do kuchyně.

„Vy jste ale páreček!“ Perry poklesl do nejbližšího křesla a pohodlně si natáhl nohy. „S vámi se člověk opravdu nenudí! Co to bylo s tím vaším náhrdelníkem? Sebastian prý nemohl věřit vlastním uším, když se o tom Dan zmínil před kostelem...“

„Muselo to působit zvláštně,“ připustil Dan. „Ale nic jiného mě v tu chvíli nenapadlo.“

„No, už jsem slyšel, že se dá nepřítel přemoci pistolí nebo mečem, ale ještě nikdy se nikdo nezmínil, že by se to dalo zařídit perlovým náhrdelníkem. Co jsi měl, prosím tě, za lubem?“

Judith se začervenala. „Dan mi tím připomněl jednu povídku, kterou jsem před lety napsala.“

Danovi zazářily oči. „Byla to tvá první.“ Otočil se k Perrymu. „Judith byla tehdy velkou obdivovatelkou paní Radcliffeové a jejích hororových příběhů. Právě kvůli ní se tehdy pokusila napsat vlastní strašidelnou povídku.“

„Pořád z toho nejsem zrovna moudrý,“ podotkl Perry bez okolků.

„Tak tedy v Perlovém náhrdelníku hrdinka unikne svému osudu přesně tím, co včera udělala Judith.“

„Teď to konečně chápu! To byla bystrá úvaha, Dane. Pochybuju, že bych si to tak dlouho pamatoval.“

„Já nic nezapomněl.“ Dan vzal Judith za ruku a něžně ji stiskl. „Nejdražší, nedokážu vyjádřit slovy, jaký je to pocit, že jsi konečně v bezpečí, tady mezi svými přáteli. Už nikdy mě nesmíš opustit.“

„A co paní Avetonová?“ zamumlala Judith. „Neptala se po mně?“

Perry se spokojeně ušklíbl. „Když si přestala rvát vlasy a bít hlavou o zem, tak zamkla dům a utekla do Cheltenhamu i se svými okouzujícími dceruškami. Sebastian ji přesvědčil, že to bude pro všechny nejlepší... kvůli tomu skandálu, chápeš?“

„Bere tu někdo nadarmo mé jméno do úst?“ Sebastian strčil hlavu do dveří. „Judith, myslíš, že je to dobrý nápad pořádat dýchánky? Musíš být moc unavená...“

„Vůbec ne! Prosím, pojď dál! Tolik jsem ti chtěla pogratulovat. Prudence s dcerkami jsou v pořádku?“ Judith k němu vztáhla obě ruce.

„Vede se jim skvěle!“ Sebastianova tvář doslova zářila štěstím. „A co ty?“

„Cítím se báječně! Drahý, jsem tak šťastná už kvůli tobě. Konečně se ti splnilo tvé vroucné přání.“

„Myslím, že nejsem sám, komu se splnilo přání.“ Sebastian pohlédla na Dana a na Judith. Pak se sklonil a políbil ji na čelo. „Vítej do rodiny,“ dodal s úsměvem.

„Proboha!“ Elizabeth vkráčela do místnosti společně s Bessie. „Judith, ty tu pořádáš recepci? Tak to by nešlo.“ Zamračila se na pánský spolek rozesazený v půlkruhu kolem postele.

„Ať už jste pryč!“ nakázala jim. „Naše pacientka musí odpočívát.“ Její úsměv zbavil ta příkrá slova veškeré urážlivosti.

Když Perry a Sebastian zmizeli za dveřmi, Dan pomalu vstal, aby se také vzdálil, ale Judith mu stiskla ruku.

„Nechod!“ zašeptala prosebně. „Nechci, abys mě tu nechal samotnou.“

„Ale drahoušku, musíš přece jíst,“ namítla Elizabeth.

„Dan mi v tom nebude bránit. Prosím, neposílej ho pryč.“

„Nic takového nehrozí, lásko, pokud mě tu opravdu chceš.“ Dan převzal podnos od Bessie. „Tohle zvládnou sám.“

Elizabeth bezmocně rozhodila rukama. „Pojď, Bessie! Necháme ty dvě zamilované hrdličky o samotě. Ti nás tu rozhodně nepotřebují.“

„Měla pravdu, drahá,“ broukl Dan, když konečně osaměli. „Skutečně potřebujeme jen jeden druhého. Pověz mi ještě, že mě miluješ.“

„Nikdy jsem nepřestala.“ Judith se na něj zamilovaně usmála a najednou celá zkrásněla. „Jenom mě obejmi.“

Polévka byla okamžitě zapomenuta, když se natáhl na postel vedle ní a přivinul si ji na hrud'. Potom se na její čelo, tvář i víčka snesly něžné polibky, až se zachvěla slastí.

„Myslíš, že je možné, abychom se už nikdy nerozdělili?“ zašeptala.

„Rozhodně, lásko. A vadilo by ti, kdybychom po svatbě nebydleli v Londýně?“

„Ne, půjdu s tebou kamkoliv, ale proč se ptáš?“ Vycítila, že se usmívá. „Skrýváš snad přede mnou nějaká tajemství?“

„Jen jedno, ale teď ti ho povím. Admirál nechá postavit fregaty podle mých návrhů, ale to znamená, že se budeme muset přestěhovat do Portsmouthu.“

„Ale Dane, na tom přece nesejde! Jsem tak šťastná, že se ti to podařilo.“

Opřel si její hlavu o své rameno. „Judith, to je ta nejmenší část mé radosti. Mám tebe...“

Sklonil hlavu a přitiskl své rty na její ústa v polibku, který zpečetil jejich lásku.